

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE

25. YIL

DEVİRİMCİ GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi, Yıl: 5, Özel Sayı: 36, 20.000 TL (KDV dahil)

MÜCADELE

Gazetesi ile destek
ve dayanışma
kampanyası sürüyor

Vatanımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi DHKP-C ile kazanacağız

İnceleme heyeti Dersim'e sokulmadı

Devlet Dersim'de suçunu gizleme telaşında

Kürdistan'da köy boşaltma, ev yakma uygulamalarını ve zorla göç ettirilen köylülerin sorunlarını yerinde incelemek amacıyla çeşitli sendika, dernek, meslek odası ve yayın organlarının temsilcilerinden oluşan 58 kişilik heyet 8 Kasım günü İstanbul'dan yola çıktı. Oligarşi inceleme heyetini Dersim'e sokmadı. Bunun üzerine heyet 10 Kasım günü TBMM'ye giderek, İçişleri Bakanı, müsteşarı ve bazı milletvekilleriyle görüşerek geri döndü.

Üniversiteler 7 Kasım'da boykottaydı

TÖDEF'in 7 Kasım'da "Onurumuza Sahip Çıkalım" sloganı emekçi kesimlerde de yankısını buldu. Öğrenciler üniversitelerde halaylarıyla, sloganlarıyla, pankartları, yazılamaları ve kantin konuşmalarıyla boykottaydılar.

Cozaevlerinden sendikalara, meslek odalarından diğer tüm demokratik kitle örgütlerine devrimci, demokrat, yurtsever ilerici yayın organlarından sanatçılara kadar pek çok kişi ve kurum insanlık onuruna, aydın onuruna, ulusal onura sahip çıkmak için 7 Kasım'daki boykota çeşitli etkinliklerle destek oldular.

Sen ele omuz ver bu onurlu kavgaya Dayanışma kampanyasına aktif olarak katılalım, herkesin katılmasını sağlayalım

"Ben toplanacak kitabı kapağından tanımım" diyen savcı Cevat Özel'in dediği gibi, DGM savcı ve hakimleri yayınlarımızın kapaklarına şöyle bir göz atarak toplatmaya devam ediyorlar... Geçen sayımız da bir bakışta toplatma furyasından nasibini alarak, her zamanki gibi toplatıldı. Gerecekler "malum olan" konulardı...

Mücadele Gazetesinin Dayanışma Kampanyasına Katılımlar Sürüyor

Geçtiğimiz hafta Mücadele gazetesinde mutlu bir olaya tanık olduk. Mücadele gazetesinin misafir odasında annesinin yanında oturan 13 yaşındaki genç bir Mücadele okuru, elindeki 1 milyon lirayı Mücadele gazetesine dayanışma için getirdiğini belirtirken, şunları söylüyordu: "Bizler allele Mücadele gazetesi

okurlarıyız. Ben okul harçlığımı harcamayarak bu kampanyaya katılmak istiyorum. Kampanyanızı duyunca, ailemden bir aylık harçlığımı peşin alarak size getirdim. Ben bir ay boyunca harçlık almasam da olur. Önemli olan sürekli okuduğumuz gazetemize omuz vermek, onun daha güzel çıkmasını sağlamak. Harçlıklarımı yine biriktirmeye devam edeceğim."

İşte 13 yaşındaki genç okurumuz, Mücadele gazetesinin kampanyasına 1 milyon lira ile katılırken bunları söylüyordu. Bizi duygulandıran bu davranışı kutlarken, aynı anda içerideki odada başka bir ses yükseldi. "Arkadaşlar, Yozgat ve Bartın cezaevlerindeki tutsaklardan faks geliyor. "Arkadaşımızın bu sesleniş, ilk anda aklımıza cezaevindeki tutsaklara yönelik yeni bir saldırının, yeni bir direnişin haberi olabileceğini getirdi. Faksın

tamamını aldıktan sonra, Bartın ve Yozgat cezaevindeki DHKP-C tutsaklarının kampanyayı desteklediklerini anladık. Büyük bir ailenin hemen her yerdeki fertleri, olanakları ölçüsünde kampanyaya destek veriyorlardı.

Bu olaydan bir gün sonra, Buca Cezaevi'ne evladiyla görüşmek üzere gidecek olan bir tutsak yakını, telefonda kampanyayı desteklediğini söyleyip başarılar dilerken, yanındaki çocuğunun kampanyaya katılmak için cebindeki 30 bin lirayı Mücadele gazetesine gönderdiğini söylüyordu.

Bizler çok iyi biliyoruz ki, yeni atılım sürecinde, Mücadele gazetesinin daha nitelikli hale gelebilmesi için yedisinden yetmişine bütün okurlarımız kampanyaya var güçleriyle katılacak ve daha nitelikli bir yayının çıkmasına ekonomik destek vereceklerdir.

katkıda bulunmak için herkesin, hepimizin yapabileceği birçok şey vardır. Yeter ki, isteyelim; yeter ki, olanaklarımızı sonuna kadar zorlamasını ve değerlendirmesini bilelim. Bunu ne kadar çabuk ve ne kadar çok yaparsak, yayınımdaki atılımı da o denli çabuklaştırarak kolaylaştırırız.

Bağış Kampanyası Yurtiçinden Yurtdışına Kadar Bulunduğumuz Her Yerde Yankısını Bulmalıdır

Mücadele gazetesinin destek ve bağış kampanyası, bizim bulunduğumuz, gazetemizin ulaştığı, sesimizin soluğumuzun gittiği tüm şehir ve ülkelerde bize yakışan bir sorumluluk duygusuyla değerlendirilmelidir. Sadece dergimizde ya da Mücadele gazetesinde yayınlanan ilan ve duyurularla sınırlı kalmamalı, mümkün olan her türlü araç ve yöntem kullanılarak yurtiçinde ve yurtdışında kampanya yaygınlaştırılmalıdır. Her şey bizim göstereceğimiz iradi çabalara bağlıdır. Hem yurtiçinde, hem yurtdışında kampanyaya katılabileceğimiz çok şey vardır. Bu kampanya sonunda, istediğimizde başaramayacağımız bir şey olmadığını göstermeliyiz. Bağış ve dayanışma kampanyasından elle tutulur, gözle görülebilen bir sonuç almak için daha çok çalışmalı, daha fazla sorumluluk duymalı ve kendimizi daha fazla zorlamalıyız...

Şimdi Daha Fazla Fedakarlık, Daha Fazla Özveri Diyoruz

Mücadele gazetesinin başlattığı dayanışma kampanyası, Mücadele okurlarına şimdi daha fazla görev ve sorumluluk düştüğünü gösteriyor. Şimdi Mücadele okurları arkadaş ve aile çevreleriyle, çeşitli ilişki ve olanaklarıyla, her türlü ekonomik olanağı değerlendirerek, kampanyaya aktif olarak katılmalıdır. Ev ev dolaşarak Mücadele gazetesi dağıtan okurlarımız, makine başında kolunu bacağına kapıran işçilerimiz, yüzlerce metre derinliklerde göçük tehlikesi altında çalışan madencimiz, tarlasını alın teriyle sulayan köylümüz, öğrenci arkadaşlarımız, gençlerimiz, unutmayalım ki, Mücadele gazetesinin sesi hepimizin sesidir. Bu sesin daha gür çıkabilmesi için yapılan hazırlıklara ekonomik olarak

"Korkma sönmez..."	3
Vatanımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi DHKP-C'yle kazanacağız.....	4-5
Üniversiteler 7 Kasım'da boykottaydı	6-9
Devrimci Halk Güçleri'nin Mersin katliamını.....	
protesto eylemleri sürüyor	10
Burjuva yasalıcılık ve burjuva hukuku, devrimci meşruiyeti yenemez.....	11
Partili savaşçı büyümek öncelikle kadroların omuzlarındadır.....	12-14
Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun açlık grevi bitirildi	15
İnceleme heyeti Dersim'e sokulmadı.....	16
Ortadoğu politikacılığı ve pragmatizmin çıkmaz yolu.....	17
Faşist odakları dağıtılmalı.....	18
Karabük'te emekçiler ayağa kalktı	19
Tez Koop-İş 4 No'lu şube başkanı işçileri polise teslim etti.....	20
Emek inşaat işçileri sendikanın ihanetini protesto etti.....	21
Kurtlar sofrası Ortadoğu'daki son gelişmeler	22
Çuvaldız	23

Sahibi; Neslihan Uslu, Yazı işleri Müdürü: Sebahat Varol, Yönetim adresi: Çakırağa Mah. Abdullatıfpaşa Sk. No: 15/5 Aksaray-İstanbul, Tel: 632 68 74, Fax: 588 34 21, Baskı: Serler Matbaacılık.

GÜNDEM

Lütfiye Kaçar ve Kenan Bilgin'den bir ayı aşkın süredir haber alınmıyor. Öyle Kenan Bilgin'in Ankara DAİ da olduğunu görenler var. Lütfiye Kaçar'ın ise Gebze'de gözaltına alındığı biliniyor. Bugüne kadar yapılan resmi başvuruların hiçbirisinden sonuç alınmadı. Yani Lütfiye Kaçar ve Kenan Bilgin gün geçtikçe uzayıp giden kayıplar Listesine şimdiden eklendiler bile.

Oligarşi gerilimin halkla bağı koparabilmek için gerilimin çalışmasını sürdürdüğü tüm illerde köyleri boşaltıyor. Bunun için gözaltılara, işkencelere başvuruyor. Bunların da kâr etmediğini gördüğünde ise ekinleri, omanları ve köyleri yakıyor. Bingöl, Sivas ve Dersim de hala yakılan köylerin dumanları tüttüyor. Kopkoyu bir sessizliğin sürdüğü, burjuva basının koy yakma gerçeğini yok saydığı bir ortamda bir avuç yürekli muhtar Ankara'nın kapısına dayanıp, "Köylerimizi yakımlar askerlerdir" deme cesaretini gösteriyor. Şöylediklerinde olağanüstü bir şey yok. Sadece gerçeği, Kürdistan gerçeğini dile getiriyorlar. Muhtarları cesur ve önemli kılan, bu gerçeği devletin başına çöreklenelerin suratına, hem de Ankara'da haykırması olmalıdır.

Burjuva basın, gazetesiyle, TV'siyle bir anda mangelere çkıyor köyleri askerlerin yakıtını, tabii "muhtarların iddiası" diyerek. Dersimli muhtarların yürekli açıklamaları yoğun bir tartışma başlatıyor. İşkenceyle muhtarların susturulmalarına, birer ikiser koy edilmelerine, üstelik başbakanın açıklamalarına rağmen bu tartışma bugün de sürüyor.

Tartışkanlar kim? ANAP'ından SHP'sine kadar tüm burjuva partileri, Hürriyet'inden Sabah'a kadar burjuva basın, hatta bakanlar kendi aralarında bile tartışıyor.

Ve hiç kuşkusuz sol tartışıyor. Her zamanki alışkanlığı ile yapılan devlet terörü oğlunu, insan hakları ihlallerinin devlet politikası olduğunu

tespit ediyor. Dersim de, Bingöl'de, Sivas'ta yaşananları kinıyor. Lütfiye Kaçar, Kenan Bilgin son olsun, artık kayıplar olmasını diyor. Bununla da kalmıyor, Kayıp politikasının Latin A nur üka da ki faşist diktatörlüklerde yaygın olarak kullanıldığını, son yıllarda da mücadelenin gelişmesi karşısında ülkemizde gündeme getirildiğini belirtiyor. Bu politikalar üzerine tahliller yapıyor. Çünkü genel anlamıyla solun en iyi yapabildiği şey, tespit ve tahlil. Bir de bunların ardından gelen ve artık gelenekleşmiş kinama açıklamalarıdır.

Sol da her olayda olduğu gibi kayıplar ve koy yakmalar karşısında yine bunları yaptı, hem de eksiksiz olarak ve en radikalinden tavrıyla süsleyerek! Kuşkusuz bunda en başarılı olanlar da tüm siyasal faaliyetleri arada bir dergi çıkarmak olanlardır. Çünkü onlar yıllardır yapıpıkları savaş kaçkın ligi içinde dövüşüyor gibi yapıp, dövüşmekten kaçmanın ustası olmuşlardı. Bu kez de gösterdiler hünerlerini, en sert basın açıklamaları onlarındı. En ağır köşe yazımları onlar yazdılar, hem de kan damlayan, hesap soran cümlelerle.

Ülkemizde yaşanan savaş gerçeği karşısında solun savasından kopardığı fırtına bu kez de koptu. Gelenek sürüyordu...

Ülkemiz solu polemikçidir. Tartışmayı çok sever, ama kavga'nın gerekleri, ihtiyaçları, nasıl savaşılacağı vb. konularda değil, kavramlar üzerinde tartışmayı tercih eder. Çünkü kavganın onun uzağında "ileride" verilecek ilahi bir kavramdır. Ve asla bugünün görevi değildir. Bugünün görevlerini yerine getirecek olanlar, "bilimsel sosyalistlerin" tartışabileceği ortamları yaratmak için canlarını ortaya koyanlardır. Yani "bilimsel sosyalistlerin" deyimleriyle küçük burjuva radikalleri bedeller öderler, şehitler vererek savaşı sürdürürler. "Bilimsel sosyalist" beylerimiz de tahliller ve kavramlar üzerinde fırtınalar koparırlar. Uzmanlık alanları budur, kavgada yoklardır ama kavga'nın sesi

soluğu olmaksın, işçi sınıfına "önderlik" etmekten de geri durmazlar. Hırçındılar, dünyalarını oluşturan kavramlara sıkı sıkıya bağlı olduklarından, bunun kavgasını verirlir. Günlük görevler, kavga'nın gerekleri önlerine geldikçeyse sülman olurlar hep birlikte...

Bu kez de öyle oldu ama bir ileri adım atıllar. Dersim'de savaşılanın yarattığı etki, muhtarların canlarını ortaya koyarak açıkladıkları gerçekler ve burjuva basında konunun bu kadar uzun tartışılması onlara da cesaret verdi. Aytağ kalktılar. "Dersim'in, yakılan köylerin yanındayız." dediler. Dersim halkının yanına gitmek, derlere deva olmak için yola çıktılar. Ama daha yola çıkarken korku doluydular. Kavga'nın ateşiyle yanmayan yürekleri onları Dersim'e götürmedi ama Dersim'i sınırına kadar geldiler.

Ses olmak, soluk olmak demek, kavgada saf olmayı gerektirir. Kavgada düşmanla göğüs göğüse gelme cesareti gösterilmeden saf olunmaz. "Dersim edebiyatı" yapan, "yanındayız" nutukları atan tatlı solcuları da bu kavgada saf olmadılar. Çünkü Dersim'in yanında saf olmak, Dersim halkıyla omuz omuza olmak, ülkenin neresinde olursa olsun Türkiye halklarıyla birlikte, yeni Dersim'ler yaratmak peşinde olan oligarşiye karşı durmayı gerektirir. Bu kavgaya silahlarla, inanç ve cesaretle verilen bir kavgadır, içi boşaltılmış "büyük" kavramlarla değil... Sol her şeyden önce bu gerçeğin farkında olmalı, kendini ve ülkenin halklarını karmakarışıklaştırmaz.

Kavga'yı sürdürenler, ülkemiz halklarına umut olanlar için, kavgaya namuslu olmanın, onurlu olmanın gereğidir. Kavgaya için namus, onur, inanç ve cesaret gerekir, kavgaya bunlarla büyür, gelişir. Namusu, onuru, inanç ve cesareti taşımayacak olanlar içine dövüşür gibi yapıp, dövüşmekten kaçmak zor değildir.

Bu dün de böyleydi, bugün de böyle...

"Korkma sönmez..."

29 Ekim... 10 Kasım... "Cumhuriyet", "Atatürk", "Bayrak"... "Ne mutlu Türküm diyene"... "İstiklal Marşı"...

Ve Diyarbakır'da Pazaritesleri "toplu işkence"... Sekiz-on işkencecinin birkaç yüz kişiye birden işkence yaptığını ve bunun her hafta tekrarlandığını söylesek inanır mısınız? İnanın, Diyarbakır Atatürk Lisesi'nde pazaritesleri okula gelen özel timler, "İstiklal Marşı" okutuyor, "iyi olmadı" diye bir daha okutuyor, "yine olmadı" ise bir daha okutuyorlar... Tıpkı 12 Eylül sonrası cezaevlerinde yapıldığı gibi. Yani artık okullar işkencehane, işkence aracı ise "İstiklal Marşı".

"Korkma sönmez bu safaklarda yüzen al sancak/Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak..."

"Korkma" demiş Mehmet Akif "En son ocak sönmeden 'al sancak' batmaz"

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Darakol köyünün Derik mezarının түnden yakıldığını söylesek inanır mısınız. Peki, askerlerin ateşe verdiği, ancak nasıl olduysa yanıp kül olmayan bir evin yeniden yakılması için devletin yüzlerce asker gönderdiğini söylesek inanır mısınız? İnanın. Geçen yıl Derik mezarı toya-kün yakıldı. Yalnızca Cemil Yakut'un

evi yanmamıştı. Bu yıl 6 Kasım'da o ev de yandı. Evin geçen yıl yanmadığını fark eden devlet, Lice Merkez Jandarma Taburu'na bağlı askerlere evin yakılması talimatını verdi ve gereği yerine getirildi... Cemil Yakut, ailesi ve evindeki misafirlerle birlikte gözaltına alındı...

Böylece Derik mezarısındaki "en son ocak" da söndürülerek "al sancak" kurtarılmış oldu... Bugüne kadar "al sancak" için neler yapılmadılar neler... "Milliyetçiyiz" diye yırtma yırtma ABD kapılarında köpeklesmek mi dersin, yoksa "Türkiye 6. Filo'nun genelevi değil" diye yürüyüş yapan devrimcilere, ilericiilere kör bıçaklarla saldırmak mı...

Aynı "al sancak" şimdi de işbirliği gangsterlerin, yağma malları mafya hukukuyla paylaşanların, entrikacı banka yöneticilerinin, alcağığa tapınan, Kendine "yuppi" diyen ve beyin yerine hamburger taşıyan züppelelerin elinde. "Al sancak" sözcükleri hapsedmek için onları telifaz edenleri, yazarları, çizerleri zindana dolduran ve kentleri mahkeme koridorları haline getiren engizisyoncuların elinde. "Al sancak" Kürdü, Türk yapmak için şartlatanlık yapan pespaye ve sefil akademik rot, beillerin, cahil ve yeteneksiz ve bir o

kadar da üçkağıtçı medya soytanlarının elinde. "Al sancak" meydana boş bulunca kanlı kurt oluveren teröristlerin, ikiyüzü din tacirlerinin, daha çok hirsızlık yapmak için daha çok kan aktırmasına yardımcılık yapan "demokrat" suratlı şovenist hainlerin elinde...

Hep beraber aynı bayrağı tutuyor, beraber dalgalandırıyorlar.

Fırsatını bulduklarında çıkar için birbirlerini parçalayan bu namussuz sürüsünü böyle bir araya getiren nedir? Neden hepsi "Al sancak"lara sarılıyor, aynı "Ne mutlu Türküm diyene" nakaratını tekrarlıyorlar?

Çünkü halkın gözünü şovenizme kör etmeye, kulaklarını tıkamaya daha çok ihtiyaç duyuyorlar. 70'inde artık işi biten Birinci Cumhuriyet'te 29 Ekim'de bayrak asıtararak, onlarca şarkıcı-türkücü marifetleriyle topladıkları kalabalıklara "İstiklal Marşı" söyleterek mi yatacaklardır?

"Korkma sönmez..." Ne ilginçtir ki, yüzyıllardır halkı "korku" ile teslim almaya çalışan egemenler, halka saldırlarından daha büyük bir korkuyla yüz yüze gelmiş durumdadır. Şimdi kendi korkularını halka mal etmek için seferber oluyolar.

10 Kasım günü bir İslamcının elinde Kuran'a ortaya fırlayıp "devlet ricaili'ni mana çağırması bunların ödünü koparmaya yetebiliyor. Bunlar öyle çok korkmaktadırlar ki, cezaevlerindeki aydınlar nedeniyle bütün dünya karşısın-

da çok zor bir duruma düştükleri halde "terör" yasasını bir santim bile yumuşaltmaya yanaşmıyor, aksine cezaları artırıyorlar.

Ancak korkunun ecele faydası yoktur. Ekonomik-siyasi çözümlere sosyal alana damgasını vurmuş, manevi çöküş başlamıştır. Toplumu kuşatan yozlaşma, her yanı saran çürüme ve manevi çöküş, rejimin dayanaklarını kemire kemire altını boşaltmıştır.

29 Ekim'ler, 10 Kasım'lar ve diğer vesilelerle çalınan tamamlar bu gidişi durduramaz. Aç ve çıplak, yoksul ve sürgün kitlelerin "milliyetçilik" ve "Atatürkçülük" zamlarıyla bir araya getirilip sistemin ayakta tutulması mümkün değildir.

BUDÜZEN YIKILMALIDIR. YIKILMAKTIR. Kürt insanını, devrimcileri vahşice katlederek, Türk insanını ruh hastası yapan, tüm milliyetlerden emekçi halka "benim çıkarlarımdan gayri hiçbir değer tanımam" diyen, her şeyi kirleten bu düzeni yıkmaktan başka çare yoktur. Nasıl Hitler faşizmine karşı savaşmak insanlık göreviyse, oligarşinin uyguladığı faşizme karşı savaşmak da insanlık görevidir.

Bu düzende insanca yaşamamanın, insanlığı kurtarabilmenin tek yolu, bu aşağılık sömürü-zulüm düzenini yıkmak için savaşımdır. Gerisi insanlığın adım atılmasıyla seyreder. Suça ortak olmak, insanlıktan çıkmaktır.

Vatanımızı, özgürlüğümüzü ve gele

■ DHKP-C'nin kurulduğunun ilan edilmesi üzerine Türkiye ve Avrupa'da Devrimci Halk Güçleri tarafından yapılan eylemler sürüyor. DHKC Devrimci Halk Güçleri oligarşinin "kayıp" politikası, köy yakmaları, katliamları ve diğer tüm terörist uygulamalarına karşı DYP Beşiktaş İlçe Merkezi'ni ve SHP Çekmeköy belde binasını tahrip ettiler... İstanbul'da ve Anadolu'nun pek çok yerinde "Dursun Karataş'a Özgürlük" şiarları yükseldi, Parti-Cephe kullamları duvar yazılamalarıyla kitlelerle paylaşıldı...

■ Avrupa'da "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası Fransa hükümetine gönderilen protesto mektuplarıyla sürüyor. Ayrıca aynı kampanya çerçevesinde toplantılar, gösteriler düzenleniyor. Peru'dan, Almanya, Hollanda, İngiltere'den devrimciler, demokratlar, ilericiler dayanışma mesajlarıyla ve Fransa hükümetine yönelttikleri protestolarla Dursun Karataş'ın derhal serbest bırakılmasını istiyorlar.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephe'sinde DHKC Devrimci Halk Güçleri tarafından kuruldugunun ilanı ile başlayan findan molotoflanarak tahrip edildi. Eylemin kullamları ve "Dursun Karataş'a özgürlük" Kürdistan'daki köy yakmaları, cezaevlerindeki kampanyası sürerken, Devrimci Halk baskıları, gözaltında kayıplar, infazları, Kurtuluş Cephesi Devrimci Halk Güçleri katliamları protesto etmek amacıyla tarafından ülkedeki çeşitli gelişmelere karşı gerçekleştirildiği açıklandı. eylemler de düzenleniyor. Oligarşi Eylem sonucunda sabah erken saatlerde infazlarıyla, Katliamlarıyla, Kürdistan'daki kimsenin olmaması nedeniyle can kaybı köy yakmaları, cezaevlerinde son şürece olmazken, bında büyük miktarda maddi zarar attığı baskılar, gözaltında kayıplar meydana geldi. Olaydan sonra büromuzu politikalarıyla halklarımız, devrimcilere, telefonla anyan bir kişi eylemi Devrimci Halk yurtseverlere saldırırken, DHKC Devrimci Kurtuluş Cephesi Devrimci Halk Güçleri adına Halk Güçleri, bu terör politikalarına karşı üstlenerek, "Yaşasın Önderimiz Dursun düzenden, düzünün temsilcilerinden, aktif Karataş", "Yaşasın DHKP-C dedi. destekçilerinden hesap soma mantığıyla Telefonda kişi, DYP Beşiktaş İlçe hareket ediyor. Merkez'ni tahrip etme eylemi sırasında binanın kenarları üzerine "DHKC Devrimci Halk Güçleri" yazılı bomba süsü vermiş bir pankart astıklarını da belirtti...

DYP Beşiktaş İlçe Merkezi

Molotoflanarak Tahrip Edildi

İstanbul'daki DHKC Devrimci Halk Güçleri bu anlayışla, terör politikalarından doğrudan sorumlu olan Doğu Yel Yakarak Tahrip Edildi. Partisine yönelik bir eylem gerçekleştirildi. İktidar ortığı DYP'nin Beşiktaş İlçe Merkezi 4 Kasım günü saat 07.00 civarı-

SHP Çekmeköy Belde Binası

Yakarak Tahrip Edildi

İktidarın diğer ortağı SHP de kendini

sol olarak tanıma çabasına rağmen halkımız üzerindeki terörden doğrudan sorumlu olduğu için Devrimci Halk Güçlerinin hedefleri içerisinde yer aldı. İstanbul Çekmeköy beldesindeki SHP binası, 2 Kasım akşamı saat 18.00 civarında Devrimci Halk Güçleri tarafından yakılarak tahrip edildi. Eylem sırasında ölen ya da yaralanan olmazken, tamamen tahrip olan parti binasında büyük miktarda maddi zarar meydana geldi. 3 Kasım günü büromuzu arayan bir kişi eylemi, gözaltında kayıplar ve Kürdistan'da köy yakmaları protesto etmek için gerçekleştirdiklerini söyleyerek Devrimci Halk Güçleri adına üstlendi. Aynı gün SHP İstanbul İl Merkez'in de Devrimci Halk Güçleri adına ararak, eylemin gerekçeleri belirterek üstlenildiği ve devlet terörünü protesto etmek için açık grevinde bulunan insanlara SHP'lerin takındığı olumsuz tavırın da protesto edildiği öğrenildi...

Yezirköprü ilçesinde yapıldıktan yazılamaları Parti-Cepheyi ve önderliği selamladılar. Yezirköprü'nün çeşitli mahallelerinde 2 Kasım günü "Önderliği, Partiyi, Cepheyi Selamlıyoruz" ve "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi" şeklinde yazılamalar yapıldı. Büromuzu arayan bir kişi eylemi Devrimci Halk Güçleri adına üstlenerek "Eylemlerimiz devam edecek" dedi...

İzmir'de de Parti-Cephe selamlaması ve "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası çerçevesinde yazılamalar yapıldı. İzmir'in Gazimenir ve Karabağlar mahallelerinde Devrimci Halk Güçleri tarafından 8 Kasım günü pek çok yere "Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçıları Ölümsüzdür", "Karlarda, Şehirlerde "Halk Kurtuluş Savaşımız Sürüyor", "Önderimiz, Şehitlerimiz ve Partimizle Zafere Yürüyoruz", "Devrimci Sol Bayrağımız Parti-Cephe Silahımız", "Mahir, Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş" şeklinde yazılamalar yapıldı.

AVRUPA'DA GÖSTERİ, TOPLANTI VE KAMPANYALAR

Avrupa'da da pek çok kişi ve örgüt Dursun Karataş'ın tutuklanmasını ve Türkiye'ye gönderilme isteğini protesto etmeye devam ediyorlar. Geçen hafta Almanya'nın Vuppertal kentinde aralarında gazeteci J.Pletsch, Infoladen Vuppertal, Vuppertal Otonomcular Ple-numu, Otonomcular Listesi ve Yönetilemeyenler Grubu'nun da bulunduğu 17 kişi ve grup imzalarıyla "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası içinde yer aldılar. Berlin'de Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) milletvekili olan Marion Seeling 3 Kasım günü yapılan bir basın konferansında Fransız hükümetinden, Dursun Karataş'ın, Kemal Kaya'nın ve Zerrin Sarı'nın serbest bırakılmasını isteyerek, Türkiye'ye iade istemini protesto etti. Berlin Milletvekili Evi'nin üyesi olan Sigrun Steinbohm ise 3 Kasım günü Fransa İşçileri Bakanlığı'na gönderdiği açık mektup ile Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını istedi. Mektupta şunlar dile getirildi: *Türkiye'deki açık faşist devlet, muhalefete karşı vahşice, azgınca saldırıktan hiç çekmemektedir. Bunun örneklerini senelerden beri görüyoruz. Lütfen sorumluluğumuzu ciddiye alın ve Dursun Karataş'ı serbest bırakın...*

Hollanda'nın Rotterdam kentinden Fransa Cumhurbaşkanlığı makamına

Parti-Cephe Eylemleri ve "Dursun Karataş'a Özgürlük" Kampanyası Sürüyor

İstanbul Gazı Mahallesinde 31 Ekim gününden 4 Kasım gününe kadar birçok yerde Devrimci Halk Güçleri imzalı yazılamalar yapıldı. Devrimci Halk Güçleri, "Yaşasın DHKP", "Devrimci Sol Artık DHKP-C'dir", "Öndere Selam Savaş Devam", "Öndere ve Partiyeye Selam Olsun", "Devrimci Sol Güçler Artık Devrimci Halk Güçleridir", "Yaşasın Partimiz DHKP" şeklindeki yazılamalarla DHKP-C'nin kuruluşunda, Parti-Cephe'li süreçte kavga güçlerinin aldığı yeni isimleri kitlelere duyuruyor, Fransa emperyalizmi tarafından tutuk edilen DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın serbest bırakılması çerçevesindeki "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyasını sürdürüyor, önderliğe sahip çıkıyor.

"Yaşasın Mersin Direnişimiz", "MHİ'li Faşistlerden Hesap Soracağız" şeklindeki yazılamalarla Devrimci Halk Güçlerinin son süreçteki gündemi kendisini Gazı Mahallesi duvarlarında ifade ediyordu...

Kartal Rahmanlar'da ise Devrimci Halk Güçleri tarafından 5 Kasım günü yapılan kuşlamalarla halkımız Parti-Cephe saflarına katılmaya çağrıldı. Aynı gün Kartal Lisesi yanına Devrimci Halk Güçleri imzalı "Kurtuluşu Yolu DHKP-C'dir" yazılaması yapıldı.

Devrimci Halk Güçleri, Samsun'un

Dünya basınından

İngiltere'de Yeni Komünist Parti'nin (New Communist Party) haftalık yayın organı Yeni İşçi (The New Worker) adlı gazetenin 28 Ekim 1994 tarihli sayısına DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransa'da tutuklu bulunmasına ilişkin bir haber yayınlandı. "Türkiyeli Gerilla Önderi Tutuklandı" başlığıyla yayınlanan haberde şöyle deniliyor: *Türkiyedeki isyan hareketi Devrimci Sol'un lideri Dursun Karataş, geçen aydan bu yana Fransa'da tutuklu bulump, özel muamele altında tutulmaktadır. Türkiye devleti Karataş'ın gıyabında idam cezası vermiştir. Gerilla liderinin taraftarları, insan hakları örgütlerini, uluslararası dayanışmaya çağırıyorlar. Dayanışma, Dursun Karataş'ın idamesinin önlenmesine yönelik açıklamaların yapılmasını amaçlıyor.*

Yeni İşçi gazetesinin haberinde dayanışma amacıyla ayrıca Fransa İşçileri ve Dışişleri bakanlıklarının telefon ve faks numaraları veriliyor.

ceğimizi DHKP-C' yle kazanacağız

Türkiye İşçi Hareketiyle Dayanışma Derneği adına Anne Verzi ve Küba ile Dayanışma Grubu tarafından gönderilen mektuplarda da "Dursun Karataş'ın Fransız hükümeti tarafından tutuklanması ve iade tehdidi altında tutulmasını protesto ediyoruz." denildi. Her iki mektupta da Türkiye'deki baskılar, işkence, kaybolma ve katliamlar anlatıldıktan sonra, "Hükümetinize Dursun Karataş'ın derhal serbest bırakılmasını dretmek için sıralayabileceğimiz sayısız nedenler var. Dursun Karataş'ın Türkiye'de işkenceye tabi tutulmasına ve öldürülmesine Fransa hükümetinin suç ortağı olmasını mı istiyorsunuz?" denildi...

LONDRA'DA FRANSA BÜYÜKELÇİĞİ ÖNÜNDE PROTESTO GÖSTERİSİ

"Dursun Karataş'ı Savunma Kampanyasının çağrısı ile 29 Ekim günü Fransa'nın Londra Büyükelçiliği önünde bir gösteri düzenlendi. Gösteriye Türklerin yanı sıra İngiltere'den de birçok devrimci, uluslararası dayanışma göstererek katıldı.

Gösteriye İngiltere Devrimci Halk Gücünün yanı sıra, Sosyalist İşçi Partisi, Devrimci Komünist Grup, Partizan Savunu Komitesi, Uluslararası Araştırmalar Enstitüsü ve Sendikaları Destekleme Birliği, pankartlarıyla katıldılar. İngilizce ve Türkçe olarak "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Dursun Karataş'a özgürlük", "Dursun Karataş'ın Yaşamını Savunalım", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın DHKP-C vb. sloganların atıldığı gösteride ilerici örgütler ve kişiler adına dayanışma amacıyla konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, emperyalizmin özellikle Devrimci Sol'a yönelik saldırıları, enternasyonal dayanışmanın önemi ve Dursun Karataş'ın hayatının neden savunulması gerektiği konuları üzerinde duruldu. Ayrıca "Dursun Karataş'a Özgürlük Kampanyasının bundan sonra da destekleneceği belirtildi. Gösteri söylenen marşlar ve çekilen halaylarla coşkulu bir şekilde sona erdi.

ALMANYA'DA PARTİ-CEPHE KUTLAMASI YAPILDI

Almanya'nın Mannheim kentinde 30 Ekim günü Devrimci Halk Güçleri tarafından DHKP-C'yi selamlayan bir kutlama şenliği düzenlendi.

THKP-C'den DHKP-C'ye kadar tüm devrim şenitleri için yapılan saygı duruşu ile başlayan şenlikte DHKP-C'nin kuruluşu ile ilgili konuşmalar yapıldı. Darmstadt'dan Grup Özgürlük'ün kavga türkülerini söylediği, kitlelin halaylar çektiği şenlikte kitlenin en fazla dikkatini çeken, DHKP-C'nin kuruluş kongresinden görüntüler oldu. Bu bölümde bir buçuk saat boyunca DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın kongre konuşması ile kongreye katılan delegelerin DHKP-C önderine hitaben yaptıkları konuşmalar gösterildi.

Şenlikte Mannheim Devrimci Halk Güçleri tarafından şu sözlerle yer verildi: "... Kızıldere'de başta Mahir Cayan olmak üzere THKP-C'nin önder ve savaşçılarının yükselttiği direniş bayrağı şimdi Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi savaşçılarının ellerindedir. Kızıldere ge-

leneyi Ölüm Oruçları, 12 Temmuz'lar, 16-17 Nisan'lar, Çiftahavuzlar'da dalgalanan bayrağımız, Bağcılar'da Malatya ve Dersim dağlarında ve daha nice direnişlerde sürmektedir. Devrimci Sol bugün artık bir partidir. İşçilerin, köylülerin, memurların, gençlerin, tüm emekçilerin, tüm halkların DHKP ve DHKC'si vardır. Vatanimiz, özgürlüğümüz ve daha güzel bir geleceği, sosyalist geleceği kurmak için şimdi daha güçlü bir silaha sahibiz. "

"Yaşasın DHKP-C", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Haklıyız Kazanacağız", "DEV-GENÇ" pankartları ve Parti-Cephe bayraklarıyla süslenen şenlik alanında kavga türkülerini söyleyip, halaylar çeken kitle, "Yaşasın Önderimiz, Komutanımız, Öğretmenimiz Dursun Karataş",

"Yaşasın DHKP-C" sloganlarıyla coşkulu bir şekilde şenliği sona erdirdi...

"BİRLEŞMİŞ MİLLETLER VE YENİ DÜNYA DÜZENİ" KONULU TOPLANTIDA DURSUN KARATAŞ İLE DAYANIŞMA FAALİYETİ

İngiltere'nin başkenti Londra'da "Üçüncü Dünya ile Dayanışma Örgütü" (Third World Solidarity) tarafından 8 Kasım günü düzenlenen "Birleşmiş Milletler ve Yeni Dünya Düzeni" isimli toplantıda gündem maddelerinden birisi de Dursun Karataş'ın tutukluğu oldu. İngiltere'deki İşçi Partisi'nin milletvekillerinin, Cenevre'den Dünya Barış Konseyi'nin Onur Başkanı'nın ve ilerici insanların katıldığı toplantıda genel olarak emperyalizmin kurmay çalıştığı "yeni dünya düzeni"nde Birleşmiş Milletlerin rolü üzerinde duruldu. Birleşmiş Milletlerin emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin güdümünde olduğu ve onun istemleriyle hareket ettiği belirtilen konuşmalarda son yıllarda Irak, Libya, Küba, Kuzey Kore ve diğer pek çok ülkenin BM tarafından haksız yaptırımlarla ve ambargolarla karşı karşıya bırakıldığı vurgulandı.

Hindistan, Pakistan ve Afrika'dan çeşitli uluslardan da ilerici insan ve örgütlerin katıldığı toplantıda Türkiye'den Devrimci Halk Güçleri adına bir kişi de konuşma yaptı. Devrimci Halk Güçleri adına yapılan konuşmada Devrimci Sol'un Türkiye'de emperyalizme ve faşizme karşı kurtuluş mücadelesi verdiği, bu hareketin önderi olarak Dursun Karataş'ın Fransa'da tutuk edildiği ve ser-

mada, "Dursun Karataş'a Özgürlük", kampanyasına herkesin destek vermesi çağrısında bulunuldu. "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası çerçevesinde bildirilerin dağıtıldığı toplantıda çeşitli ulus ve mesleklerden yaklaşık 100 kişi Dursun Karataş'ın tutukluğunu protesto eden metni imzalayarak dayanışma içerisinde olduklarını gösterdiler. Metni imzalayanlardan bazıları ise şunlardı: Üçüncü Dünya ile Dayanışma Örgütü Başkanı ve Londra Belediye Meclisi Üyesi Mustafa Lashari, Asian Times isimli gazetenin editörü olan sosyalist bir gazeteci Keith Bennett, İngiltere Sosyalist Avukatlar Birliği'nden bir avukat olan John Platts, Britanya Yeni Komünist Partisi Genel Sekreteri Eric Tre-vett, Pan Afrika Öğrenci Birliği Genel Sekreteri Süleyman Bilal, Pakistan De-ni-zâş-ın-Sendikalar Temsilcisi İtrat Hus-sain...

best bırakılması gerektiği belirtildi. Dursun Karataş'ın Türkiye halkları açısından önemini anlattığı konuş-

Dursun Karataş'a Özgürlük

«Dursun Karataş'a özgürlük Kampanyası Türkiye'de ve Avrupa'da çeşitli faaliyetlerle sürdürülüyor. Almanya'dan, Hollanda'dan kişi ve kurumlar yanında, coğrafi olarak çok uzak ama enternasyonal dayanışma içinde çok yakın, Latin Amerika'dan da çok sıcak dostluk mesajları geliyor. Peru'da bulunan Peru Halk Hareketi (Peru's People Movement) tarafından Luis Quispe adına gönderilen mektupta şunlar belirtiliyor:

DURSUN KARATAŞ SERBEST BIRAKILMALIDIR

Sevgili yoldaşlar!

Peru Halk Hareketi (MPP) adına Türkiye halklarına ve Devrimci Sol'a hareketimizin militan dayanışma duygularını iletiriz. Peru Halkı, Fransız

emperyalistlerinden Dursun Karataş'ın Fransa zindanlarından derhal serbest bırakılmasını istemektedir. Karataş yoldaş, Türkiye halkının ve uluslararası proletaryanın en değerli devrimci evlatlarından biri olduğunu kanıtlamıştır.

Emperyalistlerin düşü, devrimci liderleri tutuklayarak, işkence ederek ve öldürerek ülkemizdeki sınıf savaşını bastırmaya çalışmaktadır. Ama yanılıyorlar! Sınıf savaşını Türkiye ve Peru'da milyonlarca kadın ve erkek'in kollarında ve düşüncelerinde kök salmıştır.

Emperyalistler Başkan Gonzalo ve Yoldaş Karataş'ın vücutlarını parçalarla ayırabilirler ama asla onları öldüremezler. Onların devrimci idealleri savaşçılarımızın düşüncelerini bozguna uğramalarıyla yaşayacaktır.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın Peru'daki Halk Savaşı!

Yaşasın Kahraman Türkiye Halkları!

Dursun Karataş'a Özgürlük!

Başkan Gonzalo'ya Özgürlük!

Üniversiteler 7 Kas

7 Kasım bu yıl YÖK'ün ve iktidarın uygulamalarının protesto edildiği boykot gününe dönüştü. İstanbul başta olmak üzere Anadolu'daki hemen tüm üniversitelerde öğrenciler, öğretim üyeleri ve üniversite çalışanlarının katılımlarıyla TÖDEF'in "Onurumuza Sahip Çıkalım" şiarı karşılık buldu. Öğretim üyeleri ilk kez bu yıl demokratik üniversite mücadelesine aktif katılım sağladılar. Öğrenciler üniversitelerde halaylarıyla, sloganlarıyla, pankartları, yazılamaları ve kantin konuşmalarıyla boykottaydılar.

Yorum...

7 Kasım boykotu ve öğrenci gençliğin mücadelesi

1981 yılında 5 generalin emriyle kurulan YÖK, üniversiteye en ağır darbeyi vuran kurum oldu. Demokratinin, bilimselliğin üzerinden silindiri gibi geçti. YÖK düzeninde üniversiteyle tanışan kuşak -gerek öğrenciler, gerekse de öğretim üyeleri olsun- gerçek üniversitenin ne olduğunu bilemediler.

Aradan sekiz yıl geçtikten sonra, 1989 yılında YÖK'ün kuruluş yıldönümü YÖK'ü protesto haftası olarak ilan edildi. 1990 6 Kasım'ında ise geleneksel boykottların ilki hayata geçirildi. İYÖ-DE'İN çağrısıyla yapılan bu ilk boykot, yalnızca İstanbul'daki üniversitelerde değil, başta Ankara, Eskişehir, Bursa, İzmir gibi merkezi dersleklerin bulunduğu iller olmak üzere, tüm Türkiye genelindeki öğrenci gençliğe yansımını buldu. Bu tarihten sonra her 6 Kasım YÖK'ün lanetlendiği, bilimsel-demokratik bir üniversite için mücadelenin yükseltildiği bir süreç oldu. Ancak öğrenci gençlik bu boykottarda yalnızca öğrenci olmaktan kaynaklanan sorunlara karşı tavrı almıyordu. Tüm ülkeyi ilgilendiren sorunlar da gündemdediydi. Örneğin, 1990 6 Kasım'ında ülkemizin emperyalist savaşa sürüklediği, gençliğin Ortadoğu halklarına karşı emperyalizm tarafından kırıltı katil olarak kullanılmak istendiği bir süreç yaşanıyordu. Bu yüzden de 1990 6 Kasım'ının sloganlarından biri de "Emperyalist Savaşa Hayır" oldu.

6 Kasım boykotları örgütlü bir gücün ve doğru politikaların kitlevi kucağındığı öğrenci gençliğe somut bir şekilde gösterdi. İYÖ-DE'İN o dönemde kitlevi güvenmeyen, politik cesaretten yoksun gevherler tarafından hayalcilikle suçlandı. Ancak, öğrenci gençliğin boykotu sahiplenmesi, İYÖ-DE'li öğrencileri hayalcilikle suçlayanları değil, İYÖ-DE'li öğrencileri haklı çıkardı. Ve 6 Kasım'ları, öğrenci gençliğin YÖK'e karşı mücadelesinin sembolü oldu.

Bu yıl 6 Kasım'ın pazar gününe denk gelmesi nedeniyle 7 Kasım'da gerçekleşen boykotta, önceki yıllardan farklı olarak hareketlilik çok geniş bir velpazede yaşandı. Araştırma görevlileri ve öğretim üyeleri de öğrenci gençliğin boykotundan habersiz olarak 7 Kasım'da boykot kararını aldılar. Öğretim üyelerinin asıl olarak maaşlarının arttırılması ve özlük haklarının kazanılması için aldıktan bu boykot kararı, demokratik üniversite mücadelesi açısından

bir olumluluktu, ancak öğretim üyelerinin öğrenci gençlikle ortak mücadeleden uzak durması önemli bir eksiklik oldu. Oysa, üniversitenin tüm unsurlarının bir araya gelerek ortak bir boykot örgütlemesi, güçlerin birleşmesi ve çoğaltması anlamına gelecekti. Öğretim üyelerinin statükocu tutumu, korkuları, özel olarak 7 Kasım boykotu, genel olarak demokratik üniversite mücadelesi için iktidara karşı daha güçlü bir muhalefet odağı oluşturmayı ve öğrenci gençliğin 5 yıldır yarattığı geleceğe yeni halkalar katılmasının engelledi.

Bu yıl da -her yıl olduğu gibi- 7 Kasım boykotunun odağında motor gücü olarak Türk, Kürt, Laz, Cerkez, Gürcü, Arap... tüm ulus ve halklardan öğrenci gençliğin örgütlü gücü TÖDEF vardı. Her yıl boykottan uzak duran ya da kerhen destekleyen gruplar, bu yıl öğretim üyelerinin boykotu nedeniyle biraz daha hareketlenerek bazı okullarda dar kapsamlı çağrılarda bulundular. Ancak bu çağrılar belirleyici olmaktan oldukça uzak kaldı.

TÖDEF, diğer yılların aksine bu yıl "YÖK'e Hayır!" sloganından ziyade "Onurumuza Sahip Çıkalım" sloganını ön plana çıkardı. Bu çağrı öğretim üyelerinin ekonomik temelli hareketleri nedeniyle üniversitelerin bilimsel kimliğini hatırlatma amacının yanı sıra, yaşanan sürecin bir dayatması oldu. Artık baskı, terör ve sömürüvü insanlara anlatarak, onları bilinçlendirmenin çok fazla bir anlamı kalmadı. Çünkü gerçekler herkesin farkına varabileceği denli açık, ortadaydı. TÖDEF işte bu tespitten yola çıkarak, öğrenci gençliğe, öğretim üyelerine, üniversite personeline "Onurumuza Sahip Çıkalım" çağrısıyla görevini hatırlattı.

Bu yıl yaşanan boykotun en önemli kazanımlarından biri de, yıllardır pasif olarak yapılan, polis terörü nedeniyle gergin ve sessiz geçen boykot, bu yıl aktif olarak hayata geçirildi. Birçok okula yürüyüş ve forumlar, bu aktif boykotun en önemli halkalarını oluşturdu.

Mahallelerde de TÖDEF'in çağrısına destek olmak, insanlık onuruna sahip çıkmak için İstanbul'da, Trabzon'da, İzmir'de pek çok destek eylemi yapıldı. İstanbul'daki bazı mahallelerde esnafın kepenk kapatarak YÖK'ü ve uygulamalarını protesto ettiler. Mahallelerde Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi/Devrimci Halk Güçleri tarafından bildiriler dağıtıldı, kahvehane konuşmaları, yazılamalar ve pankart asma çalışmaları yapıldı. Gençliğin 7 Kasım boykotu mahallelerde de yankı buldu.

YÖK'ü ve uygulamalarını protesto amacıyla üniversite öğrencileri tarafından gerçekleştirilen 6 Kasım boykotu bu yıl 7 Kasım'da TÖDEF öncülüğünde üniversite öğrencileri dışında işçiler, memurlar ve tüm emekçilere yapılan çağrılarla devletin genel politikalarına karşı bir testoya dönüştürüldü.

Anadolu'da ve İstanbul'un pek çok üniversitesinde derslere girilme-yerek YÖK ve uygulamalarına tepkiler dile getirildi.

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

İTÜ Kimya ve Maden fakültelerinde yoğun olarak sınıf konuşmaları yapan İYÖ-DE'li öğrenciler, Elektronik Fakültesi'ne astıkları TÖ-DEF/İYÖ-DE'İN imzalı "Bu Okulda Boykot Var" pankartıyla öğrencileri boykota çağrıldılar.

Saat 12.30'da kantinde yapılan konuşmalarla öğrencilere tekrar boykota katılma çağrısı yapılarak

kantinin önünde YÖK'ü ve uygulamalarını anlatan bir açıklama okundu. Sık sık "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz", "YÖK'e Hayır", "Gerici-Faşist Eğitime Son" sloganlarının atıldığı ve bir genlik havasında geçen boykot eylemi Grup Yorum'un türkülleri eşliğinde çekilen halaylarla sürdü.

Öğrencilerin yoğun olarak katıldığı boykot sırasında derslere giren öğrenci sayısının çok az olduğu ve sınıfların pek çoğunun boş olduğu gözlemlendi.

İÜ AVCILAR KAMPUSU

İÜ Mühendislik Fakültesi'nde öğle saatlerinde gerçekleştirilen forum devrim şehitleri ve demokratik üniversite mücadelesine emeği geçen Uğurlar, Şengül'ler ve geçtiğimiz günlerde Gülsuyu'nda şehit düşen Ecevil'ler için yapılan saygı duruşuyla başladı. "Okuldayız, Derslere Girmiyoruz Boykottayız" yazılı pankartların bulunduğu forum alanında-

im'da boykottaydı

Liselerde DLMK'lı öğrenciler 7 Kasım günü, YÖK'ün gerici faşist eğitim sistemini, Kürdistan'da köy yakmaları, Kürt halkının yok sayılmasını, aydınların cezaevlerine konulmasını, işçilerin-memurların sokağa atılmasını ve bütün anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için TÖDEF'in çağrısına destek verdiler. İstanbul'da ve Anadolu'nun pek çok yerinde sınıf konuşmaları, kitle gösterileri, yazılar, pullamalar yaparak duyurduklarını gösterdiler.

ki yaklaşık 150 öğrenci sık sık "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz", "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Üniversitelerde Polis İstemiyoruz" sloganları atıldılar. Forum titli-ler eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

İÜ Veterinerlik Fakültesi'nde öğretim üyelerinin de katılımıyla yoğun bir şekilde gerçekleştirilen derse girme eylemi Mühendislik Fakültesi'nde İYÖ-DER'li öğrencilerin öncülüğünde sınıflara girilip, yapılan konuşmalarla sınıfların boşaltılmasıyla gerçekleştirildi.

İÜ MERKEZ KAMPUS

Sabah saatlerinden itibaren okul içerisinde, koridorlarda, sınıflarda çok sayıda sivil polis boykotu kırmak ve gençliği saldırmak için hazır beklerken, İYÖ-DER'li öğrenciler, çeşitli gruplarla birlikte yaptıkları sınıf konuşmalarında öğrencileri boykota katılmaya çağırıyorlardı. Sınıflarda yapılan konuşmalara sıra kapaklarına vurarak tepki gösteren sivil faşistlere ise İYÖ-DER'li öğrenciler boykot kırıcıların cezasız kalma-yaçağını bir kez daha hatırlattılar. Çok sayıda öğrencinin boykota katılarak derslere girmedikleri merkez kampüste yapılan dersler de az sayıda öğrenciyle gerçekleşti. Rektör Berkard'ın yapmak istedikleri şölene izin vermemesiyle eleştiren Öğretim Elemanları Sendikası (ÖES) bu tutumun siyasi iktidarın baskısı sonucu alındığını belirtti. ÖES Genel Başkanı Ufuk Uras, Rektörlük önünde yaptığı açıklamada "Öğre-

tim elemanlarının kendi mekanları olan üniversitelerde temel sorunlarını ve çözüm önerilerini kamuoyuna iletilmesinin engellenmesi provokatör bir tutumdur." dedi. Basın açıklaması sırasında alana sloganlarla giren 200 kadar öğrenci de Rektörlüğün bu tutumunu eleştirerek öğretim üyelerinin yanında olduklarını belirttiler.

İZMİR EGE ÜNİVERSİTESİ

İzmir Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde 7 Kasım günü bir şenlik düzenleyen TÖDEF'YÖ-DER'li öğrenciler, boykotun amacını yaptıkları konuşmalarla dile getirirlerken, "Boykotumuz ezilen, sömürülen, açlığa, yoksulluğa terk edilen halklarımızın sesi olmalıdır. Susmayalım! Bize dayatılan onursuzluğu reddedelim." dediler. "YÖK'e Hayır", "Paralı Eğitime Hayır" sloganlarıyla keşilen şenlikte konuşan DLMK'lı bir öğrenci üniversite gençliğinin akademik-demokratik üniversite mücadelesini destekleyen sözlerini "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" sloganlarıyla tamamladı.

"Onurumuzu Korumak İçin 7 Kasım'da Boykota/EYÖ-DER" imzalı bir pankartta, "Susmak Onaylamaktır Birleşelim-Örgütlenelim/DLMK" imzalı dövizlerin taşındığı şenlik, Grup Güneş'in türküleri eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

8 Kasım günü Ziraat Fakültesi önündeki çeşitli grupların katılımıyla bir şenlik daha düzenlendi. Sağlık-Sen ve Tüm Gıda-Sen'in destek mesajlarıyla katıldığı şenlikte Grup

7 Kasım boykotu halk kesimlerinde de yankı uyandırdı. Cezaevlerinden sendikalara, meslek odalarından diğer tüm demokratik kitle örgütlerine, devrimci, demokrat, yurtsever ilerici yayın organlarından sanatçılara kadar pek çok kişi ve kurum insanlık onurlarına, aydın onurlarına, ulusal onura sahip çıkmak için 7 Kasım'daki boykota çeşitli etkinliklerle destek oldular, öğrenci gençliğin sesine seslerini kattılar, geleceklere sahip çıktıklarını gösterdiler.

İzmir Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde öğrenciler derslere girmediler.

Şubat Güneş'in türküleriyle halaylar çekildi, "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Öğretim Üyelerinin Mitinginde Öğrenciye Polis Copu

Öğretim Üyeleri Demeki'nin öncülüğünde 6 Kasım günü İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda bir miting düzenlendi. Kendileriyle miting öncesi görüşen TÖDEF'li öğrencilere "Mitinge öğrenciler katılmasın. 80 öncesine dönmek istemiyoruz. Slogan attırmayız, gelip provokasyon yapmayın" gibi söylemlerde bulunan öğretim üyelerinin bu tutumları üzerine TÖDEF'li öğrenciler mitinge kitlesel olarak katılmadılar. Miting günü alana pankartlarıyla ve sloganlarıyla girmeye çalışan öğrencilere saldıran polis, çok sayıda öğrenciyi döverek gözaltına alırken, öğretim üyeleri bu olayları seyretmekte yetindiler.

KARADENİZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

TÖDEF'in yurt çapında yaptığı boykot çağrısı Trabzon'daki KTÜ'de de yankısını buldu.

3 Kasım'dan itibaren sınıf konuşmalarına başlayan TYÖ-DER'li öğrenciler YÖK'ü teşhir ederken, demokratik üniversiteyle birlikte ulusal ve aydın onuruna sahip çıkmak için gençliği 7 Kasım boykotuna çağırıyorlardı. KTÜ Kampüsü'nün ve Eğitim Fakültesi'nin birçok yerine DEV-GENÇ ve TÖDEF imzalı "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz", "Ulusal Onur-

muza, Aydın Onurumuza Sahip Çıkmak İçin 7 Kasım'da Boykota", "Kahrolsun YÖK" yazılamaları yapılıırken, üniversite içinde yüzlerce Devrimci Gençlik özel sayısı, TÖDEF kışlamaları dağıtıldı. 7 Kasım'da Tıp Fakültesi'ne asılan "Anti-Demokratik Uygulamalara, Paralı Eğitime, Ulusal Onurun Çiğnenişine Karşı 7 Kasım'da Boykota" DEV-GENÇ imzalı bomba süsü verilmiş pankart da uzun süre indirilemedi. Asker, polis ve sivil faşistlerin tüm engelleme çabalarına rağmen çalışmaların coşkulu bir şekilde sürdüren ve KTÜ'de gündemi belirleyen TYÖ-DER'li öğrencilerin 7 Kasım'da sınırlamadıkları çalışmaları geleceğe dönük olarak da önemli bir adım oldu.

Karadeniz Teknik Üniversitesi'ne bağlı Giresun Eğitim Fakültesi'nde YÖK'ü ve uygulamalarını düzenledikleri forumla protesto eden öğrencilerden altısı gözaltına alındı.

Forumun düzenlendiği kantinin duvarlarına "YÖK'e ve Paralı Eğitime Hayır", "Yaşasın Akademik-Demokratik Üniversite Mücadelemiz" dövizleri asan öğrenciler, forumu devrim şehitleri için yaptıkları saygı duruşuyla başlattılar. Öğrenci gençliğin taleplerinin dile getirildiği, YÖK'ün, paralı eğitimin amacının, ülkenin içinde bulunduğu durumun ve emperyalistlerin kirli oyunlarının anlatıldığı konuşmalardan sonra kitle protesto alkışlarıyla dağıldı.

Forumun bitirilmesinin ardından duvarlara asılan dövizlerin indirilmesini engellemek için kantinde kalan öğrencilerle Dekan ve onunla birlikte gelen polisler arasında tartışma

İstanbul Üniversitesi Merkez

çıktı. Polislerle bile fırsat vermeyen Dekan, duvarlardaki afişleri kendisi indirdi. Ve kantinde bulunan öğrencilerden 6 kişi polis tarafından gözaltına alındı. Öğrenciler 6 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

ANKARA HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ

Beştepe Kampüsü'nde TÖDEF öncülüğünde gerçekleşen 7 Kasım boykotu 500'e yakın kişinin katılımıyla düzenlenen şenlikte YÖK ve uygulamaları protesto edildi. Öğretim üyelerinin de kısmen desteklediği boykotta Beştepe Kampüsü'nde öğrenciler büyük oranda derslere girmeyerek şenliğe katıldılar.

Boykota katılım çalışmaları sırasında TÖDEF imzalı yazılamaların yapıldığı bildirilerin dağıtıldığı ve yoğun olarak özel sayının dağıtıldığı boykot Grup Ekin ve Özgürük Türkü'nün katılımıyla gerçekleşen şenlik coşkulu bir şekilde sonuçlandı.

19 MAYIS ÜNİVERSİTESİ

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde 7 Kasım için TÖDEF'li öğrenciler sınıflara ve koridorlara TÖDEF imzalı afişler asarak çok sayıda özel sayı dağıtılar.

Boykot kırılcılığını polislerle beraber üstlenen sivil faşistler kantinde yapılacak protesto gösterisini engellemek için kantini işgal edip öğrencilerin girmesini engellemeye çalıştılar.

19 Mayıs Üniversitesi'ne bağlı Amasya Eğitim Fakültesi'nde YÖK'ü protesto eden devrimci-demokrat öğrenciler derse girmeyerek okulu kantininde türkülere eşliğinde halaylar kıldılar.

DLMK'lı öğrenciler 7 Kasım boykotuna destek verdiler

İSTANBUL DLMK'lı öğrenciler Kabataş Ticaret önünde yaptıkları basın açıklamasıyla TÖDEF'in ilan ettiği 7 Kasım boykotunu desteklediler. Açıklamalarında "Bizler DLMK'lı öğrenciler olarak YÖK'e, gerici faşist eğitim sistemine, anti-demokratik uygulamalara, Kürdistan'da köylerin yakılıp, yıkılmasına, Kürt halkının yok sayılması ve aydınların düşüncelerini açıkladıkları için cezaevlerine konulmasına, işçilerin ve memurların sokaklara atılmasına karşı TÖDEF'in ilan ettiği 7 Kasım boykotunu destekliyoruz ve diyoruz ki ülkemizi baskı ve zulüm ile yönetenler karşılarında her zaman halkımızla birlikte iselli gençliği de bulacaklardır. Bu ulkeyi sömürücü asaskların çiftliği haline getirmelerine izin vermeyeceğiz" diyen DLMK'lılar, "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" sloganlarıyla dağıldılar.

İZMİR-DLMK'lı öğrenciler birçok ilde yaygın bir kampanya yürüterek 7 Kasım boykotuna destek oldular. Yapılan sınıf konuşmaları ve Pullamalarla "Üniversite Sahip Çık. 7 Ka-

boykotu kırma çabası içinde olan okul idaresi ve polisler sivil faşistleri öğrencilerin üzerine saldırdılar. Saldırı cillerden 6 kişi polis tarafından gözaltına alındı. Öğrenciler 6 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Ertesi gün 100 kişilik bir MHP'li sivil faşist çeteyle leşkar öğrencilerin üzerine saldırılması üzerine 4 demokrat öğrenci yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Tedavileri bile tamamlanmadan polis tarafından gözaltına alınan öğrenciler "Eğer sizi dövenlerden şikayetçi olursanız, sizi sabaha kadar burada bekletiriz" şeklinde tehdit edildikten sonra serbest bırakıldılar.

BURDUR MESLEK YÜKSEK OKULU

Burdur Meslek Yüksek Okulu ve Eğitim Fakültesi'nde 4 Kasım günü TÖDEF imzalı, 7 Kasım boykotuna çağrı amaçlı afişler asılarak, aynı ikenlikte el ilanları yoğun bir şekilde dağıtıldı. Afişlere tahammül edemeyen faşist öğretim görevlileri afişleri indirerek okula polis çağırıldılar.

7 Kasım günü TÖDEF'li öğrencilerle birlikte devrimci demokrat yurtsever 100'e yakın öğrenci Meslek Yüksek Okulu Kantini'nde bir forum

sınıfı Destekle" çağrısı iselli gençliğe de ulaştı.

TRABZON- 9 Kasım günü Trabzon Lisesi'nde DLMK tarafından "YÖK'e Hayır", "Liselerde Gerici Eğitim Sistemine Son", "Kahrolsun Faşizm" yazılamaları yapıldı.

GAZİANTEP-Şehit Şahin, İsmet Paşa, Vehbi Dinçerler, Fen Liseleri ile Ertuğrul Gazi, Adil Ceydeli ve Namık Kemal ortaokullarına "Devrimci Demokrat Öğrencilere Kalkan Eller Kıracağız Yaşasın Liseli DEV-GENÇ", "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz" vb. yazılamaları yapan DLMK'lı öğrenciler, liselerdeki sivil faşist örgütlenmelerle izin vermeyeceklerini de belirttiler.

AMASYA-Gümüşhacıköy'de bulunan Devrimci Gençlik 7 Kasım boykotunu desteklediklerini belirttiler: "Biz 'YÖK'e Hayır', 'Paralı Eğitime Son', 'Gelecek Ellerimizdedir' mesajını verirken; diyoruz ki, gençliğin başlatıldığı bu boykotta destek vermek, onurumuza ve geleceğimize yönelik saldırıların önüne set çekmek için birleşelim, mücadele edelim. Gelecek bizindir, sahip çıkalım."

İstanbul Teknik Üniversitesi.

düzenleyerek tüm öğrencileri boykotta katılmaya çağırıldılar. Forum sırasında yapılan konuşmalarda eğitimin paralı hale getirilmesi, faşist saldırılar ve Kürt halkı üzerindeki baskılar anlatılarak, mücadele etmenin gerekliliği vurgulandı. Eğitim Fakültesi'nde yapılan forumda aynı içerikte konuşmalar yapılarak, boykotun anlamı vurgulandı. Öğle yemeği çıkışında verilen müzik dinletisi ve atılan "YÖK'e Hayır", "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz", "Paralı Eğitime Son" sloganları ile öğrenci gençlik tepkisini dile getirdi.

Saat iki sıralarında kamu emekçilerinin de okula gelerek güç verdiği 7 Kasım boykot eylemlilikleri saat üç sıralarında sona erdi.

KASTAMONU EĞİTİM FAKÜLTESİ VE MESLEK YÜKSEK OKULU

Kastamonu Eğitim Fakültesi ve Meslek Yüksek Okulu'nda TÖDEF'li öğrencilerin çağrısıyla yapılan ders boykotu devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin katılımıyla gerçekleşti. Bu arada Eğitim Fakültesi sınıflarına "Yaşasın Boykotumuz, YÖK'e Hayır" yazılamaları yapıldı.

Boykotun kitlesel olmamasındaki en büyük faktör, daha önce boykot kararı alan oportünizmin boykot gününe iki gün kala bu karardan vazgeçerek "Kitle hazır değil, provokasyon olur" diyerek, boykotta sekte

vurması, mücadele kaçkınlığının da somut bir örneği oldu.

FIRAT ÜNİVERSİTESİ

TÖDEF ve GKB'li öğrencilerin çağrısı doğrultusunda Elazığ'da Fırat Üniversitesinde gerçekleştirilen ders boykotu, öğrencilerin sabah saat 9.00'da Veterinerlik Bölümü'nün kafeteryasında toplanmalarıyla başladı. 80'e yakın öğrencinin katıldığı boykotta, demokratik üniversite mücadelesi ve YÖK'ün baskıcı uygulamaları hakkında konuşmalar yapıldı. Polisin müdahalede bulunmadığı eylemden sonra öğrenciler okulu toplu bir şekilde terk ettiler. Üniversite yönetimi de öğrencilerin toplandığı kafeteryanın ana çıkış kapısını kapatıp, öğrencilerde tedirginlik yaratmaya ve toplu çıkışı engellemeye çalıştı. Bir grup YDG'li öğrenci boykotta katılmadıkları gibi, derslere de giderek boykot kırılcılığı yaptılar. Faşistler ise Ülkü Ocaklarından getirdikleri insanlarla provokasyon ortamı yaratmaya çalıştılar da başarılı olmadılar.

GAZİANTEP ÜNİVERSİTESİ

Gaziantep Üniversitesi Kampüsü'nde 5 Kasım'da yaklaşık 500 öğrencinin katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. 12 Eylül'ün ardından kurulan YÖK'ün demokrat öğretimi üye-

7 Kasım günü pek çok üniversitede sınıflar boştu.

lerini görevden aldığını ve son dört yıl içinde harçların 20 kat arttığını, gençliğin haraca bağlandığının belirtildiği açıklamada duyarlı öğretim üyelerine seslenilerek, "Fikirlerini açıklayan Dr. Fikret Başkaya ve yazar Haluk Gerger'i düşünce suçundan dolayı hapse atan zihniyet sizi de tehdit etmektedir." diyen öğrenciler, geleceği karamanlık kurtarmanın zamanının geldiğini belirttiler.

"Onurumuza Sahip Çıkalım" Şıan Halka Ulaştı

7 Kasım boykotu tüm halk kesimlerinde yankı uyandırdı. Bu yıl boykot çalışmalarını üniversite duvarlarının dışına taşıyan öğrenci gençlik, birgök sendika, meslek odası ve demokratik kitle örgütünü dolaşarak, boykotu, boykotun amacını anlattı ve boykoda destek sunulmasını istedi. "İnsan, Aydın, Bilim Adamı, Ulusal Onurumuza Sahip Çıkalım" şiarıyla yapılan boykoda Devrimci Halk Güçleri çeşitli çalışmalarla destek oldular.

TÖDEF'in önderliğinde gerçekleştirilen 7 Kasım boykotunu desteklediklerini belirten Aydın Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları, açıklamalarında TÖDEF önderliğinde 12 Eylül cuntasının kurumlaştırdığı YÖK'ün 13 yıldönümünde gerçekleştirdiği 7 Kasım boykotunu destekliyor, TÖDEF'in çağrısına genel direniş çeviren tüm emekçileri selamlıyor. "Z" diyerek, Ekim devriminin 77. yıldönümünü Parti-Cephe ile karşılaşmanın onurunu yaşadıklarını belirttiler.

Canlı Cezaevi DHKP-C tutsakları, 7 Kasım boykotuna destek olmak için, bir günlük açık grevi eylemine başladıklarını açıklayarak, "Bu ülke fabrikası, okulu, tarlası, dağı, yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle bizim ülkemiz. TÖDEF'in 7 Kasım boykot çağrısına genel direniş çevirmek bizim elimizde. DHKP-C önderliğinde birleşelim, savaşalım, kazanalım." dediler.

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu, kavyılara, katliamlara, cezaevlerindeki baskılara, Kürdistan'daki köy yakmalara karşı yaptıkları açık grevinin sona erdirdikleri 12. günde (6 Kasım) bir basın açıklaması yaparak, gençliğin 7 Kasım'da başlatacağı genel boykotun yanında yer alacaklarını belirttiler ve vatansever, demokrat, aydın, her kesimden emekçi halkı insanlık, ulusal, bilim adamı, aydın onuruna sahip çıkmaya çağdırlar.

7 Kasım boykotunda öğrenci gençliğin yanında olduklarını belirten İstanbul Halkın Hukuk Bürosu avukatları, 3 Kasım günü yayınladıkları açıklamalarında "İkildarın yürüttüğü topyekün saldırıyı durdurmanın yolu, toplumun bütün kesimlerinin kendi taleplerine sahip çıkarak hak araması ile gerçekleşebilir. Bunun için 6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümü bizi ilgilendirmez diyerek, öğrenci boykotuna duysarsız kalınmamalıdır." dediler. Ayrıca, boykoda katılan öğrencilerin karşılaşılabileceği saldırılar nedeniyle hukuki yardım talepleri konusunda yardımcı olacaklarını belirttiler.

İzmir Karşıyaka Öğretmenler

Evi'nde 5 Kasım günü Ege bölge toplantısı yapan Kamu Çalışanları Sendikaları, TÖDEF'in boykot çağrısına ve öğretim üyelerinin başlattığı mücadeleye destek amacıyla 30 şubenin imzasını taşıyan bir basın açıklaması yapılar. Basın açıklamasında tüm demokratik kurum ve kuruluşlar da desteğe çağırıldı. Ayrıca İzmir'de Ener-Sen 7 Kasım günü bir saat iş bırakarak, genel boykotu destekleyen bir basın açıklaması yaptı.

İstanbul'da Tüm Maliye-Sen 2 No'lu Şubesi Yönetim Kurulu bir açıklama yaparak, YÖK kamburu altında ezilen üniversitelerde bağımsız, demokratik bir üniversite için gerçekleştirilen öğrenci boykotunu desteklediklerini ve tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldıklarını belirtti.

Trabzon'da Demokratik Platform, 6 Kasım günü yaptığı basın açıklamasında YÖK'ün kaldırılmasını için mücadele çağrısı yaparken, toplantıda kürsüye çıkarak 7 Kasım boykotunun nedenlerini anlatan TYÖ-DETL öğrenciye Eğitim-İş çevresinden bir kesimin engel olmaya çalışması ve hakaret etmesi, bu kişilerin yaptıkları çağrıda samimiyetsizliklerini ortaya koydu.

Devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici gazete, dergi, kitle örgütleri, sendikalar, aydın ve sanatçılar da gençliğin 7 Kasım boykotunu desteklediklerini açıkladılar. Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Devrimci Gençlik dergisi, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele gazetesi, İşçi Hareketi Gazetesi, Memur Gerçeği dergisi, Yoksul Halkın Gücü gazetesi, Hak-

Ankara Hacettepe Üniversitesi

lar ve Özgürlükler Bülteni, DLMK (Demokratik İşe İçin Mücadele Komitesi), Rifat Ilgaz Kültür Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi, Genç Ekin Sanat Merkezi, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği, Sine-Sen (Türkiye Sinema Emekçileri Sendikası), Zuğuş Berepe (Müzik Topluluğu), Dinmeyen Müzik Topluluğu, Seda Yumlu (DİSK) Tekstil-İş 1 No'lu Şube Başkanı), Ercan Atmaca (Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı), Fikri Sarıkaya (Petro-İş İstanbul Şube Başkanı), Rıza Turgut (Seli-loz-İş Sendika Üyesi), Engin Kaban, Deste Günaydın, Fevzi Kurtuluş, Ali Ekber Eren, Avni Memmedoğlu, İbrahim Karaca, Hayati Azim, Grup Yorum, Grup Ekin (Ankara), Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi,

Kültür ve Sanatta Tavrı dergisi, FO-SEM, Grup Güneşi (İzmir), DLMK Müzik topluluğu, Grup Seherveli (İYO-DER müzik topluluğu), Ortaköy Kültür Merkezi, Ekin Sanat Merkezi, Ege Kültür Sanat Merkezi, Grup Nisan Güneşi (Adana), Avrupa Devrimci Gençlik dergisi temsilcileri, Özgür Halklar Komitesi, Doç.Dr. Ufuk Güdemir, ASTA Ümi Köin, ASTA Berlin, Heike Soleppendahi ASTA Duisburg, Carsten Preusche ASTA Aachen, Anita Project FT Aachen ortak bir metne imza atarak "YÖK ve YÖK'ün uygulamalarına karşı bilim adamı ve aydın onurunu, baskı ve sömürüye karşı insanlık onurunu savunalım. 7 Kasım'da boykoda giden öğrenci gençliği destekliyoruz." dediler.

Mahallelerde 7 Kasım boykotu desteklendi

7 Kasım boykotu bu yıl geniş bir halk kesimi tarafından desteklendi. İstanbul'da 7 Kasım boykotu için Devrimci Halk Güçlerinin çalışmalarıyla esnafın kepenk kapatma eylemleri yapıldı. Ayrıca İstanbul'da Trabzon ve İzmir'de pek çok yerde bildiriler dağıtıldı, yazılamalar yapıldı ve pankartlar asıldı.

İSTANBUL-TÖDEF'in üniversiteler genelinde yapacağı boykoda destek olmak, insanlık onuruna sahip çıkmak ve boykotu yaygınlaştırmak için Devrimci Halk Güçlerinin İstanbul'da pek çok bölgesinde yaptığı kepenk kapatma çağrısı Nürtepe'de de karşılığını buldu.

Nürtepe, Alibeyköy, Güzeltepe bölgelerinde 4 Kasım gecesi Devrimci Halk Güçleri tarafından yapılan 7 Kasım boykotunun anlamını anlatan ve bölge esnafını kepenk kapatmaya çağıran duvar yazılamalarıyla çalışmalarına başladı Nürtepe Devrimci Halk Güçleri. Ardından 5 Kasım sabahı Nürtepe Sokullu Caddesi'nde yeni açılacak marketin önüne bombalı süsü verilmiş bir pankart asıldı. Saat 7.00'de asılan pankart etrafında polis saat 8.30'da güvenlik alırken, pankart ancak bomba uzmanlarının gelmesinden sonra indirildi. Yaklaşık 3 saat kadar asılı kalan pankartta 7 Kasım'da Kepenk Kapatma çağrısı yapıldı.

Kepenk kapatma çalışmalarına

astıkları pankartla başlayan Devrimci Halk Güçleri 5 Kasım akşamı da kepenk kapatma çağrısı yapan bildirileri dağıttı. Çalışmalar 6 Kasım günü esnafın tümü tek tek dolaşarak sürdürüldü.

7 Kasım geldiğinde, Nürtepe bölgesinde yalnızca iki yer açıldı. Bunlar da faşist olarak tanınan Dostlar Market ve yanındaki Dostlar Kiraat-hanesi'yd. Bu kahve bölge halkı üzerinde baskı oluşturmaya çalışan polisin üs gibi kullandığı bir yer. Kepenk kapatma eylemine katılının yoğunluğu karşısında polis evlerini tespit ettiği esnafa zorla dükkanlarını açtırmaya çalıştı. Bu arada polisin açtığı bir kahve de polis içerideyken Devrimci Halk Güçleri tarafından uyarıldı. Kahveci uyarı üzerine polisi dışarı çıkartarak, kahveyi kapattı.

Şişli bölgesinde yapılan çalışmalar Nürtepe ile sınırlı değildi. Aynı günlerde Çağlayan, Armutlu ve çevresinde bölgelerde de yazılamalar yapılırken, yaklaşık 7 bin adet bildiri dağıtıldı, binlerce kuşlama yapıldı.

1 Mayıs, Birlik Mahallesi, Sangazi, Gebze ve çevresi, Çağlayan, Alibeyköy, Nürtepe, Örnektepe, Ferahçevler, Kuçukarmutlu, Soğanlı, Bahçelievler, Yenimahalle ve Gazi Mahallesi'ne 6 Kasım günü 7 Kasım'da Onurumuzu Korumak İçin Boykoda" içeren duvar yazılamaları yapıldı. Bağcılar'da Kahvehanede halka yönelik olarak 7 Kasım boykotunun

nedenleri ve halkın bu boykoda destek olmasının gerekliliği anlatıldı, kepenk kapatma çağrısı yapıldı. Devrimci Halk Güçlerinin mahallelerde yaptıkları çalışmalar sırasında çok sayıda bildiri dağıtıldı, esnafa ve evlere gidilerek ev kadınlarıyla konuşuldu. 7 Kasım boykotuna destek için kepenk kapama çağrısı yapıldı.

Bahçelievler Soğanlı Mahallesi Mustafa Kemal Caddesi üzerine 7 Kasım sabahı DHKP Devrimci Halk Güçleri imzalı "Onurumuzu Korumak İçin 7 Kasım'da Boykoda" yazılı bomba sürü verilmiş bir pankart asıldı.

Gazi Mahallesi'nde caddede 7 Kasım sabahı dükkanını açan bütün esnafa sabah saat 08.00'den sonra Devrimci Halk Güçleri tarafından yeniden çağrı yapıldı. Esnafın yüzde 90'ı bu çağrıya uydu. Ancak polis esnafı tehdit ederek, silah zoruyla kepenkleri açtırmaya çalıştı.

TRABZON-Devrimci Halk Güçleri tarafından 7 Kasım günü sabat saat 07.00 civarında Orman Başmüdürlüğü'ne "Özgür Vatan İçin Onurumuza ve Ahlakımıza Sahip Çıkalım 7 Kasım'da Boykoda" yazılı pankart asıldı.

İZMİR-Menemen'de 2 Kasım günü bir üstgeçide Devrimci Halk Güçleri imzalı "İşçiler, Emekçiler Gençliğin 7 Kasım Boykotunu Destekleyelim" yazılı bir pankart asıldı.

Mersin katliamına tepkiler sürüyor

Mersin'in Arpaçbaşı beldesinde 26 Ekim günü Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin'in katledilmesine, Sevgi Erdoğan'ın yaralanmasına tepkiler devam ediyor.

Catsının çıktığı bölgede incelemelerde bulunan Haklar ve Özgürlükler Platformu, Av.Filiz Temizkan, Gülsiren Öztürk, BSP, SLP, Egit-Sen, İHD Genel Başkanı Av. Hamza Yılmaz'ın katıldığı 14 kişilik bir heyet, olay yerinde yaptıkları incelemelerin sonuçlarını 3 Kasım'da basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular. Açıklamada, polislin açtıkları bir katliama giriştiği, Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin'in polisler tarafından evin içine girildikten sonra katledilmiş olabileceği belirtildi. Heyetin yaptığı açıklamada, ayrıca "Evin aptarın girişi kilitli olduğundan, eve girmemiz mümkün olmadı. Dışardan baktığımızda evin kuzey bölümüne bakan kısmında kurşun deliği olduğu azdı. Doğrudan evin içi hedef alınmış. Tavanın aralıksız kurşun deliklerine kaplanmış olduğunu gördük. Her kurşun deliğinin genişliği 10-15 cm çapındaydı. Evin güneye bakan kısmında, dış duvar dahil, balkon aynı mermi izleriyle örüldü. Bütün camlar kırılmıştı, balkon perdesinde kan izleri mevcuttu." denildi.

Görgü tanığı olan bir inşaat işçisi ise, evin önünde bir panzerin bulunduğunu ve birden bire yarım saat aralıksız süren silah sesleri duyduğunu anlattı.

Öldürülen devrimcilerden Ahmet Öztürk'ün her iki kolu yakın mesafeden ve arkadan saplağın atışlarıyla parçalanmıştı. Sağ dizinde bir mermi bululuyordu, sol tarafı da yine yakın mesafeden mermi izleriyle doluydu. Zeynep Gülte-

kin ise ense, omuz ve sırtından olmak üzere arkadan kurşun yaralanmıştı.

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da 4 Kasım'da İstanbul SHP İl Merkezinde yaptığı basın açıklamasında "Polisin açtıkları bir katliam yapıldığı" belirtilirken, Sevgi Erdoğan için de "Ayakları kırık bir şekilde gözaltına alınan Sevgi Erdoğan çok kısa bir süre hastanede kaldıktan sonra, aparto-par siyasi şubeye götürülmüştür. Tedavi bile edilmeden işkenceye alınmıştır. Sevgi Erdoğan şu anda tekrar hastaneye götürülmüştür, fakat kimseye götürülmemektedir" denildi.

26 Ekim'deki katliamdan sonra, devrimci demokrat insanları üzerinde terör estiren Mersin polisi, 9 kişiyi gözaltına aldı. Aralarında Mücadele gazetesi Mersin muhabirlerinin de bulunduğu Recep Gedik, Kadir Dora, Nigün Çapan, Doğan Karataştan, Ertan Sarıcaim, Hasan Yıkıcı, Hüseyin Gün, Bilal Bağcıvan ve Süleyman Yoksulabakan 9 Kasım'da çıkartıldıkları mahkemede örgüt üyesi oldukları gerekçesiyle tutuklandılar. Tutuklananlar arasında Ahmet Öztürk'ün cenazesinden gözaltına alınan Mersin Mücadele temsilcisi Ahmet İbli de bulunuyor

Mersin Katliamını Protesto Eden Devrimci Halk Güçlerinin Eylemleri Devam Ediyor

Mersin'de kaldıkları üslerinden polis tarafından katledilen halkın yitit evlatları Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin için Devrimci Halk Güçlerinin eylemleri

Mersin'e giden 14 kişilik heyet, Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin'in polis tarafından bilinçli olarak katledildiklerini açıkladı.

sürüyor.

Antakya da 3 Kasım günü silahlı Kuvvetler Caddesi üzerinde bulunan okula "Ahmet Yıldız Yaşayor, DHKP-C Savaşıyor" yazılı bir pankart asıldı. Pankart asma eylemi Devrimci Halk Güçleri tarafından üstlenildi. Yine Antakya'da 8 Kasım günü Samandere ilçesinde "Ahmet Yıldızın Hesabını Soracağız", "Şehitlerimiz Yolunuzu Aydınlatıyor", "Yaşasın Halkların Öncüsü DKHP-C" yazılamaları yapıldı. Ayrıca "Öncüüz, Savaşıyoruz. Kazanacağız ve 'Biz Kazanacağız' sloganları atıldı.

Adana'da 6 Kasım günü Sinan Paşa Mahallesi'nde gösteri düzenlenerek, yol molotofları ve uzun süre trafikte kapatıldı. "Mersin Katliamının Hesabını Soracağız", "Şehitlerimiz Yolunuzu Aydınlatıyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz DHKP", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganlarının atıldığı gösteri, Devrimci Halk

Güçleri tarafından üstlenildi.

Adana'da 3 Kasım günü Gülbahçe Mahallesi'nde "Ahmet Yıldız Yaşayor-DHKP-C Savaşıyor" yazılı Devrimci Halk Güçleri imzalı kuşlamalar yapıldı. Yine Adana'da 3 Kasım günü, 19 Mayıs Mahallesi'nde "Ahmet ve Zeynep Yıldız Yaşayor-DHKP-C Savaşıyor" yazılı ve Devrimci Halk Güçleri imzalı yazılamalar yapıldı.

8 Kasım günü Zeynep'in öğrenim gördüğü İşletme Fakültesi'nin kantinine ve demek camlarına sınıf arkadaşları tarafından katliamı kınayan ve Zeynep'in kişiliğini anlatan dövizler bırakarak, devrim şehitlerine sahip çıktılar.

9 Kasım'da Devrimci Halk Güçleri Adana'nın Obalar Caddesi üzerindeki yolu molotoflarla trafikte kestiler ve "Ahmet, Zeynep Yıldız Ölümsüzdür, Kavgamızda Yaşatacağız/Devrimci Halk Güçleri" imzalı pankart asarak bir eylem gerçekleştirdiler.

Şehitlerimiz geleceğimizdir

Bir yoldaşı Ahmet Öztürk' ü anlatıyor: Mücadelede mütevazılığın ve baş eğmezliğin bir simgesiymiş Ahmet benim için. Geçen yıl gözaltından çıktığı zaman İnsan Hakları Derneği'ne gelmişti. Cürükle dolu yüzünde yine her zamanki sıcak gülümsemesi vardı. Bizleri her zaman Arap şivesiyle, koskoca ve sımsıcak bir merhabayla selamlardı.

Ailemle tartıştığım bir gün Ahmet ağabeyle karışlaştım. Neyim olduğunu sorduğunda, ona ailemle aramızdaki tartışmayı anlattım. Ailelerimizle yaşadığımız tartışmaların bizi yıpratmaması gerektiğini söyledim bana. Mücadele içinde bizi daha büyük sorunların beklediğini ve çalkışmamız gerektiğini anlattı. O gün beni tüm sıkıntılardan kurtarmış ve çekil bir iradeye sahip olmamda ilk adımı atmıştı. Evet bugün çekil bir iradeye sahibim. Ve söz veriyorduk ki taşıdığı bayrağı elimizden düşürmeyeceğiz.

Bir öğretmen arkadaşı Ahmet'i anlatıyor: Ahmetle ben gazete bürosunda tanıştık. Ahmet yardımsever, sevecen bir insandı, bizim sorunlarımızı kendi sorunlarımız gibi çözmeye çalışırdı. Bir defasında gözaltına alınmış, işkence görmüştü. Gözaltından çıktıktan sonra azımlı, kararlılığı, mücadele hırslı ve sınıf kını ki kat artmıştı. Sorumlulu-

ğunun bilinciyle, halkına karşı görevini yerine getirmenin mutluluğunu yaşıyordu. Hiçbir zaman yüzündeki gülümsemeyi yitilmedi...

Ayten Öztürk (Kızkardeşi): Ağabeyim haksızlığa karşı boyun eğmeyen, sorunlar karşısında karamsarlığa kapılıp geri adım atmayan, sorunların üstüne üstüne giden biriydi. O mücadeleyi kendine bir yaşam biçimi olarak seçmişti. Hiçbir zaman "ben" demez, hep "biz" derdi. Hayatını insanların onurlu yaşamı için adamıştı. Onun bıraktığı güzel değerleri koruyacak ve sürdürücüsü olacağız.

Azize Öztürk: Ahmet benim dayımın oğluydu, ama onunla ilişkilerimiz akrabalıktan çok bir arkadaş gibiydi. Ben Ahmet'in çocukluk arkadaşıydım. Beni halkevine götürür, bilgilennem, gelişmem için her şeyi yapardı. Adeta bir öğretmen gibi benimle ilgilendir. Ailemle bir sorunum varsa hemen çözümleyici bir yol gösterirdi. İnsani değerlere fazla saygılı bir kişiydi.

Bir yakını anlatıyor: Ahmet'in katledilmesi bizi çok üzdü. Ahmet bizim arkadaşımızdı. Gözaltından çıktıktan sonra azımlı, kararlılığı, mücadele hırslı ve sınıf kını ki kat artmıştı. Sorumlulu-

ğaldı ki, hemen hemen her gün bu tür katliamlar, kaybedilmeleri ya okuyor, ya da duyuyoruz. Bu katliamlar karşısında duyarsız kalamayız. Ahmet'i de, onun gibi nicelerini de her zaman saygıyla anacağız.

Türkan Öztürk: Devlet güçlerinin bu keyfi tutumunu kınıyor ve lanetliyorum. Biz Ahmetle aynı düşünceleri paylaşan insanlarız. Mücadele etmeden hiçbir yere varlamaz. Ahmet de ölümlü gözde alarak bu mücadeleye girdi ve şehit düştü. Bizler bu mücadeleye ve Ahmet'e layık olmak için geleneklerimize göre bir cenaze töreni düzenledik. Ahmet'in mücadelesini, kararlılığını bilen devlet güçleri, bu gelenekimizi saldırılarıyla engellemeye çalıştılar, ama bunu başaramadılar.

Ahmet Akgün: Ahmet çok akıllı, saygılı bir çocuktu. Onu çocukluğundan tanıdım, küçük yaşında bile ailesine sorun çıkartmaz, hatta yardımcı olurdu. Ahmet benim çocuklarımdan ayrı biri değildi. Ona nasıl kıydılar. Ahmet'in gittiği yol tehlikeliydi, ama ben onu haklı görüyordum. Birçok insan evinde oturup rahat kalmayı düşünürken, Ahmet bu yola canını koydu ve öldü. Ona ve fikirlerine saygı duyuyorum. Arkadaşları ve ailesi ona çok değer veriyordu. Kendi

göreneklerine göre cenaze yapmak istedikler. Bu çok doğaldı. Ama jandama ve polis bunu engellemek istedi. Çok yersiz ve haksız bir davranıştı.

Ceyhan'dan bir Mücadele okuru anlatıyor: Ahmet ağabeyi şehit düşmeden bir gün önce görmüştüm. Kardeşimle birlikte sorunlarımızı paylaşmış, çözüm bulmanın yollarını aramıştık. Ahmet ağabey konusmasaydı, oturmasaydı, davranışlarıyla başka bir insandı. Devrimciliği, insanlığı her hareketinden belli olurdu. Onunla konuştuğum zaman çok mutlu olurum. Çünkü o, bizim için, bütün haklar için mücadele ediyordu. Onu katleden hanter yalnızca bedenini yok ettiler. Onun mücadelesi ve savaşı sürüyor. Bizler sürdürüyoruz. Onu katledenler cezasız kalmayacak.

Aliye Gültekin (Zeynep Gültekin'in annesi): Zeynep erkek gibiydi. Çok zeki bir kızdı. Lisedeysen bile tesekkür, takdir getirirdi. Okumaya çok meraklıydı. Biz de onu okuttuk. İnsanları çok severdi. İnsanların refah içinde yaşamalarını isterdi. Doğru bildiklerinden geri adım atmıyacak kadar ınatlıydı. Ülkede bir savaş var, Zeynep bu savaşta şehit düştü. Polis isteseydi onları sağ yakalayabilirdi, ama araya yakalamak için değil öldürmek için gitti...

Burjuva yasalıcılık ve burjuva hukuku, devrimci meşruiyeti yememez

Savaş gerçeği giderek hayatın her alanına uzanıyor. Savaşın en uzığında görünen kesimler bile, kendini bir anda bu savaşın acımasızlığının bulabılıyordu. Düzen hızla silahlanıyor ve silahlandırıyor. Oligarşi bugün asıl yöntem olarak terörü görüyor.

Oligarşi, emekçi halklara karşı uyguladığı şiddet politikasını meşru göstermek, katliamların haklılığına inanmamak için kamuoyunu her türlü demagogi yöntemini kullanarak aldatmaya çalışıyor. Terör, oligarşinin bilinci bir terhirdir. Bu yüzden de hiçbir gereke, düzenin terörünü yüzünü gizleyemeyecektir.

Faşizm, yüzyıllardır halkın sömürü, baskı, zulüm altında tutup, her türlü hak ve özgürlüğü, hakların kimliklerini gasp edenler, şiddet baş tacı kolece boyun eğdiği takdirde geçerlidir... Faşizmin terörüne kolece boyun eğmeyenlerin, sömürümeyi kabul etmeyenlerin, kimliğini korumak için ayağa kalktıklarını ise hiçbir hak ve hukuku yoktur. Onun istediği, kendi çizdiği sınırlar içinde hareket edilmesini. Oysa, terör ve katliamlarla baskı altında tutulmak istenen, hakları ve özgürlükleri gasp edilen tüm halklar gibi, ülkemiz halklarının da şiddet kullanma hakları vardır.

Meşru ve haklı olan, her milliyetten emekçilerin, işçilerin, köylülerin, memurların, öğrencilerin, kısaca yoksul halkın emperyalistlere, tekelcilere, işbirlikçilere, tefecilere, sömürücü ve zalimlere, işkencilere, halk düşmanlarına uyguladığı ve uygulayacağı şiddettir. Bu şiddette birlikte ortaya konan devrimci adalet meşrudur. Devrimci mücadelenin yasaları meşrudur. Çünkü tüm ezilen halkların kendi meşruluk sınırlarını kendilerinin çizmesi, kendi adalet anlayışını oluşturma

Bugün önümüzde duran görevlerin büyüklüğüyle orantılı olarak, savaşçı ruh devrimci hareketin tüm hücrelerine, tek tek tüm insanlarına kadar yaymak ancak meşruiyetimize olan inancın güçlüğüyle mümkün olabilir. Devrimci savaşçı ruh bu bilince yoğunlaşmazsa, yapılanların, gerçekleştirilen eylemlerin, hatta hareketin savunulmasında rahat olamama, pervasız davranamama kaçınılmaz bir sonuçtur. İçerde ya da dışarda, legal ya da illegal çalışma içinde, yani savaşın her yerinde pervasız olmak, hareketi tüm hücrelerinde, beyinde hissetmek, bunları layık olduğu biçimde savunabilmek için her şeyden önce meşruiyetimize inanç ve bu inancın cesaretle dışa vurulması gerekir.

masi ve devrimci şiddet kullanma hakkı vardır. Onlara bu hakkı baskı, kölelik ve sömürüye karşı mücadeleyle yazılan insanlık tarihi vermiştir. Halkların mücadelesinin meşruluğuna inananların, onların şiddet hakkını kabullenmeyenler ne derlerse desinler, sonuçta faşist düzenin devamından ve onun yasalının korunmasından yanadırlar.

Halka karşı şiddet uygulayanların halktan alacağı karşılık da şiddet olacaktır. Halkın haklığını, yasalını, adaletini ayaklar altına alıp, ona faşizmin yasalarını dayatılara karşı, esas olan halkın meşru mücadelesidir.

Burjuva Yasalıcılık Değil, Devrimci Meşruiyet; Burjuva Hukuku Değil, Halkın Adaleti
Burjuva hukuku, düzenin devamını sağlamak için vardır. Onun adaleti, sadece egemen sınıflar içindir. Burjuva yasalılığı, esas olarak egemen sınıfların yasalarını rahat bir biçimde sürdürmelerini sağlama ve kendilerini güvenceye alma işleviyle yüklenmiştir. Bu düzende bunlara karşı çıkamak yasaktır. Oligarşi ancak kendi çizdiği sınırlar içinde hareket edilmesini ister. Bu sınırların dışına taşıldığında, gerektiğinde kendi yasalarını bile ayaklar altına alarak, her türlü zor ve vahset yöntemi meşru görür. İşte bu noktada, yasalık ve yasalıcılıkla, yasal çalışma ve meşruiyet arasındaki sınırı iyi belirlemek gerekir. Yasal-demokratik çalışma, faşizm koşullarında da devrimcilerin temel mücadele biçiminin yaşaması için gerekli sokak bulardır. Demokratik koşulların darlığı ya da genişliği, sadece bu çalışmanın biçim ve yöntemlerinin araçlarını değiştirir. Ancak bu çalışmadan yararlanmayı hiçbir zaman ortadan kaldırmaz. Yasal-demokratik çalışmayı temel mücadele biçimine tabi kılmayan ve bunun bütünlüğünü kuramayan hiçbir anlayış, yeni sömürge ülkelerde, uzun vadede halkın taleplerinin savunucusu olarak ayakta kalamaz. Bu hepimizin bildiği genel bir doğrudur. Ancak bunu söylemekle, burjuva yasaların çizdiği sınırlar içinde kalmak birbirine taban tabana zıt şeylerdir. Sorun burjuvazinin vermek zorunda kaldığı birtakım yasal haklardan devrimin temel çıkarları için yararlanılması ve bu hakların devrimci mücadele içinde kullanılmasıdır. Bu böyle kavranmadığında, objektif olarak düzenin icazetini baştan kabullenmek, mücadeleyi burjuvazinin istediği sınırlarda tutmak, mücadeleyi onun kuralları içerisinde hapsedmek kaçınılmazdır. Yasal çalışmayla burjuva yasalıcılık arasındaki kalın çizginin ortadan kalktığının örnekleri bizim gibi ülkelerde sıkça görülür. Böyle bir anlayışın ise varacağı nokta, "tın verilemez" çakılmak, uzlaşmaya ve reformizme kapılan ardına kadar açmaktır.

Tabii sorun sadece yasal çalışmayla da sınırlı değildir. Bir bütün olarak düşünüldüğünde, yasal olansaklardan yararlanarak yapılan çalışmayla, bir başka deyişle legal çalışmayla illegal çalışma arasındaki organik ilişkiyi iyi kavramak gerekir. İster legal bir çalışmada, ister illegal bir çalışmada önemli olan meşruiyet, haklılıktır. Bu noktada örneğin, gerçekleştirilen kitlesel bir basın açıklamasının savunulması, herhangi bir silahlı

eylemi savunmak, sahiplenmek arasında öзде hiçbir fark yoktur. Çünkü, sonuç olarak yasal çalışmada kullanılan araç ve yöntemlerle, illegal çalışmada kullanılan araç ve yöntemler hep devrimci adalet ve devrimci meşruiyet zemini üzerindedir.

Devrimci her*aman içinde bulunan siyasi koşulları ve kendi subjektif durumlarına göre güclerini ne yöne kaydırarak kullanacaklarını doğru olarak verebildikleri kendi meşruiyetlerini kavrayıp kavratıldıkları noktada başarılı olurlardır. İşin en önemli yanı, mevcut statüko, düzenin çizdiği sınırları ve ortaya koyduğu yasaları yararılanılabilecek yarılarıyla değerlendirmek, devrimci mücadeleyi bir bütün olarak meşru ve haklı gömek, bunu bilince çıkarmak, yaşamın her anına, her yerine sindirebilmektir.

Sorun ne yasal çalışma diye burjuvazinin kendi sınırları içinde hareket eder hale gelerek bu çalışmayı her şeyin önüne geçirmek, ne de legal olan sahiplenilir, illegal olan sahiplenilmez mantığıyla hareket etmektir. Burjuva yasalılığı ve burjuva hukukunu bu anlamda devrimci meşruiyete karşı başan kazanmasına asla izin vermemek gerekir. Bunun becerebilmek içinse, devrim mücadelesinde stratejimizin, taktiklerimizin, kullandığımız mücadele yöntemlerinin haklılığına ve meşruluğuna olan inancın güçlüğüne bağlıdır. Bu aynı zamanda devrim ve Parti-Cepheye olan inanç ve güvendir.

Verilen mücadelede meşruiyetimize olan inanç konusunda ortaya çıkan olumsuzluklar, aslında devrimin meşruiyetine, haklılığına olan inançta zayıflıktan başka bir şey değildir. Bir başka deyişle, nesnel olarak inançsızlıktır.

Meşruiyetimize İnancımız

Pervasız Olmak Zorundadır
Gücünün güçsüzlüğü, büyüğün küçüğü yuttuğu, zengin yoksulı horladığı, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin emperyalizme peşkeş çektiği, yağma ve talan edildiği, emekçi halkların her türlü hak ve özgürlüklerinin elinden alındığı, her türlü adaletsizliğin "mülkün temeli" sayıldığı bir ülkede yaşıyoruz. Her şeyin adaletsizlikler üzerine kurulduğu bu düzende, adaleti, hak ve hukuku, geleceği biz temsil ediyoruz. Bugün halkın adaleti kavramı halka mal olduysa, bu mücadelemizin meşruiyetinden ve haklılığından dolaydır. Haklı olduğumuz bir savaşta, cüretli, pervasız, doğru bildiğimizden taviz vermeyen bir çizgiye sıkı sıkıya tutunabildiğimizden dolaydır.

Bugün önümüzde duran görevlerin büyüklüğüyle orantılı olarak, savaşçı ruh devrimci hareketin tüm hücrelerine, tek tek tüm insanlarına kadar yaymak ancak meşruiyetimize olan inancın güçlüğüyle mümkün olabilir. Devrimci savaşçı ruh bu bilince yoğunlaşmazsa, yapılanların, gerçekleştirilen eylemlerin, hatta hareketin savunulmasında rahat olamama, pervasız davranamama kaçınılmaz bir sonuçtur. İçerde ya da dışarda, legal ya da illegal çalışma içinde, yani savaşın her yerinde pervasız olmak, hareketi tüm hücrelerinde, beyinde hissetmek, bunları layık olduğu biçimde savunabilmek için her şeyden önce meşru-

Bir bütün olarak düşünüldüğünde, yasal olansaklardan yararlanarak yapılan çalışmayla, bir başka deyişle legal çalışmayla illegal çalışma arasındaki organik ilişkiyi iyi kavramak gerekir. İster legal bir çalışmada, ister illegal bir çalışmada önemli olan meşruiyet, haklılıktır. Bu noktada örneğin, gerçekleştirilen kitlesel bir basın açıklamasının savunulması, herhangi bir silahlı eylemi savunmak, sahiplenmek arasında öзде hiçbir fark yoktur. Çünkü, sonuç olarak yasal çalışmada kullanılan araç ve yöntemlerle, illegal çalışmada kullanılan araç ve yöntemler hep devrimci adalet ve devrimci meşruiyet zemini üzerinde yükselir.

İyetimize inanç ve bu inancın cesaretle dışa vurulması gerekir. Bunları yapamamak, bir yerde "saglamcılığımızda" da ilgilidir. Oysa savaş risklerle ve ödenmesi gereken bedellerle doludur. Unutmayalım ki, şimdiye kadar elde ettiğimiz başarılar, iç ve dış düşmanlarımızı yerle yer etmekte gösterdiğimiz kararlılığımız, meşruiyetimize ve haklılığımıza olan inancımızda, bu inancın en ufak biçimde olsa zedelemesi istendiği durumlarda, buna karşı gösterdiğimiz kararlılığı bağlıdır. Savaşçı büyütmek, partili sürecin getirdiği görev ve sorumlulukların hakkını verebilmek ancak DHKP-C'yi, onun eylemlerini, adalet anlayışını, savaşını hayatın her alanında kararlı ve te reddütsüz bir biçimde savunmakla ve cesaretle bunun doğruluğuna, haklılığının propagandasını yapabilmekle olur. "Bu noktada göstereceğimiz cesaret, uğrunda her türlü riski göze aldığımız devrimi ne kadar istediğimiz bağlıdır. Çünkü uğruna mücadele verilen davanın savunulmasında gösterecek cesaret, kaynağını örgüte, halka ve devrimle karşı duyduğumuz sorumluluktan ve inancıdan alır. İşte bunun için, bu sorumluluğu savunabilmek için; meşruluğumuzu savunmakta gözü pek ve cesaretle olmalıyız. Sözünü ettiğimiz cesaret, aynı zamanda bilincin, haklılığın, kendine olan güvenin, kararlılığın ve kazanmaya olan inancın addır. Sınıf mücadelesinin önümüzde kopardığı görevleri, bedeli ne olursa olsun, çekincesiz, hesapsız bir biçimde ortaya koymak ve bu görevleri aynı çekincesizlikle omuzlamak, devrimci meşruiyetimizi benliğimizin vazgeçilmez bir parçası yapmayı başardığımızda olur.

Bunu gerçekleştirdiğimizde ise, hiçbir güç, hiçbir yasa ya da kural, devrimci meşruiyeti yenemez. Bizim nezdimizde yasalık, mücadeleye hizmet ettiği, ikerimiz, değerlerimiz, adalet anlayışımız, çalışma biçimlerimiz, legal ya da illegal eylemlerimiz pervasızca savunulabilirlikte nokta meşrudur.

Partili savaşı büyütme öncel

"Parti, kadrolarıyla, yöneticileriyle ve işleriyle vardır. Onlarla savaşır ve savaşılır."

Kadro ve yönetici insan ihtiyacı, bugün, partili süreçte birlikte bir kez daha altı çizilmesi gereken bir olgudur. Çünkü partinin kitlelerle kucaklaşmasının ana halkasında kadrolar vardır.

Partiyle iktidar yürüyüşündeki adımlarımızı büyüttüğümüz bu süreçte, var olan kadrolara, yöneticilere daha önemli işlevler yükleniyor. Öte yandan, süreç yeni kadrolara, yöneticilere ihtiyaç duyuyor.

Bu noktada görev, kadrosu, taraftarlarıyla devrimci hareketin tüm insanlarıdır. Yöneticiler, yeni kadrolar, yöneticiler yetiştirilmesini öncelikli görevlerinden biri olarak kabul ederken, tüm kadrolar, savacılar, taraftarlar kendilerini yetiştirmekle yükümlü oldukları gibi, yeni görevlere talip olmakta her zamankinden daha fazla cesur, enerjik ve atak olmak durumundadır.

Devrimci hareketin THKP-C'den bu yana gelen, Devrimci So'nun 16 yıllık mücadelesiyle yaygınlaştırdığı mücadelesiyle sahip olunan potansiyel arasında bir oransızlık olduğu, herkesin bildiği açık bir olgudur. Parti, var olan bu yaygın potansiyelle, örgütlülük arasındaki açığın kapatılmasıdır. Yönetici, kadro ihtiyacını daha yakıcı hale getiren de bir yanıyla budur.

Partili bir kadro, partili bir yönetici nasıl olmalı, hangi nitelikleri taşımalıdır? Bu soruya elbette bir devrimci kadronun sahip olması gereken tek tek özellikler açısından ayrıntılı yanıtlar verilebilir. Ancak bugünkü süreçte, bu tek tek özelliklerden ziyade, partili süreç açısından kadro ve yöneticilerin sahip olması gereken niteliklerin altını çizmek, daha önemli ve gereklidir. Sahip olunması gereken tek tek özellikler ancak bu niteliklerle bir işlev taşıyacaklardır. Bu anlamdadır ki, yazımızda bir kadronun, yöneticinin bugünkü davranış tarzının ana hatlarını belirlemeye öncelik verdik.

Her Kadro Kendi Cephesinde Savaş Kazanmak Zorundadır

"Stratejik hedefe varan çizgide, her yönetici ve komutan, ilke düzeyinde tüm halkı örgütlemeyi ve savatırmayı hedeflemiş ve silahlı savaşı temel almış bir partinin her komitesi kendini parti, her kadrosu ve sorumlusu, partinin genel önderi gibi düşünür (...) taktiklerini belirlemek zorundadır."

Başarmak zorunda olduğumuz savaş, uzun süreli ve çok yönlü bir savaştır. Savaş, ülkenin hemen her bölgesinde, yasal-yasadışı, silahlı-silahsız her biçimde, sayısız birim, alan örgütlenmesiyle yürütülüyor. Başarmak için tüm mevzilerdeki çarpışmaları kazanmak zorundayız.

Alanlarda yürütülen faaliyetler, her bir çarpışma, çapı ne olursa olsun, stratejinin, genel programın bir parçasıdır. Herhangi birindeki aksama, ortaya çıkan bir zaaf, yenilen bir darbe, diğer alanlara da şu veya bu biçimde yansacak, genel programın aksamasına, yürüyüşümüzün hız kaybetmesine neden olacaktır. Bu anlamda, kadrolar,

yöneticiler her birim, alan özelinde üstlenmeleri gereken işlevi üstlenmedikleri noktada, stratejik hedeflerden uzaklaşmaları kaçınılmazdır.

Devrimin, devrimci hareketin tüm sorunları, her kadronun, yöneticinin sorumluluk bilinciyle işçeselmektir. Çünkü o, devrimin kadrosu ve yöneticisidir. Şu ya da bu düzeyde sorumluluk üstlenen her insan, kendilerinin bu büyük ve onurlu savaşın önderliğinin, kurnayışının bir parçası olduklarını aklından çıkarmamalıdır. Küçük burjuva anlamda değil, ama devrimci anlamda kendimizi böyle bir misyonun sahibi olarak görmeliyiz.

Sorumlu ya da yönetici, unutmamalıdır ki, sorumlusu ya da yöneticisi olduğu alanı önderdir. Orada politika üretmek, taktikler belirlemek, siyasal-güncel gelişmeleri çözümlemek ondan beklenir ve o, bu beklentiye yanıt verebilmelidir. Yalnız "yukarıdan" politika bekleyerek alandaki kitle hareketine yön verebilmek, kısa vadede gelişmelere müdahale edilebilir mümkün değildir. Böyle şekillenmiş bir yönetici hep "geç" kalacak, doğruları hep sonradan söylemiş olacaktır. Yönetici, yaşananları anı, süreci kavrayıp olayların gelişim seyrini çözümleyebilmelidir ki, önderlik misyonunu yerine getirebilsin, örgütlenmelerimiz, politikalarımız, her sürecin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir esneklik ve güce de ancak böyle bir altyapıyla kavuşabilir.

"Olmazlar" "olurlara", "yoklar" "varlara" merkezi müdahalelerle, merkezi yardımlarla, partinin sunacağı olanaklarla değil, bizzat tek tek alanların, alanlardaki kadroların ortaya koyacağı dinamizmle dönüşecektir.

Geniş bir potansiyel varlığından söz ederken, "yok"lardan, "olmaz"lardan söz etmek bir çelişkidir elbette. Ve bu çelişkinin açıklanması, olsa olsa, o alandaki yöneticilerin bürokratiklerinde, hantallığında, hazırlanmışlığında, Devrimci hareketin 25 yıllık mücadelesiyle yarattığı potansiyel, devrimin, örgütlenmenin ihtiyaçlarını karşılayacak bir büyüklük ve zenginliktedir. Gerisi, bunu bulup çıkarmak, kadroların, yöneticilerin işidir.

Hangi alanda, birimde olursak olalım, diğer alanlarda süren savaşı kendi çizimimizde görmek, kendimizi her koşulda silahlı savaşın örgütleyicisi olarak görmek durumundayız.

Stratejik Hedefe Bağlılık, Kadro ve Yöneticilerde Somutlanır

"Parti ve örgüt nedir? Parti ve örgüt, stratejinin hayata geçmesi için, devrim için bir araçtır. Bu aracın motoru kadrolardır. Kadrolar veya bölge, alan, birim yöneticileri, kendilerini bu aracın motoru gibi görmez, onun fonksiyonlarını yüklenmezse, araç işlemez hale gelir."

Süreci ağırlaştırın, hantallaştırın etkilerini en başında stratejik düşünme vardır. Stratejinin unutulduğu noktada çalışmaların günlük, sonuç yaratmayan, kendiliğinden, disiplinsiz ve denetimsiz bir tarza dönüşmesi kaçınılmazdır.

Düşünce yapımız stratejiye göre bi-

çimlenmemişse, faaliyetlerin hedefe ne kadar yakınlığı gibi bir ölçüyle sorulması, buna bağlı olarak da, kolektif tartışma, eleştiri-özeleştiri de gerçek anlamda hayat bulmaz orada.

Bu noktada, atılan tüm adımlar, tüm başarılarına karşın stratejiye hizmet etmez. Diğer yanıyla ele aldığımızda ise, hedeflerdeki daralma, giderek başarının ölçüsünü de güdükleştirir. Bulunduğu alanda sağlanan kısmi kitlelik, hayata geçirilen birkaç eylem başarı için "yeter" hale gelir. Oysa bu tür stratejik hedefler, stratejik örgütlenmeye yönelik adımlarla bütünleşmeyen bir "başarı" kalıcı da değildir. Düşmanın saldırılarına açık ve saldırılar karşısında kendini yeniden üretme yeteneği zayıflar. Gerekle bakış açısının günlük biçimlenmesi, gerekse düşmanın saldırısı sonucunda sınırlanan bir faaliyet içinde yöneticilerin gerçek anlamda yöneticilik işlevini yerine getirebilmesi de giderek imkansızlaşır; yöneticinin, kadroların hareket alanı giderek daralır. Ve bu ortam, zaafı besleyecek bir zemin oluşturur.

Yöneticinin görevi, öncelikle böyle bir kısırdöngüye izin vermemek, sorumluluğu alana stratejik hedefi taşımasıdır. Bunun taşınamadığı, günlük dönüşümlü günlük mücadele edilecek süreç, olguların baskılarından ve diğer nedenlerden kaynaklanan olumsuzluklar, "zorunluluklar", bizi sürekli uğraştırmaya, yeni hataların kaynağı olmaya devam edecektir.

Kıscası, atılan her adım, örgütlenen her faaliyet bu amaçla hizmet etmek durumundadır. Bunun pratikteki tezahürü, çok bilinen, çok söylenen bir tespite, silahlı mücadelenin temel, diğer mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleye tabi olduğu tespitine, A'dan Z'ye devrimci faaliyetin her noktasında hayat vermek, silahlı mücadeleyi geliştirmek, halk ordusunu yaratmak, yalnızca silahlı birliklerin değil, yasal-yasadışı, legal-ilegal tüm alanların, birimlerin görevidir. Ve bunun güvencesi, bunu sağlayacak olanlar da kadro ve yöneticilerdir.

Bu sorunu stratejik düşünme, elbette yasal-demokratik alan için çok daha el-

Önderlik öğretiyor

Genel Sekreterinin Partinin

Kadro ve Yöneticilerine

"Devrimci önder, yapamama, edememe ön şartını koymadan, yapmak için tüm enerjisini ve özverisini, yaratıcılığını ortaya koyup, en iyisini yapmaya çalışan insandır."

Yönetici insan, alındaki insanlar bilmiyorsa öğreten, eksikse eksikliklerini tamamlayan, korkuyor/arsa korkularını gidererek güven veren insandır.

Yönetici insan, düşman takibinde, kuşatmasında ve tutsaklığında partinin onurunu kendi onurundan ayırmayan, direnen, son nefesinde dahi partisi için bir şeyler yapmaya çalışan, bağlılığından şüphe duymayan insandır.

Yönetici insan, doğrudan askeri birimlerde görevli olmasa da düşman takibinde veya kuşatmasında çatışacak birliğe ve ruh halinde olup, çalışan insandır.

Yönetici insan, kendine güvenen, bu güveniyle insanlara örnek olan, devrimciğin getirdiği tehlikeleri göze alan insandır.

Yönetici insan, kendinden önce partisinin, yoldaşlarının güvenliğini alıp, geleceğini düşünen insandır.

Yönetici insan, dünyaya meydan okuyan, dünyayı değiştirmek için ayağa kalkmış, coşku, moral, inanç ve kararlılıkla olup, bunu hissettiren, inandıran, güvenilen, ardından gidilmesi gereken insandır.

Yönetici önder insan, yetkilerine ve konumuna güvenerek insanları üzerinde baskı kurmayan, yeteneklerine, önderlik sanatına, daha çok özverisine güvenerek yöneticiliğini kabul ettiren insandır.

Yönetici insan, kendi duygularını ön planda tutmayan, çifte standartlı olmayan, devrimci adaleti herkese eşit uygulayan insandır.

Yönetici insan, aydın birikimine rağmen, kibirlili olmayan, halkla ve yoldaşlarla ilişkilerinde mütevazı olan, halktan her türlü insanı anlayabilen, dinleyen ve öğreten insandır; halk önderidir.

Yönetici insan, hata yapmaktan korkmayan, insiyatifi, politika üreten, neyi nasıl yapacağını bilen, örgütleyen, savatıran, savaşan insandır.

Yönetici insan, birçok karmaşık çelişki içerisinde esas çelişkiyi, temelle tali olanı birbirinden ayırmayı bilen ve temel olanı gözden kaçırmayan insandır.

Yönetici insan, görev adamıdır. Aldığı emri tartışmayan, "yapamam" demeyen, yaşamı pahasına uygulayan insandır.

Yönetici insan, dağıtıcı, parçalayıcı, moral bozucu değil, birleştirici, moral ve coşku kazandırıcı, insanların moral-moraline çökmesine geldiği, önemli olumsuzlukların yaşandığı anlarda dahi mevcut durumunu, nedenlerini bilecek, insanların eksik veya yetersizliklerini tamamlayarak, yanlışları yoldaşlık ilişkileri içerisinde gösterip, düzelterek yeniden moral yükselten, düşmek üzere olanları ayağa kaldıran, bunalmış ortamdan yararlanmaya çalışanlara fırsat vermeyen insandır. Zaten alanlarda ise, sarhoşluğa kapılmayan, insanların gevşemesine, rehavete düşmesine izin vermeyen, düşman saldırılarına danak tanımayan insandır.

Yönetici insan, yalnız kendisi çalışan değil, çalıştıran, çalışırken kolektifliğe büyük değer biçen, bu kolektifinde insanların daha hızlı eğitileceğine ve öğreneceğine inanan, hesap sormasını, hesap vermesini bilen ve kolektif çalışmadan kendisinin de öğreneceğine inanmayan insandır.

Yönetici insan, partisine ve yoldaşlarına karşı açık ve dürüst olan, eksik ve zaafı karşısında yoldaşlarına ve kitlelere özeleştiri yapmaktan çekinmeyen, kendine güvenli insandır."

de kadroların omuzlarındadır

zemdir. Kadro ve yöneticiler, bir yandan bu alanın kendi özgül gerekliliklerini yerine getirirken, bu alanı da stratejik hedef ve silahlı savaşın örgütlenmesi doğrultusunda biçimlendirebilmelidirler.

Yasal-demokratik alanın olanaklarını değerlendirmek, devrimler açısından mümkün olan en geniş kesimlere, birimlere, kuruluşlara uzanabilmek ihtiyacından doğmuştur. Ancak buralara uzandığımızda, oraya neyi götürüyoruz? Partinin silahlı savaşıyla, stratejik hedeflerle gittiğimiz yere uzanamıyorsa, bizim yasal-demokratik çalışmaların reformizmden, revizyonizmden ne farkı kalır?

Programın Olmadığı Yerde Yönetim de, Yönetici de İşlevsizdir

"Sorunumuz, günlük sürecin içinde kaybolmak, sürecin peşinden ve nesnelligin üzerinde olabilmek, doğru politikalar ve gerçekçi programlarla kitleleri örgütlebilmek ve devrime seferber edebilmektir."

Yöneticilik işlevinin yerine getirilebilmesinin ön koşulu programlı olmaktır. Eğer ortada bir program yoksa, orada gerçek anlamda bir kadrolaşmadan, kurulmasından ve yöneticilikten söz etmek de mümkün değildir. Programın olmadığı yerde yönetici neyi yönetecek, yönlendirecek, neyi denetleyecektir?

Programsızlığın damgasını vurduğu bir çalışma tarzında bir kadronun, bir yöneticinin diğer insanlardan hiçbir farkı yoktur. O da yalnızca koşuttur. Günlük pratiğin içinde boğulur. Ve sonuçta çalışma tarzında tek bir şey çıkar ortaya; kendiliğindendir.

Zaman zaman yapılan ve özünde üç-beş eylemin-etkinliğin sırasının belirlenip takvime bağlanmasından öte bir şey içermeyen "programlar" ise bu kendiliğindenliğin aşılması değil, bir göz olarak kalıcılaştırılmasından başka bir işlev yüklenemez.

Alan, birim özelindeki programların klasik eksikliği, soyut olmaları, klasik biçimleri yinelenmeleridir. Ve çoğunlukla da "şu olursa", "bu bulunabilirse"lere dayalı olurlardır. Bir program her şeyden önce kendi özgücümüz, olanaklarımız üzerinde şekillenmeli ve bütününde de, ayrıntısında da o programı yarattığımız, üretkenliğimiz karakterize et-

melidir.

Bir yöneticinin ya da kadronun asıl işlevi bu noktada ortaya çıkar. Alanda, birimde sorumluluk üstlenen yöneticinin atacağı ilk adım, yalnızca birkaç haftanın, birkaç ayın değil, sürecin ihtiyaçlarına yanıt verebilen; genel perspektiflerin, genel kararların tekrarı değil, alanın somutluluğunu, gelişmelerini içeren taktiklerle, güncellikte birlikte stratejik hedeflere yönetebilen bir program oluşturmaktır. *

Böylesi bir programın oluşturulduğu noktada ise, başarının anahtarı artık, yönetici kadroların programın uygulanmasının takipçisi olabilmeleridir. Su ya da bu nedenle eksikliklerin ortaya çıktığı yerde; siyasal gündeme genel kampanyalarla müdahalenin söz konusu olduğu zamanlarda programlar önderlik tarafından da sunulabilir kuskusuz. Bu noktada her kadro, her yönetici kendi gücünü, olanaklarını sonuna kadar zorlayacaktır.

Sunulan programı sahiplenmeyen, ona hiçbir şey katmaksızın, onu kendi özgüleriyle bütünleştirmeksizin hayata geçirilen bir pratik ne ölçüde yanlışsa, birim özgünlüğü öne çıkarak, deyim yerindeyse birim sovenizmiyle, birim üzerindeki bir "mülkiyet" duygusuyla, kendini programın dışında tutmayı harekete dayatmak da o ölçüde yanlıştır. Hiçbir birim, alan yöneticisi kendisinde bu hakkı görmemek durumundadır. Parti, stratejik hedefine varmanın bir parçası olan tüm programlarının takipçisi olacaktır ve bu programları hayata geçirecek olanlar da bir başkası değil, partinin kadroları ve yöneticileridir. Bu türden her dayatma, stratejinin önünde bir bariyattir, yeni insanların gelişmesini önüne geçilen bir settir ve parti buna asla izin veremez.

Çeşitli birimler, alanlar bazında, bir türlü hayata geçirilemeyen, tamamlanamayan programlar imajını yerle bir etmek zorundayız. Bu imaj kırılamadığı sürece, gerçekte yapılan ve yapılacak olan tüm programların da en büyük handikapı durumunda olacaktır. Bu aşılamadığında, insanlar, alt kadrolar ve taraftarlar, baştan, gündeme getirilen her yeni programa yine yarım kalacağı kaygısıyla bakacaklardır. İşte bu anlamda da, programların ihtiyaç duyduğu motivasyonun sağlanması bu kötü geleceğin radikal ve disiplinli bir tarzda

aşılmasından geçer.

Bu noktadaki çalışma, esas olarak pratik sürecin özüme koyduğu görevlerle program arasındaki uyumsuzluk olarak çıkmaktadır. Bir örgütün programı bile bazen büyük pörçük bir hal alabilmektedir. Bunun nedeni, kendi programsızlığımız ve gevşekliliğimizdir. Yapılan programlarda dikkat edilmesi gereken önemli bir faktör de, programların ayakları havada, yaldızlı, şatafatlı değil, uygulanabilir ve gerçekçi olmalıdır. Programlarımızın önünde ayakbağı olan "pratikte boğulma" esprisi ise disiplini, denetimi, özverili bir çalışma tarzıyla rahatlıkla aşılabılır.

Hayata geçirme kararlılığını taşıdığımız bir program bir alandaki, birimdeki çalışmanın bir yerde kilit sorunudur. Program her şeyden önce çalışmada bir hedefe sahip olmalıdır; iradiliktir. Program, disiplin demektir. Ancak program somut olmalıdır. Bu somutluk bizim iyi niyetlerimize, sübjektif isteklerimize göre değil, partinin öncelikli hedeflerine, sürecin temel-tali sorun ve görevlerine, olgıların yaşanılan kesitleri ve o alandaki taktiklerine göre belirlenmelidir. Ve her şeyden önce de bu somutluk ancak alanın çok iyi tanınması, tahli edilmesiyle ortaya çıkar.

Yönetici Alanı ve Alandaki İnsanları Tanımak Zorundadır

"Nesnellik edebiyatının, çaresizliğin, olmazların ve yokların hakkı bir maddi nedeni yoktur. Çünkü, nasıl bir ülkede yaşıyoruz sorusuna verdiğimiz cevap kitleleri ve silahlı mücadeleyi daha üst boyutlarda örgütlemenizin ve savaşçı yükselmemizin tüm verilerinin fazlasıyla olduğunu göster-

Uzun uzun ülke tahlilleri yapıp, bu tahlilin nedenlerinin ve sonuçlarının somutlandığı çalışma alanlarını, faaliyet yürüttüğümüz bölgeyi, semti, fabrikayı,

Çeşitli birimler alanlar bazında, bir türlü hayata geçirilemeyen, tamamlanamayan programlar imajını yerle bir etmek zorundayız. Bu imaj kırılamadığı sürece, gerçekte yapılan ve yapılacak olan tüm programların da en büyük handikapı durumunda olacaktır. Bu

aşılamadığında, insanlar, alt kadrolar ve taraftarlar, baştan, gündeme getirilen her yeni programa yine yarım kalacağı kaygısıyla bakacaklardır. İşte bu anlamda da, programların ihtiyaç duyduğu motivasyonun sağlanması bu kötü geleceğin radikal ve disiplinli bir tarzda aşılmasından geçer

okulu soyut genellemeler içinde algılamak, ülkemiz hakkında ahkam kesmek isteyen bir küçük burjuvanın yöntemidir. Ancak bu, ülkedeki emekçileri örgütlemek, devrim mücadelesine yönlendirmek için yapılan bir devrimcinin yöntemi asla olamaz.

İçinde bulunulan alanın ayrıntılı bir biçimde tanınması gereği üzerine sıkça vurgu yapılmıştır kuşkusuz. Ve kuşkusuz raporlar, merkezi değerlendirmeler aracılığıyla bu noktada adımlar da atılmıştır. Ancak atılan adımların yeterli olduğunu söylemek mümkün değildir. Bu konuda öncelikle nitelikli, yol gösterici örnekler ihtiyaç vardır.

Bu görev de elbette herkesten önce bölge, alan yöneticilerine düşmektedir.

Her alan, her bölge, tek tek her birim, tek başına bir okul, bir fabrika bile sınıflar mücadelesinin içerdigi tüm kavramlar, olgular açısından incelenmeli, programlar, taktikler onun üzerine oturmalıdır.

Bu faaliyet yürüttüğümüz alanın tarihçesi, coğrafyası, sosyo-ekonomik yapısı?.. Alanda hangi sınıflar, katmanlar vardır, alt oldukları sınıfın genel özelliklerinin dışında özgüldüğü özellikleri nelerdir?.. Gelenekleri, görenekleri, bilinci, kültürü, eğitim düzeyleri nedir?

Bütün bu soruların yanıtları bize "Kim dost, kim düşman?" sorusunu yanıtı getirecektir. Devrim cephesinde mevzilendirebileceğimiz sınıflar, katmanlar hangileridir, tarafsızlaştırılacaklarımız hangileridir?

Ayrıntılı bir tahlilin gerekçesi kuşkusuz yalnızca sınıf mevzilenmesi değildir. Bu alandaki kitleye hangi örgütlenme ve mücadele biçimleriyle gideceğimizi, ajitasyon ve propaganda da hangi temel malzemeyle hareket edeceğimizi vb. doğru olarak ancak böylesi bir tahlilin üzerinde şekillendirebiliriz.

Ayrıntılı bir tahlilin bize sunacağı hareket alanı burada da bilmey. Kendimizi ajitasyon-propaganda ile, teşhir ile sınırlamayacağımız açıktır. Genel propaganda ve taktikleri bulduğumuz alan özgünlüğüne uyarladığımız noktada da bilmey iş. Bu kez sıra alanı kendi içinde ayırtmaya gelir. Alandaki esnafa, işçilere, memurlara, ev kadınlarına, yaşlılara, çocuklara ayrı ayrı hitap eden bir çalışma, her birimin kendi özelliklerine denk düşen yapılanmalar, komiteleşmeler, alandaki faaliyetleri daha işlevli kılacak, her kesimi mücadeleye katmanın somut araçlarını yaratmış olacaktır.

Yaşlıları ayrı bir kategori içinde, kadınları, çocukları, esnafı ayrı ayrı örgütlediğimizde her birinin savaş içerisinde devrime sunabileceği farklı katkıları, dinamikler olacaktır. Dünya devrimlerinde, Vietnam'ın, SSCB'nin emperyalizme karşı direnişlerinde bunların sayısız örneği vardır. Bizim tarihimizde de yok değildir benzer örnekler. Asıl olan şu ya da bu çalışmayı yaparken girilen her ilişki, kafamızda bir plan, ön tahvil ve almak istediğimiz sonuçla ilişkin bir tasarım olmasıdır.

Alan tanıma sorununu bu boyuta ta-

şmadığımızda, "lahil" için göstereceğimiz çaba "başarılı bir tasvirin ya da bir sosyologun çalışması olmanın ötesine geçmemiş olur ki, sözü edilen elbette bu değildir. Alanı tanımak, alanı her boyutıyla, her biçimde örgütleme işidir.

Alanı tanıma sorununun özü işte bu noktada, yaptığımız işin "işe yarayıp, yaramaması" sorunudur. Yazmalar, pankartlar, dergi dağıtımı, piknikler, halk toplantıları, silahlı eylemler... Bunlar istenildiği kadar yoğunlaştırılın, tüm bu eylemler alanın nabzını tutmuyorsa, A bölgesindeki eylemlerle B bölgesindeki eylemler, farklı çalışma alanındaki propaganda birebir aynıysa, genel perspektif ve taktiklerin soyut bir takliden ibaretse, tüm bunlar gerektiği ölçüde sonuz alıcı olmayacaktır.

Sonuç almak, kitleleri örgütleme işidir. Sonuç almak, örgütlediğimiz kitleleri stratejik bir bakış açısıyla istihdam edebilmektir.

Bir kadro, bir yönetici, herhangi bir alanda sorumluluk üstlendiğinde onun ilk işi, o alanı ve alandaki insanları tanımak olmalıdır. Bu, alan hakkındaki bir tez hazırlamasına tüz bir araştırma çalışması olarak hayata geçirilmelidir. İlgili insanlar dinlenmeli, yazılı kaynaklar gözden geçirilmeli, bunlar sıradan insanlarla yapılan gözlemlerle sınanmalıdır. Bu yapılmaksızın atılan her adım "el yordamıyla" olacaktır. Ancak kendi çalışma alanını, kendi savaş cephesini çok iyi tanıyan bir yönetici, o alanda devrimi nasıl ilerletebileceğinin, sivil-resmi karşı-devrim güçlerini nasıl alt edebileceğinin yöntemlerini bulabilir.

Alanı tanımak ve alanı devrime kazandırmak hedeflediğimiz kitleye bittirmek, kadro ve yöneticilerde, alanla organik bağını asgariye indirmenin bir ürünü olarak ortaya çıkan kitleden kopuk yöneticiliğin de zeminini daraltmış olacaktır. Çünkü emekçi olamama, halkın duyuruluklarını, sevgilerini, ruh halini yakalayamama biçiminde kendini ortaya koyan eksiklik çoğu kez alandan kopmanın sonucu olarak pekişmektedir. Alanla her yönüyle bütünleşen bir çalışma tarzı ise, bu olumsuzlukların tersine, halk sevgisinin içini dolduracak, kadro ve yöneticileri emekleştirecek, kitlelerle birlikte düşünebilen, paylaşabilen ve onlara doğallığı içinde önderlik edebilen yöneticilerimizi çoğaltacaktır.

Yöneticinin Öncelikli Görevi, Yönetici Yetiştirmek, Alternatifini Hazırlamaktır

"...İçinde bulunduğumuz koşullarda, hızla yönetici yetiştirme, kadrolaşma yapma, halk önderleri yaratma gibi bir sorunumuz (var). Mevcut potansiyeli hızla örgütleyebilmek, görev vermekte cesur olmanın ve yeni insanların öne fırlatmasını sağlamaktan geçiyor."

Yokları, olmazları, olanaksızlıkları asgariye indirmenin öncelikli koşulu kadro üretkenliğidir. Kadro ise kendiliğindenci bir tazdan, programlı çalışmanın bir parçası olarak iradi bir eğitim ve pratik içinde yetişecektir. En başta da alandaki yönetici bu işe emek koyacaktır. Kadro yetiştirmek için insanların geliştirilmesine ilişkin özel programlara sahip olmayan, bu program için emek sarfetmeyen bir yöneticinin alandaki diğer işleri de gereğince omuzlamadığı, omuzlayamayacağı açıktır.

Çalışma alanlarında faaliyetin yaygınlaşması, mücadelenin ve örgütlenmenin gelişmesi hemen her zaman

kadrolaşmayla paralel bir seyir izler. Tersini mümkün değildir. Birkaç yönetici ve kadronun olduğu bir alanda görüldüğü gibi, hangi gelişmeler sağlanırsa sağlanırsın, eğer bu gelişmeye kadrolaşma eşlik etmiyorsa, o birkaç yönetici ve kadro bu kez gelişen pratik ve yaygın potansiyel içinde boğulacak ve kalıcı sonuçlar yaratamayacaklardır.

Bu tip bir gelişim seyrinde, pratik koşturmaca ve giderek koşturmacanın içinde boğulma sonucunda kolektif yapılar hızla dağılır, kişisel sürüşmeler, dağınıklık, bireycilik ve harcanan önce enerjinin karşın verimsizlik tüm çalışma ahengini bozar, moral ve coşku yitimine yol açar. Ancak kadrolaşmaya gereken önemi veren devrimci bir yönetici bu olumsuz gelişmeyi engeller ve olması gereken rotaya oturtur.

Bükraklık yöneticiliği bir çalışma tarzına dönüşürken değişmez bir istediği vardır: Adam... Onlar sürekli iş yapacak, potansiyeli örgütleyecek adam olmadığında yakını ve hareketten hazır, yetişmiş kadro talebinde bulunurlar. Oysa, çalıştığı alanda yeterince yetişmiş adam yoksa bile, insan yetiştirmek için seferber olan, mümkün olan en geniş zamanı bu işe ayıran, programlarını kadrolaşmanın hızla gerçekleşeceği bir tarzda şekillendiren yöneticiler bu yoku var ederler.

Bunu yapabilenlerin özünde yaratıcılık, özveri ve inisiyatif vardır. Yöneticiliği böyle algılayıp, pratiğinde de böyle davrananların bu sorunu çözmemesi için hiçbir neden yoktur. Günlük görevleri yerine getirmek için bile elinde hazır insan bulunmayan ama öte yandan kadro yetiştirmeyen bir yönetici, kısa zamanda "adam yok" mazeretini sığınmaya başlayacak, raporları "söyledim, yapmadım" türünden cümlelerle dolacak ve giderek çaresiz, güçsüz durumunu devrimci bir tarzda aşamadığında altındaki insanlara karşı sekteleştirecektir. Gerçekte ise sekteleştirdiği kendi yetersizliklerinin bir sonucudur. Halledilemeyen bir konuda insanların kafasını açmak, yerine getirilmeyen bir işe ilişkin, işin yerine getirilmesinin koşullarını hazırlayıp, insanlara bunun yolunu göstermek yerine yeni emirler, talimatlar, kes-tirip atmalarla sorun halledilmeye çalışılır. Elbette sorun halledilmeye çalışılır. Yönetici, insanlarla tek tek ilgilanmek zorundadır. Komitedeki insanlarla bile

Yokları, olmazları, olanaksızlıkları asgariye indirmenin öncelikli koşulu kadro üretkenliğidir. Kadro ise kendiliğindenci bir tazdan, programlı çalışmanın bir parçası olarak iradi bir eğitim ve pratik içinde yetişecektir. En başta da alandaki yönetici bu işe emek koyacaktır. Kadro yetiştirmek için insanların geliştirilmesine ilişkin özel programlara sahip olmayan, bu program için emek sarfetmeyen bir yöneticinin alandaki diğer işleridegereğince omuzlamadığı, omuzlayamayacağı açıktır.

haftada-ayda bir görüşüp, rapor alıp, emir veren bir yönetici o alanda kimseyi geliştirebilme, kadrolaşmayı sağlayabilme durumunda değildir. Kadrolaşma bunu olanaklı kılan bir eğitim programı ve buna uygun bir pratik hatta birlikte doğrudan alan yöneticilerinin bireysel cabalarını gerekli kılar. Yoğun bir ikili ilişki zorunludur bu anlamda. Yöneticiler "gelişmeye açık" olarak değerlendirilen insanlarla paylaştıkları zamanı azamiye çıkarmalıdır. İnsanları günlük yaşamın dışında, pratikli paylaşmanın dışında tanımak güçtür, eksiktir.

Böyle bir ilişkinin zorunluluğu denetim açısından da geçerlidir. Hem yukarıdan aşağıya, hem aşağıdan yukarıya denetim açısından böyledir bu. Alandaki kadrolarla doğrudan bağı olmayan, ilişkisini rapor ilişkisine indirgeyen bir yönetici, alanı denetleme olanaklarını yitirmiş ve öte yandan da kendini de denetleme kapatmış demektir. Bu tip ilişkilerin sonucu çoğunlukla sözde ne derirse densin, "24 saat devrimcilik"ten uzaklaşma ve zamanının büyük bölümünü öldüren, kendiliğindenci bir yaşam tarzıdır. Yöneticilik örnek ve önder olmaktır. Öğrenen ve öğreten olmaktır.

Bu işe herkesten daha çok çalışmak, riskleri, tehlikeleri herkesten daha çok göze almak, daha disiplinli olmaktır. Bunun ortaya koyulacağı, öğretileceği yer ise hayatın, pratiğin içidir. Kendi alanındaki insanlarla, kadro, yönetici adaylarıyla ilişkisi böyle bir yakınlaşmayı, paylaşmayı içermeyen bir yöneticinin öğretmen, hele ki yetiştiren olma işlevini yüklenemeyeceği ortadadır.

Hayatın içindeki bu canlı ilişki üretkenliği de beraberinde getirecektir. Bir yönetici, harekete, altındaki insanlara sürekli yeni, gelişici önerilerde bulunmay, ideolojik ve pratik bir üretkenlik içinde olmayı, önüne bir görev olarak koymalıdır.

Bu işe elbette alan üzerinde yoğunlaşmayı, vakıf olmayı, kafa yor-mayı, sorunlarla bıkmaksızın uğraşmayı, hiçbir parçayı gözden kaçırma-yan bir düşünce tarzını gerekli kılar. Alanın kendi özellikleri ve somut pratiği açısından bir üretkenliği olmayan bir yöneticinin gerçekle atındakilere kazandıracağı pek bir şey de olmaz.

Böyle bir durumda alttaki insanlar genel perspektif ve talimatlarla bir şeyler yapmaya çalışacak, bir deney-tecrübe aktarımı olmadıkça için hepsi "kendi deneylerini" yaşamak zorunda kalacak ve aslında aşılması gereken ve aşılabılır olan hatalar, amatörükler - yöneticinin misyonunu yerine getirmemesi sonucu-tekrar tekrar gündeme gelecek ve zarar vermeyi sürdürecektir.

Sorun tekil anlamda birkaç kişiyi yetiştirme sorunu da değildir. Bir yönetici

alanı tanımının bir parçası olarak daha

işin başında, alandaki insanları da harekete organik ilişkilerine, siyasi seviyelerine, bilinc ve eğitim düzeylerine göre sınıflandırıp, bir ayırtırma yapmak durumundadır. Bu sınıflandırma genel potansiyelimiz içinde öncelikle harekete geçirilebilecek olanları, daha dar anlamda ise kadro adaylarını ortaya çıkaracaktır. Bu noktada ise yönetici en geniş taraftar kesimini içinde kitle içinde öne çıkan, halkın sözü dinlenen doğal önderlerini dar faaliyet içine çekerek eğitmeye, kadro adaylarını özel ilişkiler içinde istihdam etmeye öncelik vermekle yükümlüdür. İçinde bulunduğumuz süreç hızla kadrolaşmayı, hızla halk önderlerini yaratmayı gerektiriyor ve bizim mevcut geniş potansiyelimiz içinde görev vermekte, yeni insanları öne fırlatmakta cesur davrandığımızda bunu kısa sürede sağlamamak için geçerli bir nedenimiz yoktur. Gevezeleri, işle değil, devrimci olmayan yöntemlerle bir yerlere gelmeye çalışan, hatalarda, olmazlarda direnenleri bir yana bırakıp, tek tek tüm insanları gözlemleyerek yeni insanlar bulup kırmalı, cesaretle bunlardan komiteler, gruplar oluşturmalıyız. Halktan insanlarımızı görev vermekte, onları komiteler içine almakta tutuk davranmamak durumundayız. Biz bu güveni gösterdiğimiz sürece onlar yaratıcılıklarını, yeteneklerini, olanaklarını, kendi sevgilerini daha çok katacaklardır harekete. Bugün bir bütün olarak potansiyelimizi harekete geçirmek, ancak böyle bir yöntemle mümkün olacaktır.

Kadrolaşmanın mekanizmaları, alanın kendi içinde vücut bulmalı, alan kendi içinden her düzeyde, nitelikte çalışmanın silahlı-bersajlı değişik biçimlerine yanıt veren yöneticiler çıkarabilmelidir. Alanlarda sorumluluk taşıyan kadro ve yöneticiler bugün dikkatlerini, enerjilerini bu işe yoğunlaştırmak durumundadırlar. Bu çaba atılımımızın, bizi potansiyelimiz açısından da, kadrosal açıdan da öne fırlatacak en önemli dinamiklerinden biri olacaktır.

Istanbul Haklar ve Özgürlükler Platformunun başlattığı açlık grevi 6 Kasım günü sona erdirildi

Açlık grevi bitirildi

Istanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan 26 Ekim günü devletin terörist politikalarını protesto etmek amacıyla başlatıldığı açlık grevi, istenilen sonucu kamuyunda asgari oranda yerine getirdiği için 6 Kasım günü sona erdirildi. Köy yakmalar konusunda yola çıkan "Acil Eylem Komitesinin oluşturulması da bu direnişin en somut ifadelelerinden biri oldu. 12 gün süren bu açlık grevi direnişi pek çok insan için direnc, kararlılık ve özveri örneği oldu. Kendisine vatanseverim, duyuyulim, demokratim, hümanistim diyen insanlara çok önemli dersler verdi. Boş laf etmede üstüne olmayan ama bir türlü mücadele etmeye yanaşmayan sahte solcuların gerçek yüzünü açığa çıkardı...

"...Yüreğimiz yanıyor, ölkemiz bir volkan gibi taşıyor bedenimizden. Devlet gücünün Sivas'tan Derim'e, oradan Kürdistan'a tüm ülkeye yayılan azağın saldıkları, artık kendilerinin bile savunamayacakları bir noktaya gelmiştir. İnsanlarımızı yakıyorlar, köylerimizi yakıyorlar ve inkar bile edemiyorlar. Ormanları yakıyorlar ama savunamıyorlar. Ve bu yangınlar bizi de sardı. Yüreğimizle, beynimizle acılız, bir o kadar da öfkeli. İşte bu yüzden bedenimizi açlığa yatıyoruz."

Istanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan tutsak yakınları anamızın 26 Ekim günü SHP İl Merkez Binası'nda bu sözlerle açlık grevine başlamışlardı. Direnişin dördüncü gününde 29 Ekim günü Mücadele, Devrimci Gençlik, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü, Memur Gerçeği, Kültür ve Sanatta Tavrı gazete ve dergileri ile Haklar ve Özgürlükler Büten'inden temsilci düzeyinde açlık grevine katılmışlar oldu. Toplam 12 gün süren açlık grevi direnişi 6 Kasım günü sona erdirildi.

Direnişin 12 gününden sona erdirilmesi ise İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun 6 Kasım günü yaptığı açıklamada şöyle dile getirdi:

"Direnişimiz istenen sonucu kamuyu nezdinde asgari oranda yerine getirmiş olup, haklar ve özgürlükler mücadelesinde yaratan ortak değerlerin yeni bir halkası olmayı başarmıştır. Bu başarının kazanımının en somut ifadesi, Derim'de yakılan köyleri incelemek üzere yola çıkacak olan 'Adi Eylem Komitesinin oluşturulmasıdır. Direnişimizin yarattığı dayanışma ve dayanışma bu komite 6 Kasım 1994 günü yaklaşık 40-50 kişilik bir gruba yola çıkacak..."

Açlık grevi direnişinde yer alan 60-70 yaşlarındaki, insanları duyarlılığı herkese direnc, kararlılık ve özveri örneği olmuştu. Yanılmamızı sekişle, sabırla, emekle şekillendiren analarımızın bu direniş, devletin saldırılarına, terörüne karşı dimdik

ayakta durmayı öğreliyoruz. Anlamak isteyenlere de mesajlar veriyordu. Bu nedenle bu açlık grevi direnişi, kendisine vatanseverim, duyuyulim, aydınım, demokratim, hümanistim diyen herkese çok önemli dersler verdi. Açlık grevinin ilk gününden başlayan duyarlılık, 4. gününde devrimci yayın organlarının katilimleriyle genişledi, insanlık onurunu korumanın ve baskılara karşı savaşmanın herkesin sorumluluğunda olduğu ifade edildi. Direnişin 9. gününde düşmana öfke duyulmadan, hakları, vatani sevmenin mümkün olmadığı, bunlar olmadan kazanılamayacağı, zafere olan inancın mücadelede gösterilmesi gerektiği, halkın, halkımızın ancak bu Kürdistan'daki köy yakmalarına kana buladıkları bu vatan toprakları biz emekçi halklarımızın. Yaşlı, genç, kız, erkek, çocuk her milliyetli halklarımızdır. Bu toprakları sarıya, ıstıya ve bu yüzden bedenlerinden aktılan kanla güzelleştiren bayrakların umuduydu, geleceğin ve zaferin inancıyla biz savunacağız ve biz kazanacağız. Çünkü biz halkız..."

Boş laf etmeyi seven ama bir türlü mücadele etmeyen sözde solculara, sözde aydınlara, sözde hümanistlere sesleniyordular direnişçiler. Bürokratik, yasal statü-kolarnı kırarak hareket etmeye, mücadele etmeye çağırıyordu.

Yine aynı gün açlık grevi direnişçileri, Diyarbakır Cezaevi'ndeki insanlık dışı uygulamalara karşı direnen anaların oluşturduğu barikatı, barikatlarıyla desteklediklerini söylüyorlardı.

Bu direniş iktidar ortağı olan, halklarımıza yönelik terör politikasından doğrudan sorumlu olan SHP'nin gerçek yüzünü teşhir etmeyi de amaçlıyordu. "Sor diyerek SHP'nin peşinden koşanların nasıl uyanacağı, SHP'nin 'sor olmadığının nasıl gösterildiği de açlık grevinin dersleri arasındaydı. SHP il personelinde ve gençlik komisyonlarında yer alan pek çok insan duyarlılıklarını açlık grevi direnişçilerinin çağrısıyla sorgulamaya başlamış, hatta bazıların açlık grevine katılmaları sağlanmıştı. SHP Kadıköy İlçe Gençlik Kolu üyelerinden 9 kişi direniş 2 günlük açlık greviyle desteklemişlerdi...

Açlık grevi direnişi 12 gününde bitirilen vatansever, aydın, her kesimden halkımızın ülkedeki bütün haklı gelişmelere, direnişlere destek olma sorumluluğuna

sahip olması gerektiği vurgulandı. Haklar ve Özgürlükler Platformu 6 Kasım günü yaptığı açıklamada da şunları belirtti: "Üniversite gençliğinin 7 Kasım'da başlatacağı genel boykotta grevlin genel direnişinin yanında yer alacağımızı belirtiyoruz. Vatansever, demokrat, aydın, her kesimden halkımızı insanlık, ulusal, bilim

adını, aydın onurumuza sahip çıkmaya çağırıyoruz."

Bu direniş, halk sevgisi, vatan sevgisi ve bunlar için hiçbir bedeli ödemekten çekinmeyecek, fedakarlık duygusu üzerine basından sonuna kadar pek çok şey öğretti...

AÇLIK GREVİ ÜLKEDE VE AVRUPADA BİRÇOK KURUM TARAFINDAN DESTEKLENDİ

Açlık grevi yapılan SHP İstanbul İl Merkez direnişin 11. günü olan günü ziyaretçi akınına uğradı. DLMK İl öğrenciler, İşçi Hareketi gazetesi okurları, Grup Yorum, Özgür Gençlik okurları, M KM Aile Birliği ve SHP Gençlik Kolu'ndan insanlar ziyaretlerinde açlık grevi direnişçilerinin onurlu direnişlerini desteklediklerini söylediler. MKM Aile Birliği de bir destek mesajı okuduktan sonra Özgür Gençlik okurları, Ecevit Balo'nun Maltepe'de pankart asarken kalledilmesinden, yanındaki arkadaşının yaralanarak gözaltına alınmasından ve diğer gözaltılardan MGK güdümli devletin ve polisin sorumlu olduğunu, açlık grevinin desteklediklerini belirttiler. SHP Kadıköy Gençlik Kolu'ndan gelen bazı gençler ise "Partimiz; köylerini yakan, insanları göçe zorlayan, infazlarla gençlerini kateden, ülkemizin doğu ve güneydoğusunda insanları kırı savaşa kurban eden anlayışın koltuk değneği ve bir anlamda uygulayıcısı olarak, ideolojisinden uzaklaşmıştır. (...) Partimizin içinde bulunduğu batağın bilincindeki gençler olarak, bu yapıyı değiştirmeye yönelik her türlü gayeyi gösterip, aktif olarak mücadeleye edeceğiz" dediler.

Grup Yorum, "Bir Ögöl Büyütmelisin" adlı türküsünü söyleyerek ziyarete bir gençlik havası kazandı. Orada bulunan 60 kadar insan Grup Yorum'un türkülerıyla halaya durdu.

Ole yandan cezaevlerinden, demokratik kitle örgütlerinden, çeşitli basın-yayın kurumlarından ve yurtdışından devrimci, demokrat, ilerici pek çok kişi ve kurum açlık grevi direnişçilerine destek mesajlarını ilettiler.

Çankırı Cezaevi'nden telgraf çeken PKK, TKEP, DHKP-C ve MLKP-K davası tutsakları "Cezaevlerindeki ve dışındaki onurlu direniş destekliyor ve kamuoyuna 7 Kasım'dan itibaren başlatmış olduğumuz açlık grevimizin üçer günlük dönüşümü sürdürdüğünü duyuruyoruz" dediler.

Özgür Halklar Komitesi 2 Kasım günü gönderdiği mesajda "Kürdistan'daki köy yakmalar, sürgünlere, gözaltında kayıplar, infazlara karşı başlatmış olduğunuz protesto açlık grevinizi selamlıyor, destek-

"Yaşlı analar bizlere örnek oldular"

SHP İstanbul İl Merkez'inde TİYAD'ın anaların başlattığı açlık grevinin Mücadele gazetesi adına katılan Murat Kuyumcu şunları söyledi: "Mücadele gazetesi olarak halkın yanında olan kavşada biz de yer alıyoruz. Ama bizler yalnızca gazeteci değiliz, olmayız. Bizce sadece haber yapmak hakkı değil, sesli olmak anlamına geliyor. Bunun için halkın 'kavşada, içinde olmak gerekiyor. Biz bu anlayışla TİYAD'ın anaların başlattığı açlık grevine destek amacıyla iktisadi düzeyinde katıldık. Her türlü baskıdan, terörden biz de doğrudan etkileniyoruz. Sivas'ta Rıfat Özgüngör'ün, Maran'da Ahmet Özlük'ün katledilmesi, onlarca muhabirimizin sürekli baskı altında olması, gözaltına alınması, işverene görme, tutuklanması, kaybolması tehdidi altında bulunması, gazetesinde müyircilerce linak cezaevine yatırılması, hem Mücadele gazetesi olarak bizim, hem de bizim gibi devrimci, demokrat, ilerici yayın organlarının aynı baskılara karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Bu 'v'v' grevinin TİYAD'ın açlık greviyle bağlantı, biz daha sonra katıldık. Yaşlı analar, kararlılıklarıyla, avatları, onurları için bedenlerini uiper etmekten çekinmemeleriyle bizlere örnek oldular. Açlık grevinin ilerleyen günlerinde nasırı olduğunu sorgulayarak, yurtdışından fivede: 'Halkın Kazanacağı' diyerek cevaplamaları bizleri çok etkiledi. Yaşlı bedenleriyle hiç yılmadan dışardan hesap sorma bilincinde ve inancına sahip olmaları bize aynı bir güp verdi. TİYAD'ın analarla birlikte sürdürüldüğü bu açlık grevinde çok şeyler öğrendiğimizi söyleyebiliriz."

ledigimizi bildirmek istiyoruz. Direnişiniz direnişimizdir." denildi. Devrimci Halk Güçleri de aynı gün ilettikleri mesajda "Mücadeleniz Mücadelemizdir" diyerek desteğini belirttiler.

Devrimci, yurtsever sanatçılar da bu duyarlılığın bir parçası olduklarını göstermek amacıyla açlık grevi direnişçilerine destek mesajlarını ilettiler. Grup Yorum, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Ortaköy Kültür Merkezi, FOSEM ve Kültür ve Sanatta Tavrı dergisi, "... aç bedenlerini siper edip direnen analarımıza yinelıyoruz, onurumuz sunuz..." diyerek eylemi desteklediklerini ifade ettiler. Mezopotamya Kültür Merkezi Aile Birliği ise açlık grevinin "Gönülden desteklediğini" açıklıyordu. İzmir'de bulunan Mücadele, Devrimci Gençlik, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü, Kültür ve Sanatta Tavrı gazete ve dergileriyle, Ege Kültür ve Sanat Merkezi, Grup Güneşi, Devrimci Mücadelede Memurlar, İzmir DLMK ve TÖDEF'EYO-DEHİ öğrenciler 3 Kasım günü yaptıkları açıklamada ise şöyle dediler: "Anaları karşısına alan bir düzen tükenmiştir. (...) Başlattığınız açlık grevi direnişinizi destekliyoruz ve haklılığınızdan aldığımız güçle 'Biz Kazanacağız' diyoruz."

Destekler ve destek mesajları kuşkusuz bunlarla sınırlı değildi. Bütün bunlarla birlikte Türkiye'deki ve Avrupa'daki pek çok kişi ve kurum Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun başlattığı açlık grevinin değişik biçimlerde desteklediler...

Hozat'tan göç eden köylüler:

"Beş kuruş parası olmayanımız var"

Oligarşi sömürü sistemi ni devam ettirebilmek için Dersim'in birçok köyünü yakıp, yıktı. Göç edenler, göç ettikleri yerde rahat yûzû bulamadı. Göç etmeyip, kalmak isteyenlerin ise evleri yakıldı ve yıkıldı. Devletin baskıları ve zulmü yûzûne göç eden, Hozat'a bağlı Koç Kozalra köyü halkı ile barındıkları dögün salonunda görüldü.

"Köyümüzü 10 Ekim'de yapılan operasyon sırasında köyümüzde bulunan askerler bize 24 saat süre tanıdılar. Çıkmadığımız takdirde evlerimizi içindekilerle birlikte yakacakları söylediler. Bu nedenden dolayı köyümüzden çıkmak zorunda kaldık. Hozat ilçe merkezine geldiğimizde getirebildiğimiz eşyaları indirdik. Eşyalarımızı belediye başkanının talimatı üzerine belediyeye ait bir dögün salonuna yerleştirmek zorunda kaldık. Tüm duvarlı insanlara teslimyoruz. Bizim buradaki yaşamımız insanlara yararlı bir yanırtı değildir. Biz evimizden, yurdumuzdan, ata yadigarı topraklarımızdan ettikler. Bunları bize yapan devlet güçleridir. Biz burada yaşanan zulme kulak vermemizi ve bu zulme dur demenizi istiyoruz. Hayvanlarımızı çok pahasına satıyoruz. Büyükbaş hayvanlarımızın hepsini buraya getiremedik. Hayvanlarımız köyde başıboş geziyorlar. Getirdiğimiz hayvanlara ise verebilecek olumuz ve yemimiz yoktur. Mağdur durumdayız. Köyümüzde bağlı mezarlarımız daha önce askerler tarafından yakıldı. Köy merkezinde ise bazı evler yakıldı, bazı evler de askerler tarafından tahrip edilerek, kullanılmayacak hale getirildiler. Şu anda belediyeye ait dögün salonunda köy halkı olarak yaşamımızı sürdürüyoruz. Bir kısmımız çadırlarda kalmaktayız. Oturduğumuz dögün salonu hasarlı bölmeler halindedir. Zülmüler içinde yaşıyoruz. Köyümüzde dönmek istiyoruz. Oyle insanlarımız var ki cebinde beş kuruş parası yoktur. İş imkanlarımız ve çalışacağımız herhangi bir iş sahası yoktur." diyerek, duvarlı insanların kendilerine sahip çıkmasını ve adil yardımla ihtiyaçları olduğunu söylediler.

İnceleme heyeti Dersim'e sokulmadı

Devlet suçunu gizleme telaşında

Kürdistan'da köy boşaltma ve ev yakma uygulamalarını ve zorla göç ettirilen köylülerin sorunlarını yerinde incelemek amacıyla, çeşitli sendika, dernek, meslek odası ve yayın kurumlarının temsilcilerinden oluşan 58 kişilik heyet, Dersim sınırından geri çevrildi. Heyet inceleme programını tamamlamadan İstanbul'a dönmek zorunda kaldı. Heyetin Dersim ve ilçelerine girişinin yasaklanması, devletin yaşanan gerçekleri gizleme amacını ortada koyarken, daha önce muhtarlar tarafından kamuoyuna açıklanan insanlık dışı uygulamaların faillerinin kim olduğunu da bir kez daha gözler önüne serdi.

Heyetin Yola Çıkışı: "Dersim Halkı Yalnız Değildir"

İçlerinde Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da yer aldığı 34 demokratik kitle örgütünün temsilcilerinden oluşan 58 kişilik heyet 8 Kasım Salı günü saat 16.00'de kalabalık bir grup eşliğinde uğurlandı. Heyet, otobüslere binerken, "Dersim Halkı Yalnız Değildir" şiarı herkesin dilinde slogan haline geldi.

Dersim ve Sivas'ın il, ilçe ve köylerini gezerek hem mağdur olan halkın yalnız olmadığını göstermek hem de yaşanan gerçekleri yerinde incelemek için oluşturulan bu inceleme heyetinin beklisi de en önemli yanı, yıllardır Kürdistan'da köy yakma uygulamalarına karşı ilk ciddi muhalefet tavırını ortaya çıkmasıydı. Boşaltılan köylülerin, yakılan evlerin suskunlukla izlenmesi yerine, bölgeye geniş katımlı bir heyet olarak gitmek, insanlık dışı operasyonlara karşı bir tepki ve baskı unsuru olarak anlam kazanacaktı.

Heyet, hem uğurlayanların, hem de katılanların taşıdığı bu duygularla yola çıktı. İlk durak Dersim il merkezine çıktı. Ardından yol güzergahı Olacak, Hozat ve köyleri ile Sivas'ın İmranlı, Divriği ve Zaza ilçelerine bağlı bazı köy ve mezarlar olarak belirlenmişti.

Malatya'da Olağanüstü Hal Tebliğati: "Tuncelli'ye Girişiniz Yasaktır"

5 gün süresi öngörülen inceleme gezisinin çeşitli engellerle karşılaşılabileceği kimsenin düşünmediği bir ihtimal değildi. İlk engelleme beklenenden önce Malatya sınırında bir tebliğat ile yapıldı. Üç kişilik bir sivil ekip, heyetin Dersim il ve ilçe sınırlarına girmesini yasaklayan bir Olağanüstü Hal Vailiği kararını tebliğ etti.

Seyahat özgürlüğünü tümüyle keyfi biçimde yasaklayan Olağanüstü Hal Vailiğinin yasaklama gerekçesi, heyetin gezisinin "Kamu düzenini ve kamu güvenliğini sarıscı nitelikte görülməsi" olarak belirtiliyordu. Kamu düzeni ve can güvenliği diye bir şey bırakmayan devlet güçleri, suçlarını gizlemek için getirdikleri yasaklama kararına bir de hiçbir inandırıcılığı olmayan böylece bir gerçekçe göstererek keyfiyetle sınır tanımaz tutumlarını adeta ilan ediyordardı.

Elazığ girişinde aynı karar bir kez daha tebliğ edildi. Ayrıca arama ve kimlik kontrolü yapılarak heyette bulunanların isimleri kaydedildi.

Seyahat özgürlüğünü kısıtlayan bu kararın gerekçesini tartışmak için ortada muhalefet de yoktu. Heyet her şeye karşın Dersim il sınırına denk düşen Seyitli Köprüsü başındaki jandarma karakolu tarafından Çarşamba günü saat 16.00 sıralarında durdurulana kadar yoluna devam etti.

Burada heyetin yolunu kesen karakol komutanı bir kez daha yasaklama kararını tebliğ etti. Olağanüstü Hal Vailiği'nin yasaklama kararının meşruluğu yoktu. Tıpkı halka yönelik sürdürülen köy boşaltma operasyonlarının hiçbir meşruluğu olmadığı gibi. Bu noktada yasaklama kararının kalkması için daha ısrarlı bir pratik tutum içine girilebilirdi. Ancak gerek bazı ön hazırlıkların yetenince yapılmayışı ve gerekse bir engelleme durumunda fiili tavır ne olacağının önceden belirlenmemesi nedeniyle, heyetin meşru zeminde ısrarlı oluşunu ifade edecek bir tavır geliştirilemedi. Bunda karakol komutanı ile görüşmeye giden üç temsilcinin heyete sormadan "geri dönme" kararını bildirmelerinin de rolü oldu.

Karakol önünde bütün gece ya da en az iki-üç saat kalarak yasak kararının kalkması çabaları sürebilirdi. Gözetilme alınma gibi bir durum söz konusu olsa bile, bu durum heyetin gezisinin amacını güçlendiren sonuçlar yaratabilirdi. Dersim halkını sahiplenme anlamı da taşıyan gezinin bu amacı gösterilecek ısrarlı tutumla daha da güçlendirilmiş olabildi.

Elazığ'da Heyet Şehre Sokulmadı

Dersim sınırından geri dönüş yolunda, çeşitli ihtiyaçların karşılanması için Elazığ'a girilmesi düşünülüyordu. Ancak polis tarafından giriş yolları tümüyle tutulan Elazığ'a, heyet araçlarının girmesi engellendi. Polis engelle-

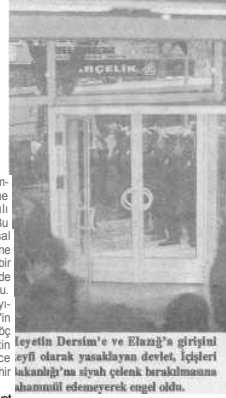
me tutumunun Vailik emriyle olduğunu bildirmesine rağmen, hiçbir yazılı belge göstermiyordu. Bu da polisin herhangi bir yasal dayanak bulma zahmetine bile girmeden, bir engelleme keyfiyeti içinde olduğunu ortaya koyuyordu.

Polis evleri yakılıp, yıkıldıktan sonra Dersim'in köylerinden Elazığ'a göç etmiş köylülerle, heyetin karşılaşmasını böylece engelledi. Büyük bir şehir merkezine, tüm sokak ve caddelerin tularak heyet araçlarının girişini engellenmesi üstelik yazılı bir karar bile olmayışı, devlet güçlerinin pervasızlığının yeni bir göstergesiydi.

Heyet, Elazığ çıkışında bir konaklama yerinde durarak kısmi bir değerlendirme yaptı. Topluca yapılan değerlendirmede Haklar ve Özgürlükler Platformu temsilcileri, Elazığ'da kalma konusunda ısrarlı olunmasını, otobüslerde beklenilebileceğini, ertesi gün Elazığ'a göç etmiş Dersimli köylülerle görüşme olanaklarının bulunabileceği ve Dersim sınırına tekrar gidilmesi gerektiğini belirttiler. Ancak daha baştan heyette yer alırken "gözetilme alınma" gibi bir durumu yaşamayı göze almayanların varlığı nedeniyle ile Elazığ'da kalmak önerisi kabul edilmeyerek, Ankara'ya dönme ve orada tepki gösterme kararı alındı. Böylece ilk baştan tespit edilen Sivas'a gitme programı da iptal edilmiş oldu.

An kara'da Sonuçsuz Görüşme

Ankara'ya geri döndükten sonra Çankaya Belediyesi toplantı salonunda bir basın toplantısı düzenleyen heyet üyeleri, yaşanan keyfi yasaklamaları ve nedenlerini açıkladılar. Basın toplantısından sonra İçişleri Bakanlığ'na celenk götürülmesi teşebbüsü ise polis tarafından engel-

Heyetin Dersim'e ve Elazığ'a girişini ayfı olarak yasaklayan devlet, İçişleri Bakanlığ'na sığın celenk bırakılmasına ihammül edemeyerek engel oldu.

lendi. Polislin Medis önüne kadar gidilmesini de engellemeye çalışmasına rağmen iki grup halinde Medis önüne gendi.

Heyetlin bir grup İçişleri Bakanı Nihat Metenge ile görüşmeye giderken, bir başka grup İçişleri Bakanlık Müsteşarı ile, bir başka grup da bir kısım milletvekilleri ile görüşmeye gitti.

İçişleri Bakanlığ'na "Karşılaşılardan davranış ve uygulamaları ilgili soruşturma başlatılması" talebini içeren bir dilekçe verilirken, Bakan Metenge'nin olan bitenlerden sanki hiçbir haberi ve sorumluluğu yokmuş gibi davranması tam bir köyüzülüğün ifadesiydi. Metenge'nin "Konuyla ilgili leneceğini" söylemesi kimsesi kandıramadı. Kamer Genç ile görüşme sırasında; Genç'in "Köyleri bazı kendini bilmeyen askerler yakmış olabilir, bu bir devlet politikası değil" demesi ise heyet içinde tepkilere neden oldu. Genç, böylece kimi savun-duğünü, kimin yanında olduğunu bir kere daha göstermiş oldu.

Ankara'daki görüşmelerden sonra, İstanbul'a dönen heyet, Cumartesi günü bir basın açıklaması ile yasaklamalara engellenen gezisi üzerine hazırlanan raporunu kamuoyuna açıklamaya karar aldı. Ayrıca bu heyeti oluşturan demokratik kitle örgülleri platformunun, aynı amaca yönelik çalışmalarının süreciği bildirildi.

İzmir'de mitinge çağrı

Kürdistan'da köy boşaltma ve yakmaları karşıyapıkları büyükör. İzmir'de HADEP, BŞP, BİG, Meclen-Sen, Tarm-Sen, Tuncelliler Derneği, Eğitim-Sen 3 No.lu Şube ve Haber-Sen'in temsilcileri bir araya gelerek bir miting yapma kararı aldılar. "İnsanlığa Çağrı Mitingi" olarak düzenlenecek mitingin Tarihli Kontrolü adına 9 Kasım günü bir basın açıklaması yapan Ayhan Öztay, "Bugün yitkin, yitkin bir ayırtı 1994'ü yaşamı buluncuot." diyerek, bu uygulamalara dur diyebilmek için 19 Kasım 1994 Cumartesi günü Cumartesiyet alanında miting yapacaklarını duyurdu. Basın açıklamasında tüm derinleci, demokles, yurtvever insanların bu ane güç ve destek vermesini istediler.

Ortadoğu politikacılığı ve pragmatizmin çıkmaz yolu

"Ortadoğu politikacılığı" deyimi siyasi literatürümüzde girmiş ilginç bir kavramdır. Ve herhalde en çok Ortadoğu ile ilişkili hareketlerde dikkate alınması gereken bir ölçü, bir davranış tarzıdır.

Kısaca, ikileli ile değil, güdübirlik çıkarları ile hareket eden, bugün dost olduğuna çıkarları gerektiriyorsa yarın düşman diyebilen, her konuda el yordam ile önünü açmaya çalışan vb. politik davranışları ifade eder Ortadoğu politikacılığı. Bu "politika" aynı zamanda pragmatizmin de bir ifadesidir... "Ortadoğu politikası" aslında devrimci politikanın ne olması gerektiğini değil, ne olmaması gerektiğini ortaya koyar. M-L taktiklerle izlenmesi gereken devrimci politikanın unsurlarıyla bir ilişkisi olduğu söylenebilir.

Ülkemiz geleneksel sonunda da çoğu zaman bu "politika'nın izlerini ve sonuçlarını görmek olanaklıdır. Bir Kürt milleti hareketi olan PKK da "Ortadoğu politikasının" taktiklerinden fazlasıyla nasibini almıştır. Öyle ki, Ortadoğu ile çokça bağlantısı olan PKK'da böyleleri "politikalar zaman zaman" "başarılı" taktikler adı altında açıklanabilmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun Brüksel bürolarında düzenlenen "Kürt kimliğinin çok kültürlü Avrupa'daki yeni" konulu konferansta gerçekleştirilen hafta konuşan Nesimi Kılıç "Siyasi çözümde ısrarız. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın bu konudaki önerilerini içeren bir dosyayı çeşitli devletlere, partilere ve forumlara sunacağız." dermiş.

Aslında PKK çevrelerinin yıllardır "çözüm de çözüm" diyerek masaya oturma ve uzlaşma konusunda istekli olduklarını Saklamadıkları bilinir. Bu anlamda, artık kaçınıcı olduğu unuttulan "siyasi çözüm" önerisi PKK'yi tanyanlar için yeni bir ölçü değil. Hatta bu "siyasi çözüm" dosyasının geçen yıl düzenlenen Kuzey Kürdistan Kürt Konferansı'na A.Öcalan tarafından gönderilen son derece yumuşak uzlaşma önerileri kapsamında olacağı tahmin etmek de zor değil.

Ancak tüm bunların içinde ilginç olan şu: A.Öcalan ne zaman siyasi çözüm dosyası hazırlasa, bu konuda harekete geçerken önce Türkiye soluna birkaç laf etmeden geçmiyor. Ortadoğu politikacılığı işte bu noktada başlıyor. A.Öcalan'ın ne zaman bir sol değerlendirmesi yapsa, bu değerlendirmenin objektif kriterleri yerine, belli politik çıkarı güçlendirmeye hizmet eden güçlü bir özelliğe dayandığı görülüyor.

1992 yılının Mart Ayında özgür Halk'ta "Eleştirel Değerlendirme" adı altında bir yazı çıkıyor. Değerlendirme başından sonuna "sofı" yerini dibine batırarak için yapılıyor. Üstelik ufak-tefek kurnazlıklarla, örneğin "sofün her çeşidi önce hammanlanıp bir bütün haline getiriliyor, sonra olumsuz, tasfiyeci birkaç özellik, tüm sola mal edilerek ya da açıkça nesnellik olmayan değerlendirme ve külleriyle "mahkum" ediliyor.

Bu değerlendirmenin ardından çok geçmeden siyasi arenaya "alternatif bir grup DHP çıkarılıyor. Gerilla mücadelesinin prestijini bol keseden tüketen, kendisi en küçük bir direniş geleneği vb. değer yaratamayan, emekçi halk içinde çekim

merkezi olmaktan uzak ama ukalalık ve gevezelik herkesi geride bırakan bu gruba, PKK yer açıyor. Böylece "eleştirel değerlendirmeden amacı ortaya çıkıyor.

Ya da burjuva basın organlarına demec veren A.Öcalan, "Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşız da. Çok catapalar yani. Bir tane-sini hizaya getirmek çok zor." dedikten sonra "siyasi çözüm" için masaya oturmadan söz edebiliyor.

Ortadoğu politikacılığı bu kadarla kalmıyor. Son olarak 1 Kasım günkü Özgür Ülkede A.Fırat imzalı, "Özel Savaşın Sol Devşimeleri" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda yine sol yaklaşımında topyekün ele alış kurnazlığı yapılarak bir yerlere varılmak isteniyor. Önce doğru bir biçimde, düşmana hiçbir kurşun sıkmadığı halde, bazı legal olanaklarla yaşayan siyasi oluşumların, özel savaşın denetiminde ve onun amaçlarına hizmet eden tarzda konumlandıklarını söylüyor.

Örneğin daha bir-iki yıl önce el sıkıp ittifak yaptığı bir D. Perinçek'in Kemalizm bayraklılığı ile "Genelkurum"ın altında sef tutması, özel savaşın sol devşimelerine gösterilebilecek en tipik örnek olarak artık açıkça ortaya çıkmıştır. Dev-Yol, TKP gibi tasfiyecilerin de dolaylı olarak devlete hizmet eden bir konumda bulundukları görülüyor.

Ancak bu nesnel olgulardan kalkılarak 1992 Mart'ında olduğu gibi herkesi aynı kefeyle koyup mahkum etme gayreti içine girerek, "siyasi çözüm ve uzlaşma" çabaları ile aynı döneme denk gelince açık bir soru işareti ortaya çıkıyor.

Ali Fırat yazıyor: "Tester ejyoncusu olsun, ister böyle sokusu olsun, hepsi de son derece devletine bağlı, son derece devletine zarar vermeyen devrimci türlerdir."

Gerçekten de iki yıl önce A.Öcalan'ın

yanından ayrılmayan D.Perinçek'in devletine sıkıca bağlı olduğu bugün artık görüldü. Devrimcilerin 15 yıldır söyledikleri bir gerçek bugün görülebiliyorsa, bunun olumlu bir adım olduğunu söylemek mümkün. Ancak 15 yıldır devletçilik yapan D.Perinçek ile, örneğin devletle açık bir savaş yürüten, bu uğurda verdiği şehitler üç yılda 300'lere ulaşan bir devrimci hareket aynı kefeyle konulabilir mi? A.Fırat koyuyor. Ve sonra da damgayı vuruyor. "Bunlara solculuk filan da dememek gerekir."

Peki kim solcu?

A.Fırat bu konuda ipuçlarını daha önce vermişti. 28 Ekim tarihli Ö.Ülke'de "Sol gruplar adına Özgürlük Hareketine de, devlete de karşı çıkışlar yapılması isteniyor. Bunların hepsi safıdadır. Savaşın güçlerden kimsine de karşı olmak mümkün değildir."

Siyasi arenada hem devlete, hem de PKK'ya savaş açan bir siyasi yapı olmadığına göre, A.Fırat, PKK'yi eleştirenleri "karşı çıkanlar" olarak yorumluyor. Ona göre devlete karşı savaş açan, bu uğurda şehitler vererek düşmanına darbeler vuran siyasi mesajları ile devleti sıkıştıran bir hareketin bu tutumu ile, aynı hareketin PKK'yi eleştirmesi aynı dozda "karşı çıkış" oluyor.

A.Fırat kimisi de aynı "mesafede" yorumluyor. Ve olması gerekeni de ekliyor: "özgürlük mücadelesinin dolaylı müttefikleri olarak ortaya çıkarsın; orta yolculuk olmaz."

A.Fırat açıkça PKK'yi eleştirmeyen, "siyasal rakip" olmayan, kuyrukçu tavırları taşıyor. PKK'yi eleştiren bir hareketin varlığı devlete savaşçıysa olsa da bu durum onu sevindirmiyor. Örneğin "devlete zarar vermeyen eylemlilik" derken, belki de ilk akla gelmesi gereken eylem çizgisi otobüs bombalama, orman yakma gibi

apolitik eylemler olması gerekirken, onun bu eylemler hiç akline gelmiyor. Onun "mahkum etmek" için önüne koyduğu hedef, yanlış eylem ya da siyasi tutumları değil de, kendini eleştiren siyasi grup olursa ortaya koyu bir "sübjektif" yargılama mantığı çıkıyor.

Bu türden "yargılar" tabii ne devrimci dayanışmaya, ne de başka bir yaklaşıma hizmet etmiyor. Bu arada gerçek dostluğun temeli olan açık ve samimi eleştiri de zemin bulamıyor.

"Türkiye devrimini için mücadeleyi geliştirip, güçlendiren yapıların tasfiyesi, geride kalan kişisiz, kimiksiz birkaç grupçuğun istendiği gibi yönlendirilen konuma getirilmesi ile milliyetçi politikaların burjuvazi karşısında güçü artacak, her şey ondan sorulacaktır. Amaç budur ve bu amaç için her türlü yol da muhabir. Ki çok evindikleri Ortadoğu politikacılığının özü de budur."

Devrimci hareketin 1992 yılının 25 Temmuz tarihli Mücadele gazetesinde yer alan bu sözleri, bugün de ne yazık ki aynı şekilde geçerliliğini koruyor.

1992'den tek fazla olan taraf A. Fırat, PKK hareketinin ezilmesini ve önerilerinin açılacağını bekleyenler olduğunu söylüyor. Doğrudur. Böylesi yapılar -hatta sol kimlikler bile- vardır. Ancak çıkarları devrimde olan, bu uğurda şehitler pahasına kan bedeli bir savaşın geçen devrimci hareketin Kürt halkının silahlı direnişinin gerilemesini ancak zarar olabilir. Zaten bu nedenle de ateşkes, uzlaşma gibi girişimleri defalarca sert biçimde eleştirmiş, karşı çıkmıştır.

Ali Fırat bu noktada solu topyekün ele almakla bir kez daha yanlış yapıyor. Ama bu son yanlışlığı, kendilerinin ezilmesine karşı olan bir müttefikliğin gümeleri engelleyen bir yanlısıma yaratıyor, bir müttefikini kendinden uzağa itiyor.

Meşruiyeti olmayan devlet halk üzerinde terör estiriyor

Halk üzerinde hiçbir meşruiyeti olmayan oligarşi, istediklerini yaptırabilmek için tehdide ve şiddete başvuruyor: 29 Ekimlerde "Türk bayrağı" asmayı zorunlu kılarak, sözde "millî" duyguları harekete geçirmek gibi trajikomik bir duruma düşen terörist anlayış, özellikle Kürdistan'da tehdidin, baskının, terörün her çeşidini uyguluyor. Nazi Almanyasında dahi örneğine az rastlanılan bu uygulamalarla, oligarşi "güçlü olduğu" imajını kafaalara yerleştirmeye çalışıyor. Ama bütün bu terörist uygulamalar hem devletin güçsüzlüğünü, çaresizliğini, elinden terörden başka bir şey gelmediğini gösteriyor, hem de bu terör uygulamalarına karşı halkımızın tepkisi ve öfkesi her geçen gün daha da bileniyor...

Diyarbakır'da Öğrencilere Zorla Mars Okuturuluyor

Diyarbakır ilselerinde ve özellikle Atatürk Lisesi'nde öğrencilere zorla İstiklal Marşı okuturulması, bu uygulamalardan yalnızca biri. Özellikle Pazartesi günleri okullar basılarak, öğrenciler keyfi uygulamalara karşı karşıya getiriliyor-

lar. Son olarak Atatürk Lisesi 7 Kasım günü özel tüm tarafından basılarak, öğrencilere gözaltı tehdidiyle üç kez art arda İstiklal Marşı okuturuldu. Bu baskılar karşısında büyük tepki duyan öğrenciler, devletin bu terörüne okul idaresinin de destek verdiğini, bizzat ortak olduğunu söylüyorlar.

Lice'de Köyler İkinci Kez Yakılıyor

Kürdistan'da yakılmadık yer bırakmama çabası içinde olan devlet güçleri, daha önce yakıtılan yerleri bir kez daha yakıyorlar.

Geçtiğimiz yıl yakılarak boşaltılan Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Kıyıköy (Darakol) Köyü'nün Denik mezarısında yakılmaktan kurtulan tek ev de 6 Kasım günü Lice Merkez Jandarma Taburu'na bağlı askerler tarafından içindeki eşyalarla birlikte yakıldı. Ev halkı ile evde bulunan misafirler de askerler tarafından gözaltına alındılar.

Halk Dersim'de Çadırda Yasamaya ve Göçe Zorlanıyor

Dersim'e bağlı bütün köy muhtarları

ve köyleri yakılan muhtarlar, 7 Kasım günü Tunceli Jandarma Komutanlığı'nda toplanarak gözaltında tutuldular.

Bir gün boyunca, göç emelleri yönünde zorlanan muhtarlar, Gedüksuyu nahiyesinde çadırlara yerleştirilecekleri söylendi. "Bizler nasıl göç ederiz, çadırda kişi nasıl geçiririz?" diyerek göç etmemek için direnen köylüler, daha sonra gelecek komandoların zulmünün daha kötü olduğu ve göç emelleri söyleyerek tehdit edildiler. Göç etmeyi kabul etmeyen köy muhtarlarını bir listesini çıkartan jandarma, muhtarları 12 Kasım günü ikinci kez toplantıya çağırdı.

Kars'ta 16 Köylü Gözaltına Alındı

Kars'a bağlı Verimli köyünde uzun süredir devletin koruculuk baskısıyla karşılaşan köylülerden 16'sı koruculuğu kabul etmedikleri için gözaltına alındı. Verimli köyü jandarma tarafından basılarak evler arandı ve köylülerin hava kardanından sonra sokağa çıkmasını yasaklandı. Köy sürekli jandarma baskısı altında bulunduğu için, köylülerin durumuna hakkında sağlıklı bilgiler alınmıyor.

Faşizm; ahlaki düşkünlüğün, namussuzluğun adıdır

Gün geçmiyor ki, faşist şef Türkiye'nin bir açıklaması ya da herhangi konudaki bir haberi gazetelerde çıkmısin. Burjuva basın ve TV'ler Türkiye'yi kamuoyunun bilincine yerleştirmeye çalışıyorlar, üstelik yaratılmaya çalışılan "yeni yüzüyle". Burjuva basının şiddetli yelkenleriyle hüznü almayan Türk-ke de bu durundan hoşlanıyor ve neredeyse her gün yeni bir çevber yumurtlıyor. Faşist şef Türkiye son günlerde genişlerin önemini vurgulayan bir konuşmayla birlikte "ahlaki anılm"dan dem vurmaya başladı. 2000'li yılları "Türk Asrı" olacağını söyleyen faşist şefin bu çağrısı, yaratmaya çalıştığı "Tanrı Dağı kadar Türk" olacak ülkücü tipinin çizilmesi içindi. Oysa halk, faşistleri uzun uzun tanımlamaları gerek kalmayacak kadar iyi tanıyor.

Neler yapıyor faşistler? Hangi kaptan besleniyorlar? Herkes ahlak, fazilet nutukları atarlarken, nasıl bir yaşamın var? Nelerde yuvalanıyorlar? Tüm bu soruların cevabı hiç de zor değil. İşte sivil faşistler... İşte yaşamlar...

Sivil faşistler tek tip değiller! İçlerinde daha namlı olanları var, yulardır iç içe oldukları mafya içinde on plana çıkmış, çek-senet tahsilatçılarından uyuturucu ticaretine kadar her işin içinde olanları var. Onları devlet ihalelerinde, rüşvetin, yolsuzluğun içinde görebilirsiniz. Son ırcatıları da Kafkaslar ve Rusya'da Syonistlere açtıkları ırcarı kanallara karşılık MOSSAD destekli uyuturucu ticaretini sürdürmek. Hollanda'da ortaya çıkarılan eroin ticaretinin faşist şef Türkiye'ye kadar dayanması da tesadüf değil; syonistlerle olan resmi-gayri resmi ilişkileri bizzat oğlu Tuğrul Türkeş ayarlıyor çünkü...

Biraz ırileri bu işlerle uğraşırken, bir kısmına da kapıkulluğu, fedalılık yapıyor olarşı. Bunda da hiç zorlanmıyorlar. Çünkü faşistlerin ruhlarında vardır kapıkulluğu, onların alayı beslemesidir. Onlar yal bulacakları her cemaatı canla başla korurlar. İşadamlarının konuşulduğundan ayak işlerine kadar, her şeyi yapırlar. Bu işleri de ağabahaları MIT düzenler ve faşistlere önünde bekleyecekleri kapıları ayarlar. Ne de olsa bir köpeğin sadakati vardır onlarda... Tıpkı şefleri Türkiye'nin dediği gibi "Parayla satın alınmayacak adam olmayacağına" inandıkları için, parayı verenin kapisının önüne çekilirler. Çakıcı her işte bu türdendir.

"Akli başında olanlar" bunları yaparken, zeri kâhları ise "milyetçilik", "asıl Türk kanı", "ahlakçılık" nutukları arasında yaşamlarını sürdürürler. Bu türlerde de ne kadar yozluk, ne kadar pislik varsa hepsi mevcuttur; içki, kumar, fuhuş, esrar, tribüncülük, sapıklık vb. Bunları herhangi bir futbol maçında ya da kutlamalarda, konserlerde sağa sola elleriyle it bası yaparken ve tüm yolsıklıklarıyla sınırırken görebilmek hiç de zor olmaz. Burjuva basında neredeyse her gün bu tip fotoğraflar yayınlanıyor zaten. Fotoğraflarda sırttan bu yolsıklık, yuvalandıkları ocaklarda ahlaktan eğitimlerde şekillendirilmeye çalışılıyor. Kimisi Erdem Karakeç gibi faşist şeflerle birlikte "ocakların tüm ırfan yuvası" olduğu görüntüsünü yayabilmek için vitrinin önüne çıkarılırken, pek çoğu da devrimcilerin, demokratların, hak alma mücadelesi veren emekçilerin karşısına çıkarılacak sokak serzenleri, faşist çeteleri oluşturur.

Çalışma alanları başta birahaneler, batakhaneler ve tribünlerdir. Onlar için takımlar değil, tribünlerde yapacakları gösteriler önemlidir. Gazetelerde yayınlanan fotoğrafları dikkatli incelediğimizde, bu serseri yürüşünü her hafta farklı bir takımın taraftarı olarak görmek mümkündür. Takımların bayrakları değişir, onların değişmez. Ellerinde it başları, ceplerinde hapları ve biralarıyla onlar yine tribünlerdeki yerlerini almışlardır.

Hırsızdırlar, üstelik birbirlerini soyacak, dolandıracak kadar hırsız. Onları birbirlerine bağlayan şey çıkarlar olduğundan, ters gelmez bu onlara. Zaten "basbıy" diye göklere çıkarıldıkları faşist şef Türkiye de çalmıştır, hem de yurtdışından cezaveleri için toplanan paraları çalmıştır. "Çat-çep, ne yaparsan yap" mantığı ile hareket ettiklerinden, ya hırsızlık yapırlar ya hırac toplayrlar. Bir kısmı da Kuşadası Bizim Ocak'ta yuvalanan faşistler gibi, kendilerini para karşılığı satırlar, yaşı turistlere jgöölük yapırlar. Ahlaki düşkünlüğün en rezili olan böylesine bir tavır da gazetelerle, dergilerle yaptıkları raporajlarda utanmadan savunurlar.

Faşistlerin sapıklıklarına yüzlerce örnek verilebilir. Biz bunlardan birini, yani basma yansıyan Nagehan Polat örneğini verelim. Nagehan Polat Trakya Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde araştırma görevlisiydi. 11 Ekim'de tecavüz edildikten sonra öldürüldü. Nagehan Polat'ı öldürenler, olayla ilgili olanlar tek bir noktada buluştular: Hepsi faşistti. Ve Edirne'nin Sütlüğü ilçesindeki faşist örgütlenmeyi yönlendiriyorlardı. Sapık faşist Öhan Dinç, Na gehan Polat'ı öldürürken, yanında olanlar Kani Candar, Avhan Kulaklı ve Aydemir Aslan'dı. Aydemir Aslan 27 Mart seçimlerinde Sütlüğü ilçesi Beledi ye Meclisi kontenjanı adayı olarak MHP tarafından önerilmişti. Bu dört sapa ğın hepsi de yulardır bölgede faşist örgütlenmeleri organize eden insanlar ola kan tanınıyorlar.

Faşist çetelerin içinde bulundukları durum, kendilerini bile rahatsız etmiş olacak ki, Ergin Bayram Otaoğlu gazetesinde faşist gıtna "Türk devletini bekleyen tehlikeleri" anlatıyor ve diyor ki: "Sen hala oyunda oynatışın ve eğlence geceleri düzenleyip, piknik partilerinde vakit geçiriyorsun..."

Faşistlerin oyunda oynatışa oldukları doğru, ahlaksızlığın, sapıklığın, yozluğun içinde oynayı duruyorlar. Faşistlere yakışan da bu zaten. Onlarda ahlak aramak, değer aramak dipşiz kuyularda ıgne aramakla eşdeğerdir. Bu sapıklarda, eli kanlı uyuturucu tüccarlarında, elinde halkın kanı bulanılarda ahlak aramıyoruz, ama şunu bilisler istiyoruz. Arkasına sâkıldıkları şey ne olmuş olsun, kim tarafından beslenirse beslensinler, onları yuvalarından çıkarak ve yaratıkları pistlikle birlikte süptür atacağız.

Bölgelerimizde faşist örgütlenmeye izin vermeyelim!..

Faşist odakları dağıtalım

Sivil faşist çeteler polis desteğiyle örgütlenmeye ve halk üzerinde terör estirmeye çalışıyorlar. Gazi Mahallesi Karayolları bölgesinde ve Esatpaşa'da sivil faşistlerin bu çabaları, Devrimci Halk Güçleri'nin önderliğinde, emekçi halkın desteğiyle sonuçsuz kaldı. Faşist odakları dağıtarak, faşist örgütlenmelere izin vermeyen emekçi halkın bu kararlı tavrı herkese ders olmalıdır.

İstanbul'da birçok bölgede estirilen polis terörü ardından yaratılmaya çalışılan faşist örgütlenmeye karşı tepkiler de yükseliyor. Gazi Mahallesi Karayolları bölgesi de, faşistlere karşı tepkinin yoğun olduğu bölgelerden birisi durumundadır.

Karayolları bölgesi halkı ve Devrimci Halk Güçleri, bölgelerine dışardan gelen ve kahvelerde propaganda yapmaya çalışan faşistlere karşı tepkilerini aktif tavır olarak gösterdiler. Gazi Mahallesi'nde polis desteğiyle de olsa tutunmaya çalışan sivil faşistler, öncelikle kitle tabanı yaratabilmek için Karayolları bölgesindeki kahvelere gidip gelmeye başladılar. Ekim ayı ortalarında sivil faşistlerin başlattığı bu

ıradı çaba karşısında, Devrimci Halk Güçleri'nin ve bölge halkının tavrı kahvelere gidip gelmeye çalışan faşistleri uyarmak oldu. İlk uyarının ardından -ki sivil faşistler uyarıyı ciddiye almamışlardı— fiili olarak çalışmaların arkasının kesilmesi ile birlikte, sivil faşistlere karşı onların anlayacağı dilden, devrimci şiddet temelinde tavır alınması tartışmaları sürerken, sivil faşistler Sivaslılar kahvesi-ne tekrar geldiler.

Daha önce uyarıldıkları, tokatlanarak kovuldukları halde, 2 Kasım günü Sivaslılar kahvesine tekrar gelen sivil faşistler, bu kez umduklarımdan daha sert bir tepkile karşılaştılar ve halkın öfkesiyle tanıştılar. Kahveye gelip oturan beş kişilik faşist grup, daha kahveye oturalı 5-10 dakika olmadan Devrimci Halk Güçleri ve çevreden toplanan bölge halkı tarafından dışarı çıkarıldılar. Faşistleri teşhir eden ve bölgede faşist örgütlenmesine izin verilmeyeceğinin açıklandığı bir konuşmanın ardından da, bizzat Karayolları halkının da katılımıyla cezalandırılan faşistler, canlarını kaçarak zor kurtardılar. Haktan yedikleri meydan dayığının da etkisiyle kaçan faşistlerden iki kişi hastaneye kaldırıldı. Cezalandırmanın ardın-

dan Gazi Mahallesi ve Küçükköyden topladıkları kişilerle tekrar gelen faşistler, karşılarında Karayolları bölgesi halkını ve Devrimci Halk Güçlerini görünce, çaresizlik içinde bölgeyi terk ettiler. Mücadele tarihimizden öğrendiklerimizi hayata geçirdiğimizde, faşist odakları daha başından dağıtarak, faşist örgütlenmelere engel olabileceğimizi dostadüşmanına gösterebiliriz. Karayolları halkının küçük ama kararlı tavrı herkese ders olmalıdır.

Esatpaşa'da İki Faşist Odak Devrimci Halk Güçleri Tarafından Molotoflarla İstanbul Esatpaşa'da faşist örgütlenmeye zemin oluşturan, faşistlerin toplandıkları iki kahve, Devrimci Halk Güçleri tarafından molotoflanarak tahrip edildi. Faşistlerin us olarak kullanılan bu kahvelerin sahipleri daha önceden uyarıldıkları halde, kahveleri faşistlerin kullanımına, toplantılar düzenlenmesine özel olarak izin verdikleri için, kahveleri molotoflanarak cezalandırıldılar. Eylemleri üstlenen Devrimci Halk Güçleri, 10 Aralık'ta dergimizi arayarak "Faşist odakları devrimci şiddetle dağıtacağız. Kahrolsun faşizm, yaşınsın mücadelemiz" dediler.

Eminönü'ndeki faşist örgütlenme

Faşistler, İstanbul'un belli bazı bölgelerinde mahallelerde çeteler halinde örgütlenerek, bölge halkı üzerinde hakimiyet kurabilmek için sağa sola sadırlarken, merkezi yerlerde de pankartlı propaganda savaşını sürdürüyorlar. Ağırıklı olarak Eminönü bölgesinde süren pankart savaşında A'dan Z'ye kadar her konuda pankart asıyor, sıradan insanların günlük yaşantısının "ayrılmaz" bir parçası haline gelmeye çalışıyorlar.

Eminönü bölgesinde sürdürülen pankartlı propagandanın mimarı '80 öncesinin eli kanlı katillerinden, 16 Mart katliamı planlayıcısı olan faşist şeflerden Kazım Ayaydın'dan başkası değil. Kazım Ayaydın'ın 26 Mart seçimleri sırasında Eminönü bölgesinde MHP'nin belediye başkan adayı olduğu sırada başlatıldığı pankart olayını sivil faşistler bugün de etkin bir şekilde sürdürüyorlar.

Faşist şef Kazım Ayaydın'ın ilk olarak gündeme getirdiği pankartlarla cumhuriyet bayramından Kurban bayramına, regaip kandilinden anneler gününe, mahalle takımlarından milli takım maçlarına kadar her konuda Eminönü bölgesi halkının önemli günleri kutlanıyor; özelleştirmeden enerji sorununa kadar her şey hakkında pankart-

lar asılıyor. Diğer bölgelerin aksine, Eminönü bölgesinde bu kadar rahat pankart asmasında her ne kadar ANAP'tan seçile de, faşist olduğu herkesçe bilinen Belediye Başkanı Ahmet Çetinsaya'nın da özel bir yeri var.

Çetinsaya faşist çetelere her türlü kolaylığı sağlayarak, ekonomik olarak da beslediği sivil faşist çeteye propaganda için her olanakı sunuyor. Sultanahmet parkında düzenlenen ve faşist borazanlardan Sefai ve Benzerlerine konserlerin verildiği göstermelik kitap fuan da bunlardan sadece biriydi. İstanbul'da Eminönü bölgesinde yapılanlar sadece bölgeyle sınırlı bir politika olmayıp, faşistlerin elinde olan tüm belediyelerde ve bölgelerde "kültürel faaliyet" adı altında yoğunlaştırılmış olarak sürdürülüyor.

Böylesi bir çalışmanın faşist şef Türkiye'nin son aylarda sergilemeye çalıştığı görüntüyle birleştirilmesiyle birlikte, faşistler tüm ikiyüzlükleriyle yeni imajlarını pekiştirmek için çabalarını hızlandırmış durumdadılar. Devrimcilere düşen bu çabayı sesizce izlemek değil, açık bir teşhir kampanyası yürütmek ve faşist odakları daha olusmadan yok etmek olmalıdır. Faşistlere karşı alınacak bu tavır, bir görev olarak kavranmalıdır.

Karabük'te emekçiler ayağa kalktı

Kardemir'in (Karabük Demir-Çelik fabrikası) kapatılmasıyla daha da yoğun olarak yaşanacak olan işsizlik, sefalet ve açlık, bir kez daha Zonguldak'ın kapısını daydı... Hükümet ve muhalefet partileri ise tam bir ikyüzlülükle Zonguldak halkını oyayarak hakın işçilerinden kendilerine oy sağlama yarışındalar. Karabük'te halk burjuva partilerin bu ayak oyunlarına, sanı sendikacıların işbirliğine karşı tavırsız kalmadı. Karabük halkının grevi bir kez daha hakın düzen partileri ve sendika ağalarının sözlerine raftetemediğini gösterdi. Karabük'lünün "Kapatılmayacağız, Direneceğiz" haykırışı çözümün mücadelede arandığının bir mesajı oldu.

8 Kasım'da Zonguldak/Karabük'te patlayan öfke, Kardemir'in kapatılmak istenmesine karşı emekçi halkın yükselen sesiydi. Çünkü Karabük'lü, işçisiyle, memuruyla, esnafıyla, serbest meslek sahibiyle Kardemir'in kapatılmasının işsizlik, açlık, sefalet olduğunu öğrenmişti.

8 Kasım'da Karabük'te hayat 4 saat durdu. 4 saat boyunca her kesimden halkın katıldığı bir genel grev yaşandı.

200 bin nüfusu bulan Karabük o gün ayaktaydı. Karabük'lü eylem öncesi bayrama hazırları gibi hazırlandı greve. Ülke kamuoyuna eylemin çağrısını ve duruşunu yaptı. Kokartılar, siyah bantlar, kurdeleler, bunların bulunmadığı yerde ise siyah bez parçalarını elinin altında hazır tuttu. Mağazaların, büfelerin, atölyelerin... kapı ve camlarına "Ülkemin ve Karabük'ün geleceği için işyerimi kapatıyorum" çıkartmaları yapıştırdı. İşçiler, "memurlar ve esnafın dışında, oyar köylerden Karabük'e gelip-giden köylülerle, öğrenciler, avukatlar ve doktorlar da eyleme destek verdiler.

Karabük'lünün sesini soluğunu dinlemek için o gün 100'ü aşkın basın emekçisi kamera ve fotoğraf makineleriyle Karabük'e koştu. Karabük halkına gözdagi vermek ve eylemi engellemek için dışardan Karabük'e polis ve jandarma takviye edildikler, emekçileri organize eden Şehir Meclisi (DKÖ'lerin katılımıyla oluşan bir yapı) üyeleri hakkında Karabük Kaymakamı soruşturma başlattı.

Karabük halkı haklarını ararken, ne iktidarın direnişi ortadan kaldırmayı amaçlayan politikalarına, ne de san sendika ağalarının ayak oyunlarına pabuç bırakmamalıdır. Kazanmak için mücadelede kararlı olmak gerekir.

"Karabük'te Kalkan Eller Kırılacak"

Karabük'te 8 Kasım'da eylem başladığında saat 10.00'u gösteriyordu. Saat 10.00'da Karabük'te hareket durdu. Bütün araçlar ilçe giriş ve çıkışında kontak kapatarak ilçeye hem girişli, hem de çıkışı engellediler. Öğrencilerin büyük bir çoğunluğu o gün dersleri boykot ettiler. Tüm dükkanlar kapatıldı. İşçiler, memurlar, öğrenciler, esnaf kşacası tüm Karabük halkı basına ve kamuoyuna bir kez daha taleplerini anlatmak için belediye binası önünde toplanmaya başladı. Dön "Karabük'ün kapatılması ölüm demektir, ölüme uzaşma olmaz" diyerek öne çıkan Karabük emekçisi hem belediye önüne yürürken, hem de toplanma yerinde sık sık, "Vur Vur İhtisin Ankara Dinle-sin", "Karabük'te Kalkan Eller Kırılacak", "Emeğimizde Oynamayın" vb. sloganları attılar.

Toplanan emekçilere yönelik olarak Hak-İş Genel Başkanı Necati Çelik ve Özperlik-İş Genel Başkanı Metin Türker birer konuşma yaptılar. Necati Çelik konuşmasında "Bu bir eylem değil, siyasi

tavir değil vb." sözleriyle Karabük halkının kafasını bulandırmaya çalıştı. Metin Türker ise konuşmasında "10 gün içinde Karabük'e ilişkin olumlu bir gelişme olmazsa Ankara'ya yürüyeceklerini belirtti. Birleşik Metal-İş Sendikası ise Karabük halkının eylemini desteklediğini açıklarken "Şimdi herkese düşen görev, sizin Karabük için yaptığınız ateşi elden geldi-gince ülkenin başka yörelerine de taşı-maktır.- dedi.

Karabük Halkı Her Şeye Rağmen

Direnmeli ve Direniş Tüm Ülkeye Yayılmalıdır Karabük halkı geçmiş deneyimlerini göz önünde bulundurmalı, iktidarın ekonomik ve siyasi terörüne, direnişten vazgeçime çabalarına ve san sendika ağalarına karşı duyarlı olmalı ve direnişi elden bırakmamalıdır. Her şey kararı, radikal bir direniş çizgisinin sürüklenişti- mesirde ve kend özgücümüze güvende düğümlenmektedir. Unutmayalım ki, ikti- dar "havuş-sopa" politikasının gereklerini yine yerine getirmek ve direnişi kırmayı,

Karabük'ten notlar...

Karabük eylemine 5200 işçi, 700 memur, 4500 esnaf ve atölye sahibi aktif olarak katıldı. Avukatlar duruşmalara girmede. Hastanelerde muayeneler yapılmadı.

İşyerlerinin dışında Karabük'ün hemen hemen bütün duvarlarına "Potalarda Eriyen Bizi, Siz Demir Sanırsınız", "Fabrikamızı

kapatılmayız" yazılı afiş ve çikartmalar yapıştırılmıştı. İş bırakma ve miting eylemini şehir meclisi organize etmesine rağmen, halk çoğunlukla şehir meclisinin insiyatifine uymadı.

Belediye önünde sabahın ilk saatlerinde toplanan halk, sık sık "Hükümet İstifa" sloganını attı.

Saat 10.00-14.00 arası yapılan iş bırakma eyleminden sonra da yer yer kepekni kapatma, boykot ve iş bırakmalar sürdü. Karabük'ülere direnişinde DYP dışında hemen hemen bütün siyasi partiler mesaj göndererek, kapatma kararındaki sorumluluklarını gizlemeye çalıştılar.

Miting sırasında bazılarının tekbir getirmesi ve bazılarının da bozuktur işareti yapmasına halk ilgi göstermedi.

bertaraf etmeyi deneyecekler. Tabii, sanı sendika ağaları da bunu var güleriyle destekleyerek halkı direnişten vazgeçtirmeye çalışacaktır. Bunlara kanmayalım, gücümüze güvenelim. Devrimci İşçi Hareketi'nin perspektifiyle geleceğimizi elimizden almak isteyenlere karşı dünyayı dar edelim. Karabük işçisinin direnişi tüm emekçi halkın direnişi olmalıdır. Onların geleceği bizim, hepimizin geleceğidir. Bu direnişi bütün araç ve yöntemlerle destekleyelim, yaygınlaştıralım. Bulunduğumuz her yere işçiyelim.

Patron ve jandarma işçilere saldırıyı sürdürüyor Gamtaş işçilerinin kararlı direnişi devam ediyor

Cemtaş işçileri tüm saldırılara rağmen, direnişlerini sürdürüyorlar.

7 Kasım'da işçi şeflerinden Ali Yıldız'ın 150 kilo işi bozuk yaptığını söyleyen Abdullah Taşçı, tüm idari kadroyu yanına çağırıldı. Abdullah Taşçı, Ali Yıldız'a dönerek "Sen dışındakilere destek için işi bozuk yapıyorsun. Ve ben seni vuruyorum" dedikten sonra Ali Yıldız'ı tabancayla ayağından yaraladı. Cemtaş patronu oradaki işçi ve personele de "Kim aynı şekilde davranırsa, böyle yapacağım" diyerek gözdagi verdi.

Ali Yıldız önce Esenyurt Anadolu Hastanesi, sonra da Çapa Tıp Fakültesi'nde tedavi altına alındı. Olay sırasında jandarma fabrikasının önünde beklemesine karşın hiçbir müdahalede bulunmadı. Ak-

sine olaydan sonra fabrikayı abluka alan jandarma işçilerden bir kişiyi gözaltına aldı.

Binanın dışında direnişte olan işçiler ise, içeride çalışan eylem kırıcı işçileri uyarmak amacıyla, akşam iş çıkışında servisin önünü kestiler. Onlara haklı mücadelelerini desteklemeleri için çağında, bu- lundukları sırada Abdullah Taşçı ve kiralık katilleri işçilere yine saldırdı. Çıkan çatışmadan sonra bazı işçilerin evlerini basan jandarma birçok işçiyi evinden alırken, 2 işçiyi de sabah fabrika önünden, gözaltına aldı. Bunun üzerine gö-zaltına alınanların sayısı 10'u buldu. Gözaltına alınanlar Bahçeşehir Jandarma Karakolu'nda iki gün bekletildikten sonra bırakıldılar.

Cemtaş işçileri yılmadı. 8 Kasım'daki saldırıdan sonraki gün

Esenyurt Jandarma Karakolu'nun önünde toplanarak haksız gözaltıları protesto ettiler. İşçilerin direnişi yine saldırıyla karşılık buldu. Saldırıda orada bulunan bütün işçiler (50 işçi) gözaltına alındı.

Abdullah Taşçı'nın silahlı adamlarıyla işçilere saldırması, bu olaya jandarmenin seyirci kalması ve öncü işçilerin gözaltına alınmasıyla direnişin bitirilmesi hedefleniyor.

Ancak Cemtaş işçisi, saldırıların kendilerini yıldıramayacağını dün olduğu gibi bugün de yineliyorlar.

Bu gelişmelerden sonra Cemtaş işçileri kamuoyunun ve DKÖ'lerin kendilerini maddi açıdan destekle- mesini için bir hesap numarası ver- diler. Hasan Hüseyin Baki adına açılan hesap numarası şöyle:

Pamukbank Avcılar Şubesi, 01308245

"Duvarların Ötesi" bu kez Cemtaş işçileri için sahnelendi

Esenyurt Kültür Tiyatrosu'nda öteden beri sahnelenmekte olan "Duvarların Ötesi" adlı oyun, Cemtaş işçileriyle dayanışma için yeniden sahnelendi. Oyun, bilet geliri Cemtaş işçilerine yardım amacıyla sahnelendi. Oyunun sonunda oyunculardan biri konuşma yaparak, oyunun sonunda 3 adli tutuklunun teslim olmalarına rağmen yargısız katledildiğini, ancak Cemtaş işçilerinin teslim olmayıp direndiğini, direnmenin onurlu bir görev olduğunu ve Cemtaş işçilerinin kazanacağını söyledi. Bundan sonra amatör bir sanatçı '84 Ölüm Orucu için bestelenen "Yaşasın Direniş Yaşasın Zafer" parçasını söyledi.

Tez Koop-İş 4 No'lu şube başkanı işçileri polise teslim etti

Migros işçilerinin üzerinde çeşitli oyunlar oynanıyor. Hakları gasp etme, baskı yapma şeklinde yapılan uygulamaları, Migros'un sahibi Koç Holding, işçilerin üyesi olduğu sendikalarının ihanetinin gölgesinde yapıyor. İşte Migros işçileri gazetemize gönderdikleri yazıda bu olayı şöyle anlatıyorlar:

Migros'ta yaşananları biliyor musunuz?

5 Nisan ekonomik paketini fırsat bilen Migros işvereni, Migros sözleşmesinden taviz kopartma yoluna gitti. Bunu da işçilere dağıttığı bildirilerle açıkladı. 165 işçi fazlası olduğunu söyledi. Buna karşılık 4 No'lu şube, işverene emekliliği ve askerliği gelenlerin işten atılması, pazar çalışmasının yapılması, part-time çalışmasının cumartesi tam gün olmak koşuluyla gerçekleştirilmesi teklifinde bulundu. Bununla yetinmeyen Migros işvereni, emeklileri çıkarttıktan sonra tekrar bir 85 kişilik listeyi yönetime sundu.

Yönetim(*) 85 kişinin atılması koşuluyla işçilerin Haziran ayına at 26 günlük ücretleri almamaya kararını işverene teklif etti. Bu teklifi bir bildiri ile işçilere açıkladı. Bu bildiri işverene yapılan sözü protokole göre, en az 1995 yılına kadar işçi atılmayacağı.

Ama daha protokolün üstünden bir hafta geçmeden, 2 Temmuz'da bu bildiri işverene yapılan sözü protokole göre, en az 1995 yılına kadar işçi atılmayacağı. Ama daha protokolün üstünden bir hafta geçmeden, 2 Temmuz'da bu bildiri işverene yapılan sözü protokole göre, en az 1995 yılına kadar işçi atılmayacağı. Ama daha protokolün üstünden bir hafta geçmeden, 2 Temmuz'da bu bildiri işverene yapılan sözü protokole göre, en az 1995 yılına kadar işçi atılmayacağı.

3 ay sonra işten atılan işçilerin taz-

minatlarını yine işçilere ödetmiştir.

28 Ekim Cuma günü yaşanan olayları açıklayan bildiriyte Migros çalışanlarını sendikaya davet eden işten atılan işçiler, sendika yönetimiyle görüşmek için sendikaya gittiler. Karşlarında muhatap bulamadılar. İsrarla Sendika Başkanı Mehmet Emin Merici görüşmek için çağırın işi arkadaşlar, başkan gelene kadar beklemekte kararlıydılar. Ve geçeyi başkan yardımcısı ve yönetici ile birlikte sendikada geçirdiler.

Sabah Mehmet Emin Merici, terörle mücadele ekiple birlikte "Sendikayı teröristler bastı" gerekçesiyle sendikaya geldi. İşçiler kendisiyle konuşmak isteyince saldırılan işçiler "terörle burayı boşaltın" dediler.

Kendisiyle ısrarla görüşmek istediklerini belirttik. "Burası bizim sendikamızdır. Burayı biz istersek boşaltın" dedik. Ama M.Emin Merici "Bunlar benim üyem değil" di-

yerek polisi göreve davet etti. Üyeliğimizi ispat için verdiğimiz kimliklerimize alınarak karakola götürüldük. Cumartesi ve Pazar günümüzde bulunan iki muhabir ve 5 Migros temsilcisiyle toplam 15 kişi karakolda kaldık.

Bu nasıl bir sendikayı anlatıyor ki, söz vermesine rağmen bunu hatırlatmaya çalışan kendi temsilcisi ve üyelerine bu kadar saldırgan davranıyor?..

Geçmişten beri koltuklarında kalabilmenin hesabını yapan 4 No'lu şube başkanı ve yöneticileri "çatıur at, izi kalsın" mantığıyla yalanlarına devam ediyorlar.

Temsilcilerini ve işçilerini terörist diye ihbar edip bir şey tuturamayınca, başka bir arayış içine giriyor. Üstelik, "İşveren söz verdi, işten atılmayacak" yalanı da gün-

demeydi. Ne yapabildik? "İşçiler Sosyal-İş çalışması yapıyor" yaygarası koparttı. Ama Migros işçisi biliyor. Böyle bir çalışma yok ve kimseye Sosyal-İş daveti gelmemiş.

İşçiler şubeye sahip çıkmak hedefindeler. İşçi atılmaması için 4 No'lu şubenin yapması gerekenleri işçiler yapmaya çalışıyor. Utanmaları gerekirken, daha fazla batağa gömülüyorlar. Artık yalanları bırakın, işçi sizi çok iyi tanıyor. Sayın Tez Koop-İş yöneticileri, 4 No'lu şubenin sendikacılarıktan uzak davranışlarını onaylayacağınıza inanmıyoruz. 4 No'lu şubenin yaptıkları hatalar nedeniyle işçi Tez Koop-İş'in bütününe güvenmiyor. Böyle bir şeye meydan vermemizi, işçilere gerekli desteği sağlamanızı istiyoruz.

Böyle yöneticilerle aynı çatı altında olamazsınız.

MIGROS İŞÇİLERİ

(*) Migros işçilerinin "yönetimden kasti sendika yönetimidir.

Türk Hava Yolları ve Havaş'ta sözleşme görüşmeleri tıkandı

Türk Hava Yolları ve Havaçılık A.Ş. (HAVAS) işçilerinin işçilerinin 1991 yılında yaptıkları grev sonrasında kazanıldıkları hakları, işverenin hedef tahtasına alması devam ediyor. Her iki işyeri için toplu iş sözleşmesi görüşmelerine katılan işveren komitelerinde TÜHİS (Türk Hava İşverenleri Sendikası) kazanılmış sosyal hakları budamanın yanında, ücretleri daha alt seviyelere çekmek için özel bir çaba sarf ediyor.

Ücretler ve sosyal haklarda uzlaşmazlık nedeniyle Havaş, Türk Hava Yolları'ndaki sözleşme görüşmeleri için uzlaşmazlık ilan etti. Havaş'ta ise TÜHİS uyuşmazlığa giderek arabuluculuk istedi. Geçen dönem 6-7 ay gibi bir sürede uyuşmazlık noktasına gelen toplu sözleşme görüşmeleri, bu dönem TÜHİS'in tek tarafı olarak arabuluculuk istemesiyle 30 gün içinde tıkandı.

Siyasi iktidar, çalışanların haklarını budayarak, Havaş'ı sermayeye karşı hale getirmek istemesi nedeniyle, sözleşme görüşmelerinde daha önceki sözleşmede kazanılmış sendikalar ve sosyal hakların kısıtlanmasına çalışıyor. Yıllık bir ay olan izinlerin 21,15,10 güne kadar indirilmesi ve üç yıldı bir yapılan terelerin sermayenin keyfiyeti altına alınması bu hak gasplarının başında geliyor. Ayrıca disiplin kurullarında işçi ve sendikayı temsilen üçer kişi bulunmasına rağmen, disiplin kuruluna başkanlık ettiği için iki ay hapseden sermayedarlar, disiplin yönetmeliğinin 172 ve 13. maddelerinin keyfi bir şekilde uygulanarak işçileri işten atmayı yasal hale getiriyorlar. Hava-İş Sendikası bu duruma da itiraz ediyor. Bu uyuşmazlık noktalarında herhangi bir değişiklik olmazsa, THY ve Havaş'ta önümüzdeki 1-2 ay içinde grev bekleniyor.

Deri işçileri işten atılma ve sendikasızaştırmaya karşı direniyor

İzmir'in Kahramanlar semtinde kurulu bulunan Ege Deriçilik Sanayi (Ege-Der) işvereni keyfi olarak işçi çıkartıyor, önceden beri işçi atmayı süratla bir iş haline getirmiş bulunan Ege-Der patronu, son olarak da "Huzursuzluk yaratıyorlar" gerekçesiyle, Hikmet Baştan, Hasan Şimşek, Erdoğan Laçın, Mustafa Tül, Hakan Koçak, Naci Dönmez, Nurettin Koyuncu adlı işçiler de işten çıkartıldı. Deri-İş İzmir Şubesi'nin üye olan işçiler, işverenin asıl amacının örgütlülüğünü kırmak olduğunu söylediler.

Ege-Der'den atılan işçiler, 7 Kasım'dan itibaren işyeri önünde oturma eylemine başladılar.

Ege-Der'de işçi kıymı konusunda keyfi ve pervasız davranan işveren, çalışma koşullarında da aynı politikayla hareket ediyor. Bazen işçiler aralıksız olarak 36 saat çalışıyor. Resmi tatil günlerindeki çalışmaları fazla mesai sayılması gerekirken, öyle davranılmıyor.

Halen çalışan işçilerden Abdullah Duman da "Sigorta yapın" deyince, tehdit edildiğini belirtiyor. Bu sorunlarla ilgili olarak işyeri müdürleriyle görüşmek istediklerini söyleyen işçilerin talebi görmezlikten geliyor.

İçeride çalışan işçilerden Hüseyin Yılmaz "Sessiz ve örgütsüz bir toplum yaratılmak isteniyor. Fakat arkadaşlarımız iş almamaya kadar mücadele edecek. Onlara gerekli ders vereceğiz" diyerek karacıklarını dile getirdi.

Örtek Örne işçileri dövülerek işten atıldı

Kağıthane deresi mevkindeki tekstil üzerine kurulu Örtek Örne'de 350 işçi çalışıyor.

Kendi kurduğu ilber mekanizmalarıyla sendika çalışmalarını haber alan Örtek patronları, DISK Tekstil 1 No'lu şube yönetim kurulu üyesi Mehmet Akpınar'ın da aralarında bulunduğu 4 işçiyi 3 Kasım'da odasında çağırarak "İşinize son veriyorum" dedi. Gerekçesini soran işçiler "Gerekçe gösterim ya da göstermem, sizi ilgilendirmez" dedi. İşçiler bu keyfi tavra direnince, bekçileri ve fabrikadaki adamlarını çağırarak işçileri döverek dışarı attı. Bayan işçilere küfür ve hakaret edildi. Dövülen dört işçinin dışında, 8 kişinin daha aynı gün çıkartıldığı bildirildi.

Örtek Örne'de yaşanan işçi kıymı ve keyfi çalıştırma koşullarını protesto için, işten atılan işçiler 4 Kasım Cuma günü işyeri önünde bir basın açıklaması yaparak, dayak olayı ile ilgili olarak Siçi Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunarak soruşturmanın açılmasını istedikler. İşçiler ayrıca şikâyetlerini savcılığa iletilmek üzere suç duyurusunda bulundular.

Diyarbakır belediye işçilerinin grevi engellendi

Diyarbakır belediye işçilerinin, 3 Kasım'da başlattıkları grev iş Mahkemesi'nin Olağanüstü Hali gerekçe göstererek Diyarbakır'da grev yapılamayacağı yönünde karar vermesi sonucu, 9 Kasım'da bitirdi. Grev Diyarbakır Büyükşehir Belediye işçilerinin yanı sıra, Şur, Bağlar ve Yenisehir belediyelerinden toplam 1764 işçi katıldı. 150-200 arası işçi ise, grev kapsamının dışında olduklarından greve katılmıyorlardı.

Belediye-iş Sendikası'na üye olan işçilerin başlattıkları greve, Diyarbakır'daki sendika şubeleri, demokratik kitle örgütleri ve halk destek sundu. Özellikle halktan insanlar hem Büyükşehir, hem ilçe belediye işçilerinin yanına giderek mücadelelerini desteklediklerini belirtiyorlardı. Grevci işçiler ise kendilerini zi-

yaret eden halka, "Bu grevin nedeni size hizmet verilmesine karşı olan belediye işvereni. Biz mücadelelerimizde haklıyız. Ve bir tarafız. Siz de haklıdan yana taraf olmalısınız" dediler.

İşçilerin grevine karşı, Belediye Başkanı RPT'li Ahmet Bilgin de grevi etkisiz hale getirmek için birtakım oyunlara başvuruyordu. Bu oyunlardan biri, grev kapsamının dışında kalan işçilerin grevin yapıldığı teminlik, yol vb. işlere nakletmek için onlara dilekçe imzalatmaya çalışması. Bu dilekçelerde diğer belediye başkanının istediği işlerde çalışmaları, kendilerini mevcut statünün dışına çıkarmakla ilgili bilgileri verilmemesi, ancak şu ana kadar işveren bu oyunda henüz başarılı olamadı.

Pek çok grevde olduğu gibi,

Diyarbakır belediyelerinde işçilerin grevinin temelinde ücret anlaşmazlığı var. Belediye-iş Sendikası, işçiler için 1. yıl yüzde 70 zam artışı önerdi ve bu kabul edildi. Diyarbakır Belediyesi'nde toplu iş sözleşmesi şimdiye kadar birer yıllık yapılmıştı. Oysa belediye başkanı bu defa ikinci yıl toplu sözleşme metninin de imzalanmasını istedi. Başkan ikinci yıl için yüzde 30 zam önerisinde diretnince, işçiler bu oranı kabul etmediler ve bu anlaşmazlık grev aşamasına kadar sürdü.

Şimdi işçilerin insanca yaşam mücadelesi Olağanüstü Hal uygulamasına takıldı. Sendikalar örgütlenme ve mücadeleyi hiçe indiren bir uygulamaya göre, işçilerin kaderi işverenlerin insafına terk edilmiş bulunuyor.

Emek İnşaat işçileri sendikanın ihanetini protesto etti

İzmir'de Emek İnşaat işçileri istemedikleri bir düzeyde toplu sözleşmeye sendikaları imza atmasını protesto ettiler. Nariide-re'deki Emek İnşaat işçileri üyesi bulundukları Yol-İş Sendikası aracılığıyla geçtiğimiz aylarda toplu sözleşme görüşmelerine başlamışlardı. İşçilerin talepleri kabul edilmeyince uyumsuzluk tutulmuş, işçiler greve çıkacakları günü beklemeye başlamışlardı. İşçiler kendilerini bu zorlu mücadeleye hazırlarken, Yol-İş Sendikası yüzde 25'lik bir ücret artışının altına imza atarak işçileri arkadan hançerledi.

Bu gelişmeler üzerine Emek İnşaat işçileri ofise ve tekliflerini 5 Kasım'da protesto eylemine dönüştürdüler.

Saat 15.00'te Yol-İş Sendikası 1 No.lu Şube'nin önünde toplanan 100'e yakın işçi yüzde 25'lik zam oranını kabul etmediklerini belirterek bir basın açıklaması yaptılar. Emek İnşaat işçileri adına basın açıklamasını okuyan Gürsel Aydoğan, "Daha önce 580 kişinin çalıştığı işletmede şu an 250 kişi çalışmakta. 8-9 kişilik gruplar halinde sürekli işçi çıkarılıyor. Bizim talep ettiğimiz zam oranı yüzde 70 iken, sendika yönetimi bi-

zim onayımız olmadan % 25'lik oranı kabul etmiştir. Oysa Yol-İş 1 No.lu Şube Başkanı Özer Çakır, 'yüzde 70'ten aşağıya düşmeyeceğiz, gerekirse greve gideriz' diyor. Ankara'ya faks çektiğimizde en düşük maaşın 8 milyon olacağını söylemişlerdi. Oysa şimdi aldığımız maaş 4 milyon 900 bin olmuştur. Sendika adları verdikleri namus sözünü tutmadılar. Bizleri satılar. Bayram Meral ise utanmadan, sendikadan çıktığımızda işverenin bize ancak yüzde 40 vereceğini söylüyor-du."

İşçiler protesto gösterilerinde üzerine "Ekmeğimizi Çalanlara,

Sendika Ağalarına" yazılı bir siyah ocelengi sendika şubesinin önüne bırakarak, "Alışverişe başlayan protestonun devamında, Türk-İş istifa", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Kaholsun Sendika Ağaları", "Yol-İş istifa", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları anılır.

Ayrıca işçiler, "B.Meral ve sözleşmeye imza atanlar bizimle görüşmezlerse, Ankara'ya gideceğiz" diyerek, gruplar halinde postaneye gittiler. İşçiler burada Yol-İş ve Türk-İş yöneticilerine "Yapmış olduğunuz toplu iş sözleşmesi ile işçi sınıfına ihanetinizden dolayı istifa'nız istiyoruz" yazan telgraflar çektiler.

İşçilerden Kısa...

İKİ SENDİKADAN GÜÇ BİRLİĞİ- Metal işkolunda örgütü bulunan DISK'e bağlı metal-İşte Hak-İşe bağlı özçeklik-İş Sendikası önümüzdeki dönem toplu sözleşme görüşmelerinde ortak hareket etmek için güç birliği yaptıklarını açıkladılar. Bu işkolunda her iki sendikaya üye 90 bin işçi için işveren adına Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) görüşmelere tek başına katılıyor. Özçeklik-İş Genel Başkanı Metin Türkler MESS'in tutumuna ilişkin olarak "MESS'in toplu sözleşmelerde yaklaşımlarındaki katı tutum ve işçi sendikalarını etkisizleştirmek için takındığı tavır, görüşmelerin bkanmasına yol açtı. Günümüz koşullarında son derece gerçekçi olan isteklerimizden başka kazanılmış haklara da göz diyorlar," derken, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı A.Rıza İskioğlu ise, iki sendikadan güç birliği, bu işkolundaki Türk Metal-İş'in en azında" desteklemesini istedi.

ASKERİ İŞYERLERİNDE KIYIM HAZIR- LIĞI-Harb-İş Sendikası'nın örgütü bulunduğu asker ve savunma sanayi işyerlerinde Milli Savunma Bakanlığı işçi kıyımı hazırlığı yapıyor. "Yasılıktan doğan verimsizlik, teknik açıdan yanlış istihdam" gibi nedenler öne sürülen Bakanlık, işyerlerindeki işveren vekillerine 5 Ekim'de hazırlanmış bir yazı göndererek 1600 işçinin yavaş yavaş işten çıkarılması emrini verdi. Milli Savunma Bakanı Mehmet Gülhan imzalı yazıda, "İşyerlerinde hizmetin aksamadan yürütülebilmesi de dikkate alınarak toplu işten çıkarmalardan kaçınılacak, feshi işlemleri Ekim 1994-31 Ocak 1995 döneminde hatafalar ve aylara yayılarak kademeli olarak yapılacaktır." deniliyor

MANİSA SÜMERBANK İŞÇİLERİ YÜRÜ- DÜ- Manisada Sümerbank'a ait Basma Fabrikası işçileri geçen Kurban Bayramı'ndan kalan ikramiyelerini almak için DYP İ binasına yürüdüler. Yaklaşık 100 kadar işçinin katıldığı yürüyüş 9 Kasım'da yapıldı. İşçiler işyeri önünden yürüyerek geldikleri DYP binasının önünde tepkilerini dile getirerek yetkililerle görüşmek istediklerini söylediler. Ancak işçiler görüşecek hiçbir yetkilili bulamayınca dağıldılar. Bu yürüyüşün ertesi günü işçilere birikmiş ikramiyeleri ödendi.

TEDAŞ'TA FAŞİST KADROLAŞMA VE İŞ BIRAKMA EYLEMİ- TEK'in kendi içinde iki ayrı işletmeye bölünmesiyle kurulan TEDAŞ'ın (Türkiye Elektrik Dağıtım A. Ş.) İzmir Şubesi'nde faşist kadrolaşma yaratılıyor. Bunun ilk adımı 31 Ekim'de 8 yöneticinin görevden alınarak yerlerine yenilerinin atanmasıyla atıldı. Demokrasiye Birlik Vakfı adında bir vakıfın gücünü alan bu faşistler, işyerinde de huzursuzluk yaratıyor. Bu gelişmeler protesto için TEDAŞ çalışanları 7 Kasım'da bir saat iş bıraktı. Eylem sırasında Ener-Sen EMO İzmir Şubesi ve TES-İş 2 No.lu Şube ortak yaptıktan açıklamada faşist kadrolaşmaya ilişkin şu noktaya parmak bastılar: "Bu vakfın misyonu ve işlevi açıktır. Bir taşla iki kuş vurulmak istenmektedir. Hem kadrolarına koltuk bulmak, koltuk meraklılarını kadrosuna almak, hem de ülkenin önde gelen kurumlarını iyice işlemez hale getirip, 'özelleştirme-den başka çare yoktur' u halkımıza dayatmaktır."

Zonguldak Belediyesi'ndeki emekçilerden grev kararı

Zonguldak ve Bartın'daki ocakların kurtarıcılığına soyunan ANAP'lı Zonguldak Belediye Başkanı Zeki Çakan, belediye işçilerinin toplu iş sözleşme görüşmelerini uyumsuzluğa soktu. Belediye-İş Sendikası'nın istediği ücret artışını kabul etmeyen Zeki Çakan yaptığı bir açıklamada "Belediye işçisine vereceği parasının olmadığını" belirtti. Bu gelişmeler üzerine Belediye-İş Sendikası 4 Kasım'da Zonguldak belediyesi için grev kararı aldı.

Zeki Çakan, '90 grevinde yürüyüş yapan işçilerin önüne Men-gen'de o dön.em müdürüğünü yaptığı YSE dozerlerini süren, araçları siyasi iktidarı kullananın sunarak kimlerin yanında yer aldığını o zamandan ispat etmişti. İşçilerin toplantı ve mitinglerinde kendi siyasi geleceği için bu yüzünü gözleyen Zeki Çakan, belediye işçilerinin talepleri karşısında yeniden teshir oldu. Zeki Çakan belediye işçileriyle ilgili olarak yerel televizyonlarda yaptıkları konuşmalarda belediyeden iş ve hizmet bekleyen Zonguldak halkını da tehdit ediyordu. Zeki Çakan, "Belediye-leri istihdam yeri olarak gördüklerini, verebileceklerinin ancak belirttikleri kadar olabileceğini, sendikaların uzlaşmadığını da söyleyerek "İşçilere istedikleri ücreti verirse otobüs, su ve diğer belediye hizmetlerine iki-üç kat zam yapmak zorunda kalacaklarını" açıkladı.

Zeki Çakan Kendine Müslüman

İşçilere gelince eli sıkı davranan Zeki Çakan, diğer yandan göz boyayıcı hizmetlere para harcarken, oldukça cömert davranıyor. Çakan, yaklaşık 1.5 milyar harcayarak bir sahil parkı yaptırdı. Deniz işçilerine yerleştirilen ve maliyeti 152 milyon lira tutan bir işkiye ve golf sahası yaptırdı. Bunun ötesinde Zeki Çakan, asfalt dökmek için gereken yerlere asfalt dökmek için, ocaklardan dolayı yolları zarar gören semtlere çökme tehlikesine rağmen asfalt dökürdü. Bunların dışında Zeki Çakan limanda bulunan restoranları yeniden restore ettirdi. Tüm bu masraflarını faturasını haktan çıkartan Zeki Çakan, diğer yandan yaptığı açıklamalarda insanca yaşam mücadelesi veren işçileri bu taleplerinden dolayı suçlu göstermeye, halkla karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

İşçiler Çakan'ı '90 grevindeki işçi düşmanı tavrından tanıyorlar. İşçi ücretlerine gelince "paramız yok" demagojisine sarılan Çakan, tüm düzen temsilcilerinin yaptığı gibi, halkın parasını har vurup harman savurmaktan da geri kalmıyor. Çakan, halkın parasını halka karşı kullananların suç işlediğini pekala biliyor. Bugün bunu bilmesine rağmen, oldukça pervasız davranıyor. Çakan bu suçu işle-meye devam etmemelidir. Çünkü her suçun bir cezası vardır.

Profesörün ücretini artırmak yerine işçi almayı tercih etti

9 Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesinde Tez Ko-op-İş üyesi 11 işçi, hiçbir gerekçe gösterilmeden Rektör Prof. Dr. Namik Çevik tarafından isten çıkarıldı.

Bir süre önce bazı gazetelerde, üniversitelerde çalışan işçilerin 19 milyon, profesörlerin ise 14 milyon lira maaş aldığı haberleri yer almıştı. Bunun üzerine Güzel Sanatlar Fakültesinde görevli öğretim üyelerinden Prof. Dr. Faruk Kalkan, "Profesör maaşıyla geçinemiyorum. Beni boyacı kadrosuna alın" şeklinde başvuruda bulundu. Bu başvuru gazetelerde yer aldı.

Tez Koop-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Mustafa Boncuklu yaptığı açıklamada, bu olsun profesörün açıklamalarından sonra rektörlüğe ve YÖKe gittiğini, Güzel Sanatlar Fakültesinde çalışan 15 sendikali işçiden 11'inin işten çıkartıldığını belirtti. 12 milyon lira civarında maaş alan işçilerin hedef gösterilmesi üzerine Boncuklu, "Biz örgütü bir gücüz. Profesörler de örgütü bir topluluk olmanın yolunu arasınlar, sendikaların yolunu arasınlar. Böylece belirli bir pazarlık güçleri olur." dedi.

Kurtlar sofrası Ortadoğu'daki son gelişmeler

Sovyetler Birliği'nin dağılması ardından dünyada değişen dengeleri değerlendiren ABD, buna uygun yeni stratejik politikalar da belirledi. Buna "Yeni dünya düzeni" deniliyor. Artık ABD uluslararası arenada olayların ve ilişkilerin daha fazla içerisinde yer alarak, müdahalede bulunarak ilişkilerini düzenlemeye çalışıyor. Körfez savaşı bu politikanın açık ve ilk uygulaması olmuştur. Ve savaş sonrası Ortadoğu'da değişen ilişkiler içerisinde ABD her şeyi belirlen hale gelmiştir.

ABD en kârlı sömürü alanlarını daha sıkı denetimine almayı hedeflemektedir. Körfez savaşında ABD'nin savaş politikasına destek veren Türkiye de dahil, işbirlikli bölge devletleri arasında savaş sonrasında savaşın yıkıntıları arasında buralarda yeni iş olanakları ve pay alabilecekerlerini sandılar. Sonuç bu işbirlikli devletler açısından -Türkiye de dahil- tam bir fiyasko oldu. Çünkü inşaat firmalarına varıncaya kadar ABD tükelleri bu pastayı kendilerine ayırmışlardı.

Kıscacı bugün ABD dış politikalarının da belirli bir değişime var. O da ABD'nin siyasi-askeri gücünün tüm politikaları belirler hale gelmesi ve uluslararası ilişkileri ekonomik hedefleri geçişme nazaran daha ön plana çıkardığıdır.

ABD Körfez savaşında da savaş harcamalarının bir kısmını Kuveyt ve Suudi Arabistan başta olmak üzere bölgedeki petrol zenginleri Arap sultanlıklarına ödemiş, bu nakit ödemelerin yanı sıra, bu ülkeleri siyasi-askeri-ekonomik yönden de kendine daha fazla bağlamıştır. Kıscacı bu bölge ülkeleri tamamen ABD'nin uşağı olmuşturlardır. Petrol zengin ve geniş iş bölgeleri olan bu ülkelerin petrol işletmediklerinin yanı sıra büyük proje hâleleri, ticaret vb. de ABD tükellerinin kontrolüne girmiştir.

Aslında dün ABD'nin stratejik çıkarlarını koruması ve kullanması bölge ülkeleri arası savaş ve gerginliği gerektirdiği için savaş ve anlaşmazlık köklüleniyordu, bugün ise aynı çıkarlar İsrail ve Araplar arası ilişkilerde, "barış"ı avantajlı kıldığından, süreç de hızla bu yönde evrimleşti. Emperyalist sistemde her şeyi çıkarlar belirliyor. "Uluslararası hakkaniyet, halkların kardeşliği, insan hakları, barış vb." burjuva hümanist söylemler için demagogik kılıfı, ambalajı oluyor.

CIA patentli politikalar hayata geçirirken, bölge halkları açısından daha fazla sömürü, açlık, sefalet, kan ve zulüm dayatılırken, uluslararası burjuva basın tükelleri ve onun yerli uşakları büyük bir aymazlık ve hokkabazlıkla gerçekleri tersyüz etmeye çalışıyor. Ve ABD hayranlığı pompalanıyor.

ABD son gelişmelerle birlikte bir kez daha "barış" havarisi kesiliverdi. Bölgede yapılan tüm anlaşmalar ve ilk görüşmeler içerisinde yer aldı. Ürdün'ün İsrail ile antlaşmaya lına edilmesi mi gerekiyor; ABD İsrail ile savaşta sona erdirmesine karşılık Ürdün'e askeri yardımıda bulunma sözü veriyor. Suriye'yi kendi politikasına yakınlaştıran, İsrail ile antlaşma ma-

nasına çekmek için de Clinton Sam'i ziyaret ediyor... Ve sonuçta Mısır İsrail işbirliği ile başlatılan süreç, İsrail-FKO ve İsrail-Ürdün "barış" görüşmeleri ve antlaşmaları ile noktalanıyor.

Aslında Ortadoğu'da bir yandan barış rüzgarları estirilmeye çalışılırken, bölgenin iklimi ve hala çözüme kavuşturulmamış bir dizi sorunları da bulunuyor. Bunlardan biri Irak'a uygulanan Birleşmiş Milletler ambargosudur. Üzerinden 4 yıl geçmesine karşın "güvenlik" adına başlatılan bu uygulamanın hala aynı nedenle sürdürülüyor gösterilmesinin hiçbir mantıklılığı yoktur ve demazdır. Ambargoda asıl neden emperyalizmin, özel olarak da ABD emperyalizminin ekonomik-politik çıkarlarıdır. Kararın Birleşmiş Milletler Konseyi kasesi altında alınıp devam ettirilmesi ABD'nin politikasını dünya kamuoyuna böylece durumlarda daha kolay dikte ettirmesinden başka bir şey değildir.

Ortadoğu'daki ilişkilerde oldukça hızlı değişiklikler yaşanırken, Türkiye'nin bu ilişkiler içerisindeki işlev ve görevleri izlenen politikaları değerlendirdiğimizde; ortada gösterilmeye çalışıldığı gibi, Türkiye açısından büyük bir değişime ya da oluşan yeni dengelerde Türkiye'nin önüne yeni ufuklar, yeni avantajlar ortaya çıkmamıştır. Dışişleri Bakanı Mümtaz Soysal "Kendimizi başkalarını memnun etmek zorunda hissetmemeliyiz" derken, aslında Türkiye'nin Ortadoğu'daki son gelişmelerde ne yaptığını da özetiymiş oluyor.

Türkiye ABD politikalarına sıkı sıkıya bağlanmış ve her şey ABD'nin, emperyalizmin memnun "edilmesi" felsefesine göre biçimlendirmiştir.

Çiller'in Ortadoğu gezisinin allanıp pütürülmesinde, bunun önemli bir gelişme ve hatta bir fetih olarak gösterilmeye çalışmasında, ABD politikasının hayata geçmesinde Türkiye'ye verilen usaklık görevlerinin onursuzluğunun üstünün kapatılması, gizlenmesi vardır.

Bugüne kadar halkımızın Arap dünyası ile tarihî, kültürel, dini bağ ve yakınlıkları sömürülürken, halkımız aldatılarak siyonist-katliamlı İsrail devleti ile ilişkileri her düzeyde gizlice sürdürdü. Bugün değişen ve gerçekleşen ise, yeni süreçte bu ihanet politikasının aleniyet kazanmasıdır. Ve bugün bu ihanet, "dış politikada büyük bir atak", "çıkartma", "enerjik diplomasi ve Ortadoğu'da yerimiz güçlendi" diye lanse ediliyor. Ancak ihanette de fazlaca başanlı olamıyorlar. Çünkü oligarşinin isteğine karşı Türkiye daha geri rollerde kalmıştır. Çünkü ortaklık geçmişte savaş içerisinde olan ve bugün ABD'likte başrolü Çiller gibi çömezlere bırakmayacak Kral Hüseyin'ler, Hüsnü Mübarek'ler vb. gibi hainler bölgede oldukça çokça bulunmaktadır. Usaklık, işbirlikçilik, onursuzluk ve şerefizlikte Demirel'lerden Özal'lardan, Evren'lerden, Çiller'lerden geride değillerdir. Onursuzluk ve alçaklık, usaklık ruhlarına işlenmiştir.

İsrail-Ürdün "barış" görüşmeleri antlaşmasını imzalarken, kendi ulusal

"marşlarının yerine ABD'nin "marş"ını hep birlikte çalacak ve söyleyecek kadar namussuz ve şerefizdirler. Bu noktada Çiller'in ABD'de Clinton tarafından elinin beş dakika tutulmasını övünerek anlatması ve bunu burjuva basının "şende bir takım duygular uyandırmış olmalı" diyerek, propaganda unsuru olarak kullanmaya çalışmaları onursuzluğun" vardığı boyutu gösteren garip bir örnektir.

Ortadoğu'da yıllardır bölge halkları üzerinde terör estiren baskı, katliamlar politikaları ile özdeşleşen İsrail bugün emperyalizmin "barış" planında yine başrolüdedir. Ve İsrail ABD'nin en sadık uşağı ve piyonudur. Ve bugün emperyalizmin isteği üzerine ABD'nin düğmeye basması ile İsrail "barış" masasına oturmuştur.

Türkiye'nin "Ortadoğu barış" sürecindeki önemi, her ne kadar gerici Arap yöneticilerinin halklarına ihanetle, Amerikancılıkla bir yarış içerisinde olsalar da tarihi düşmanlık izlerinin bir anda masada atılan imzalarla son bulmayacağı, sancılı bir süreç devam edeceği esprisini içerisinde belirlenmektedir. Yani İsrail'in komşu ülkelere ilişkileri hemen gelişmesi beklenmiyor. Yıllardır sürdürülen savaşın yarattığı güvensizlik bir FKO-İsrail, İsrail-Ürdün antlaşmasıyla ya da Kral Hüseyin'in belirttiği "İsrail ile biz Hz. İbrahim soyundan geliyoruz. Düşmanlıklara soğumeliyiz." benzeri uzlaşma mesajlarıyla bir anda ortadan kalkması düşünülemez. Türkiye'ye işle bu bütünleşmede görev düşmektedir. Geçmişten beri süregelen TC-İsrail-Mısır ilişkileri daha da geliştirilerek İsrail devletinin diğer ülkelere ekonomik-siyasi ilişkilerinde istikrar hedeflenmektedir.

Çiller'in Ortadoğu gezisinde Türkiye-İsrail görüşmelerinde en önemli gündem MIT-CIA ve MOSSAD zivresidir. Bu görüşmelerde Ortadoğu'da emperyalist çıkarları tehdit eden anti-emperyalist, anti-siyonist, ulusal ve sosyal kurtuluşu savunma örgütlenmelere karşı işbirlikçi karar alınması bunun açık ifadesidir. Görüşmelerde ortaya çıkan sonuç, ABD'nin ve bölge işbirlikçilerinin çıkarlarını tehdit eden dinamiklerin etkisizleştirilmesi stratejisinde bir işbirliktir.

Her ne kadar ABD dünyada ve Ortadoğu'da yeni strateji ve dengelere bağlı

olarak savaş yerine uzlaşma dayatmış ve İsrail'e gerici Arap yönetimlerini masaya oturtmayı başarmışsa da, bölge için için kaynamakta ve ciddi boyutta anti-emperyalist dinamikleri de barındırmaktadır. Emperyalizmi ve işbirlikçilerini asıl korkutan da bu güçlerdir. Bu nedenle, çizilen strateji ile anti-emperyalist radikal kesimlerin ezilmesi ve yaltıtılması hedef alınmıştır. İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Perez'in Çiller ile "Kökentçilik ile Ortak Mücadele" üzerinde durduklarını açıklamasının hemen ardından, Türkiye'de de burjuva basında bu açıklama yönünde propagandalar ve polis operasyonları oligarşinin yeni süreçte, bugüne kadar kullandığı bazı İslamcı örgütlere de tavrı alacağını işaretlerdir. Bu arada RP çizgisindeki uzlaşmacı İslami akımlar desteklenerek güçlendirilecek ve bu yolla radikal kesimler yaltıtılmaya, bununla bir güvenlik çemberi oluşturulmaya çalışılacaktır.

İsrail-Türkiye görüşmelerinde ele alınan ve Ortadoğu'da kullanılacak bir güvenlik ve işbirliği konferansının (GİGK) önderliğini yapması önerisi de bölgede Amerika için yeni bir güvenlik şemsiyesi oluşturma amaçlıdır.

Irak ve Saddam Hüseyin'in Körfez savaş öncesi izlediği ABD çıkarlarıyla çatışan politikalar vb. tavrı alışlarını ucı verme tehlikesi bugün bölgede zayıf olsa da ABD için asıl tehlike, Ortadoğu halklarının zenginlik içinde yoksulluğu yaşaması, giderek daha fazla fakirleşmesi ve bu sosyal zeminin var olan anti-emperyalist bilinci ve hareketlenmeyi beslemesidir.

ABD ve Ortadoğu'daki gerici-işbirlikçi yönetimler için mevcut olan bu tehlike, Ortadoğu halkları için kurtuluş umudu anlamını taşımaktadır.

Bu bakış açısıyla emperyalizmin planlarını bozacak ve halklar arası enternasyonalist dayanışmayı güçlendirecek politika ve pratik adımlar önümüzdeki yeni dönemde her zamankinden daha fazla önem kazanmıştır.

"Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır" şiarını emperyalizme ve her türlü uzlaşmacılığa karşı daha yüksek sesle haykırarak bugün bölge halklarının önündeki kaçınılmaz görevler.

İşte emperyalizmin insani yardımı İşte oligarşinin ikiyüzlülüğü

9 Kasım'da Kanadalı asker Clayton Marthee'nin 16 yaşında-ki Somalili bir genç işkenceyle öldürülen çekilmiş fotoğrafları hemen bütün gazetelerde yer aldı. Kanadalı asker, elleri arkadan bağlanarak Filistin askarına alınmış ve ölmek üzere olan gençin boğazını sopayla sıkarken objektife gümüşüyordu...

Fotoğraflar çekildiği tarih 16 Mart 1993 W ve Kanadalı Clayton Marthee "güçlü çeten Somal halkına yardım için" oradaydı. Tıpkı "ülkede barışı korumaya geldik" diye Vietnam'da yıllarca katliamlar yapan Amerikan emperyalistleri gibi ya da "Kardeş kavgasını durdurmaya çalışıyoruz" diyerek Ruanda'da kabile savaşını körükleyen Fransız emperyalistleri gibi. Emperyalistlerin gerekçeleri ve ulusları değişebiliyor ama katliamlıktan asla değişmiyor.

Karabük'te emekçiler ayağa kalktı

■ Karabük Demir-Çelik Fabrikası'nın özelleştirme kapsamında kapatılarak işçilerin sokağa atılmak istenmesine karşı, Karabük halkı işçisiyle, memuruyla, esnafıyla 8 Kasım'da 4 saat boyunca genel grev yaptı.

■ Karabük halkı geçmiş deneyimlerini de göz önünde bulundurarak, bundan sonra iktidarın ekonomik ve siyasi terörüne, direnişten vazgeçirme çabalarına ve san sendika ağlarına karşı duyarlı olmalı ve radikal bir direniş hattını elden bırakmamalıdır. Karabük işçisinin direnişi, tüm halkın direnişi olmalıdır. Bu direnişi tüm araç ve yöntemlerle destekleyelim, yaygınlaştıralım.

✓ CEMTAŞ patronu ve işçi şeflerinden Abdullah Taşçı jandarma ve sivil faşist işbirliğiyle işçilere pervasızca saldırıyor.

✓ Zonguldak ve Diyarbakır belediyelerinde grev kararı.

✓ İzmir'de Emek İnşaat işçileri san sendika patronlarının ihanetini protesto ettiler.

✓ Tez Koop-İş 4 No.lu Şube Başkanı hakkını arayan işçileri polise teslim etti.

Yazın Sayfa 19-21'de

Oligarşi Kürdistan'da köyleri yakıp yıkarken halk üzerinde de terör estiriyor

■ Halk üzerinde hiçbir mesruiyeti kalmayan oligarşi istediklerini yaptrabilmek için terörün her türlü yöntemine başvuruyor. Ancak oligarşinin tüm bu terörist uygulamaları hem devletin güçsüzlüğünü, çaresizliğini, elinden terörden başka bir şey gelmediğini gösteriyor, hem de bu terör uygulamalarına karşı halklarımızın tepkisi ve öfkesi her geçen gün daha da biliniyor.

✓ Diyarbakır'da öğrencilere zorla istiklal marşı okuturulmaya çalışılıyor.

✓ Lice'de köyler ikinci kez yakılıyor.

✓ Dersim'de halk çadırda yaşamaya ve göçe zorlanıyor.

✓ Kars'ın Verimli köyünde konuculuğu kabul etmeyen 16 kişi gözaltına alındı.

ORTADOĞU POLİTİKACILIĞI VE PRAGMATİZMİN ÇIKMAZ YOLU

■ Kürt milliyetçi hareketi Ortadoğu politikacılığından medet ummayı bir kenara bırakmadıktan sonra yanlışlarına devam etmesi kaçınılmazdır.

Yazın Sayfa 17'de

Partili savaşı büyütmek kadroların ve yöneticilerin omuzlarındadır

■ Yokları, olmazları, olanaksızlıkları asgariye indirmenin öncelikli koşulu kadro üretkenliğidir. Kadro ise kendiliğinden bir tarzda değil, programlı çalışmanın bir parçası olarak iradi bir eğitim ve pratik içinde yetişecektir. En başta da alandaki yönetici bu işe emek koyacaktır. Kadro yetiştirmek için insanların geliştirilmesine ilişkin özel programlara sahip olmayan, bu program için emek sarfetmeyen bir yöneticinin alandaki diğer işleri de gereğince omuzlamadığı, omuzlayamayacağı açıktır.

■ "Parti ve örgüt nedir? Parti ve örgüt, stratejinin hayata geçmesi için, devrim için bir araçtır. Bu aracın motoru kadrolardır. Kadrolar veya bölge, alan, birim yöneticileri, kendilerini bu aracın motoru gibi görmez, onun fonksiyonlarını yüklenmezse, araç işlemez hale gelir."

■ Bürokratik yöneticiliği bir çalışma tarzına dönüştürenlerin değişmez bir isteği vardır: Adam... Onlar sürekli iş yapacak, potansiyelli örgütleyecek adam olmadığından yakınırlar ve kadro talebinde bulunurlar. Oysa, çalıştığı alanda yeterince yetişmiş adam yoksa bile, insan yetiştirmek için seferber olan, programlarını kadrolaşmanın hızla gerçekleştireceği bir tarzda şekillendiren yöneticiler bu yoku var ederler.

Yazın Sayfa 12-14'te

